

БЮЛЕТЕН

Културно-информационен център
на българското малцинство "Босилеград" – гр.Босилеград

Година 14, брой 68-69, МАРТ 2012 г.

Цена: 100 динара – 2 лева – 1 евро

На 25-26 януари 2011г. бе опожарен „Спасопреображенския събор” – храм на българите в Украйна, Болград, построен от българи-преселници през 1833-1838г. КИЦ „Босилеград“ призовава българите в Сърбия да дадат своя прилог за възстановяване на храма. Повече информация потърсете в КИЦ „Босилеград“.

БЮЛЕТИН

Основател и издател: гражданско сдружение Културно-информационен център „БОСИЛЕГРАД”, Босилеград, ул.„Маршал Тито” №15

Web: www.kicbos.org

Жиро сметка: 205-115077-80

IBAN/ RS35205001766666500085

Телефон/факс: (00381) 017-878-254

e-mail: kicbos@gmail.com

Редакция: Иван Николов, Александър Димитров, Радко Стоянчов, Мая Николова

Постоянни сътрудници: Ангел Джонев, Валентин Янев, Александра Димитрова, Тодор Димитров, Новица Станков, Димитър Димитров-Треперски, Димитър Стефанов Димитров, Лозан Митев, Драголюб Иванчов

Предпечатна подготовка: Digital Design Studio

Главен и отговорен редактор: Иван Николов

Печат: Графично предприятие „СВЕН”, Ниш, ул.„Стоян Новакович” №10, тел.: (018) 248-142

ISSN 2217-7647

CIP - Каталогизирано в публикация на Народната библиотека на Сърбия, Белград. 32+659(497.11)

COBIS.SR-ID 187911692

На кориците:

Стр. 1 - Младежи от българските общности в чужбина на прием при президента Росен Плевнелиев в организация на фондация „Българска памет”

Стр. 63 - От мероприятията на КИЦ-а и Олимпийския клуб - Босилеград

Стр. 64 - КИЦ екскурзии из България и Европа

СЪДЪРЖАНИЕ:

<i>Лека нощ Велика Сърбия, добро утро Европа!</i>	<i>стр.3-5</i>
<i>След кандидатурата за ЕС, ДСС и Захариев са история!</i>	<i>стр.6-8</i>
<i>Ода на радостта или отново “Калашников”?</i>	<i>стр.9-10</i>
<i>Сърбия да не погазва правата на българското малцинство</i>	<i>стр.10</i>
<i>Последната лебедова песен</i>	<i>стр.11-12</i>
<i>139 години от гибелта на Левски</i>	<i>стр.13</i>
<i>Слово за Апостола</i>	<i>стр.13</i>
<i>3 март - национален празник</i>	<i>стр.14</i>
<i>3 март бе отбелязан в КИЦ - Босилеград</i>	<i>стр.15</i>
<i>Упражнение по сръбски патриотизъм</i>	<i>стр.16-18</i>
<i>Съобщение за медиите</i>	<i>стр.19</i>
<i>И след Тито - Тито!</i>	<i>стр.20</i>
<i>Дискриминиран ли е Радомир Йойич?</i>	<i>стр.21-22</i>
<i>Кой се крие под Христовите одежди?</i>	<i>стр.23</i>
<i>Кръгла маса за националните малцинства</i>	<i>стр.24-25</i>
<i>Босилеградско Краице пее и танцува?!</i>	<i>стр.26</i>
<i>Европейско образование или “вражеска дейност” срещу Сърбия?</i>	<i>стр.27-29</i>
<i>КИЦ Босилеград участва в европроект</i>	<i>стр.30</i>
<i>Българските медии изоставиха националните проблеми</i>	<i>стр.30-31</i>
<i>На лечение от българофобия</i>	<i>стр.32</i>
<i>Доклад на КИЦ до европейската комисия</i>	<i>стр.33-34</i>
<i>Евроинтеграцията на Западните балкани</i>	<i>стр.35-36</i>
<i>Съвременната история на Косово</i>	<i>стр.37-42</i>
<i>Новите удбаши в Скопие заболяха от българофобия</i>	<i>стр.43-44</i>
<i>Приключение в Страната на чудесата</i>	<i>стр.45</i>
<i>Ще има ли нов национален подем?</i>	<i>стр.46-47</i>
<i>Белград - първата европейска столица Judenfrei</i>	<i>стр.48-55</i>
<i>Освобождение - от кого?</i>	<i>стр.56-57</i>
<i>140 години от рождението на Гоце Делчев</i>	<i>стр.58</i>
<i>КИЦ дейности</i>	<i>стр.59-60</i>
<i>Поезия</i>	<i>стр.61</i>
<i>Сатира</i>	<i>стр.62</i>

Лека нощ Велика Сърбия, добро утро Европа!

Уважаеми читатели, „Бюлетина“ отново е пред вас.

Извиняваме се за някои видимо позакъснели статии. Причината за почти едногодишно закъснение и тоя път е финансова. Общата криза, ограничаването и намаляването на бюджета на КИЦ-а, и не на последно място, задкулисните действия на нашите врагове, за пореден път ни принудиха да преустановим издаването му.

Принудихме се да излезем на пазара. Цената от 100 динара при положение, че се реализира целият тираж от 800 екземпляра, е достатъчна да покрие печатните разноски. От тук нататък, съдбата на „Бюлетина“ е във вашите ръце. Всичко останало е доброволен труд на редакцията и на външните ни сътрудници.

Каним ви да се включите и вие с вашите мнения, оценки, критики и препоръки. И най-важното, с материали. Ние ще продължаваме да отстояваме досегашната концепция: свободно и открито да обсъждаме всичко свързано с положението, правата и интересите на българите в Западните покрайнини, да тачим и развиваме нашата национална и културна идентичност – българщината, не за да я противопоставяме срещу другите, а за да я запазим за себе си и да я оставим в наследство на бъдещите поколения. Защото националната принадлежност е не само наша, тя е общоприета европейска и цивилизационна ценност с която се гордеят всички и навсякъде – от най-елитните световни метрополи, до най-бедните африкански селца. Ценност, благодарение на която сме оцелели и с която единствено можем да пребъднем. Ние сме част от света и от Балканите, които влияят върху нас, и затова ще следим процесите и в близкото ни обкръжение: Сърбия, България, Македония и Косово и ще анализираме как тамошните събития се отразяват у нас.

Ще се стремим да развиваме и усвояваме аналитичната, критична мисъл която да следи и изучава обществените процеси. В днешния бурен, динамичен, на моменти противоречив и несъвършен свят, ние трябва заедно с другите да търсим своето място в него. Трябва да преодолеем робската култура която остави трайни последствия върху съзнанието ни. Трябва да усвояваме европейския начин на мислене и поведение и принципите върху които са устроени проспериращите европейски страни, не защото това е модерно, а защото е полезно. Днес няма място за табу-теми, за недосегаеми личности и всемогъщи лидери и особено не за еснафската ограниченост на местните дребези които продължават да си мислят, че те са държавата и държавата е заради тях.

Няма вечни истини – всичко подлежи на обсъждане и оспорване. Така човечеството се движи напред. Включете се и вие на страниците на „Бюлетина“ в търсене на пътища и начини за нашето оцеляване и развитие.

Изминалата 2011 и началото на тази година
у нас не се отличиха с нищо особено. Спад на икономи-

ката, увеличаване на администрацията обслужваща избирателния апарат на некадърните общински кметове, безработица, корупция, престъпност, нарушаване на човешките и малцинствени права, упражняване на великосръбски национализъм на границата и във всекидневния живот, жан-дармерийско демонстриране на сила срещу културни прояви, съдебно преследване на активистите на КИЦ и ДСБ – това са рамките в които изживяхме и тази година.

Община Босилеград стана частна собственост на кмета Владимир Захариев.

Още повече, гражданите се превърнаха в негова частна собственост!

Наплита се навсякъде – в междудържавните отношения, неправителствения сектор, здравеопазването, информиранието, културата, спорта, образованието та дори и в личния живот на хората. И навсякъде ги заребва да го гласуват и на следващите избори. Жив пример как властта може да извърти един съвсем обикновен човечец, в зъл и опасен диктатор. Те виреят там където владее робско-поданическият манталитет. Робите си избират господари.

Свободните сами поемат отговорността си.

В подмолната си война срещу КИЦ-а, Захариев миналото лято се опита да дублира Великденския фестивал и си направи едноседмичен фолк-фестивал „Краище пее и танцува“. Тежестта отново изнесоха българските танцови състави и народния певец Илия Луков, но организаторите бяха махнали българското знаме и се лигавеха да говорят на сръбски! Кому трябваше тая просташка и унизителна проява на „лоялност“, при положение, че дори и при сръбските танцови състави май само опинците и шайкачите им бяха сръбски! А България, от учтивост или от липса на самоуважение премълча и тази провокация. Но и от това сръбоманите никога няма да станат „прави сърби“.

Националният съвет

на българското малцинство остана блокиран от партийните спирачки. В борбата за власт, всички забравиха основните цели на съвета – образованието, информирането и културата на българското национално малцинство. Оказа се, че националните съвети са поредния експеримент за „интеграцията“ на малцинствата в сръбското общество. За това допринесе и фалита на издателство „Братство“ което сръбското правителство очаква на шията на Националния съвет и те заедно потънаха. След половин век антибългарска пропаганда и безспорни заслуги за сръбизацията на българите, сръбското правителство май вече няма нито парите, нито политическата воля да финансира интелектуалните еничари за сръбизацията на българите. Пък и измина времето когато можеше да размахаш „Братство“ пред другарят Велко Вълканов и разни международни правозащитници като веществено доказателство за това как се спазват правата на българите. Не можеш да му сложиш

и подлистник от в-к „Комунист“ преведен на български. В тая басня вече никой не вярва. И за незрящите е ясно, че именно това чудовищно „равноправие на всички народи и народности“, десетилетия предъвквано на страниците на „Братство“, доведе до гражданска война в бивша Югославия, а нас, българите в Сърбия – на ръба на оцеляването.

И все пак, „Братство“ можеше да се спаси с радикални промени. Но работещите там не са способни да променят мисленето си пък и не са свикнали да работят за дребни пари. Още ги съблазняват привилегиите от времето на комунизма и югославянството и си искат „постигнатите права“.

Сега вече асимилацията продължава и без услугите на „Братство“. Това се разбра от резултатите от преброяването на населението през есента на 2011г. Вместо да го бойкотират заради многобройните му нарушения и предизвестени резултати, Националният съвет на българското малцинство и особено общинските кметове побързаха да го направят точно по инструкциите. За тях, броя на кокошките в Босилеград и Цариброд беше много по-важен от броя на българите.

А още по-важно беше това, че с парите които държавата отпускаше за преброяването, те можеха да зарият преброителите за партийни активисти на предстоящите избори! В крайна сметка се оказа, че населението на Босилеград и Цариброд през последното десетилетие е намаляло с още 20%! Въпреки че има съмнения, че резултатите даже са завишени! Данните за това колко са се декларирали като българи още не са излезли. Сигурно и не си заслужават коментари.

В такъв дух, Националният съвет на българите показва, че освен от информирането, не се вълнува и от обучението на български език. Въпреки откриването на български паралелки в Основното училище в Босилеград и в гимназията в Цариброд, Националният съвет не успя да преведе сръбските учебници на български език, или да ги внесе от България. Учителите и учениците са принудени да превеждат сръбските учебници по време на часовете. Това отврати и ония които си бяха записали децата да учат в българските паралелки и ония които трябваше да ги запишат. След такъв провал, ако хората от Националният съвет на българите имаха достойнство, отдавна трябваше да се саморазпуснат.

Вече е трудно да се прави политическа кариера с фалшив сръбски патриотизъм. Конкуренцията сред сръбските националисти е толкова голяма, че българските бюдолизци вече не са на цена. Това накара и кмета Владимир Захариев да смени резбата и от привърженик на консервативния великосръбски национализъм на Кошунница, при когото проспа цял депутатски мандат в сръбската скупщина без да обели една дума за положението на българското малцинство, почна да си сменява козината като „голям български патриот“ и да се примъква към българските управляващи от ГЕРБ. В това отношение той максимално използва познанието си с бившия министър за българите в чужбина, историк Божидар Димитров за да подлее вода на главните

си опоненти – КИЦ-а и ДСБ, които иначе преди това тайно и безочно клепеше в Белград.

След десет години подритване в сръбските министерски коридори, накрая на третия си мандат той яхна някои идеи и становища на ДСБ и КИЦ, не защото искрено ги споделя, а защото тука вижда поредния шанс да утвърди личната си власт за още един мандат. В това отношение добре му пасна българската политика за подпомагане на българите в чужбина и той започна всяка седмица да кара по един автобус пациенти „нуждаещи се от специализирана медицинска помощ“ във Военно-медицинска академия в София. Така „големият български патриот“ Владимир Захариев,

хем пести пари на сръбската здравна каса която трябва да плаща лекуването на босилеградчани, хем си води предизборната кампания на гърба на изтощения български данъкоплатец! Защото, той ще ви уреди „безплатен“ преглед във Военно-медицинска академия, ама нали се сещате за кого трябва да гласувате на предстоящите избори!

Иначе е съвсем ясно, че ние само в България можем да получим качествена и навременна медицинска помощ. И не

само медицинска, но и икономическа, транспортна, търговска, образователна, културна и пр. Писал съм го и говорил когато такива изказвания в бивша Югославия се считаха за антидържавна дейност и падаха глави за тях.

Питам се, защо Владимир Захариев когато беше депутат и приближен на Кошунница, не се застъпи за постигане на споразумение между Сърбия и България с което да се регламентира не само оказването на медицинска помощ, но и другите важни неща с които да се създадат предпоставки за бизнес и свободни комуникации с България което беше предпоставка за икономическо възстановяване на района? Тогава на журналистически въпрос нарушават ли се правата на българското малцинство, Захариев се пулеше и твърдеше, че няма такова нещо и че само там някакви си „гюрултаджии от КИЦ и ДСБ вдигат врява за собствен джоб и колкото повече врява вдигат, толкова повече пари от София получават“! Българският народ е хуманен, но не бива разни политически шарлатани да използват хуманността му за утвърждаване на личната си власт.

В крайна сметка, човек можеше и да преглътне всичко това, ако Захариев и компанията му ясно се бяха разграничили от миналото и бяха обявили някакво ново политическо поведение. И ако резултатите от преброяването на населението бяха по-различни.

Но не. На 8 септември, някогашния „Ден на освобождението на Босилеград от българския фашизъм“, на партизанската чешма която той построи с общински пари, баш до паметника на Левски, „бойците“, „радикалите“ и полицейския началник Новица Стоянов пак излязоха и положиха венци и цветя!? А на другия ден, общинския автобус пълен с пациенти „нуждаещи се от специализирана медицинска помощ“ спокойно потегли за София!

Същото се повтори и на 27 ноември когато трийсетина души заедно с гостите от България символично отбелязвахме 92 годишнина от Ньойския договор охранявани от

петдесетина полицаи в пълно бойно снаряжение. Разбира се, кмета го нямаше. Нямахше ги и пациентите на Военно-медицинската академия, нямаше ги и студентите и учениците които се учат в България на гърба на българския данъкоплатец. Нямахше ги техните родители. Пред Ньойския погром и образа на Левски в Босилеград, пред сръбските жандарми, пак бяха свели чела само ония, които Захариев, в изблик на сръбски патриотизъм, нарече „гюрултаджии“ и „платени българи“. Правверните „сръбски патриоти“ по това време си гледаха келепира във ВМА, МЕТРО-то и Илианци.

От комунисти не може да се очаква морал.

Европа ни пушна в коридора!

Но докато стигнем до масата, ще трябва доста се поиздокараме. През есента, Съвета на лидерите на ЕС дадоха поправителен срок на Сърбия до март 2012 за членство в ЕС. Ония, които наивно вярваха, че кандидатурата може да се получи срещу предаването на обвинените за военни престъпления Младич и Хаджич, останаха разочаровани и разпалиха антиевропейски настроения. Те си представяха влизането в Европа като пазартък – ние ще дадем военнопредстъпниците, а вие да ни пробутате в ЕС?! С това те само показаха, че не разбират европейските механизми, ценности и принципи. Ние не можем да станем част от Европа не заради Младич, Хаджич, Шешел или Милошевич, а заради манталитета и характера на държавата която непрекъснато произвежда нови престъпници.

На 3 март, в деня в който България празнува Освобождението си от Турско робство, Сърбия получи кандидатура за членство в ЕС! Румъния се опита да изнуди отстъпки за влашкото малцинство в Източна Сърбия. България безрезервно и безусловно подкрепи сръбското еврочленство. Излишно благородие и тоя път, но не всичко е загубено. В преговорния процес, Сърбия е длъжна да признае и да приложи на практика правата ни, стига да сме достатъчно настоятелни.

Политиката „и Косово и Европа“ претърпя провал. Опитите Европейския съюз да се представи за умрял кон и да се разчита на Русия, Китай и Африка – също. Пропаднаха надеждите на сръбските политиканти, че няма да признаят независимостта на Косово, надявайки се в удобен момент да отцепят северната му част и да си я присъединят. Сърбите на Косово се намериха приблизително в същата ситуация както и ние през 1920 година. Само че България за нас не поиска нищо, докато сърбите искаха всичко – от отцепление, до автономия. Не че съм злобен, само констатирам, че библейската истина „с каквато мярка мерите, с такава ще ви се отмери“ се отнася не само за човешките, но и за междудържавните отношения.

Македония

ври от македонистки и пробългарски страсти, а албанците доволно протриват ръце и гледат къде ще е бъдещата им граница – на Вардар или на Струма! Преброяването на населението в Македония изненадващо бе прекратено. Вероятно за да не излезе наяве, че македонците вече са малцинство в собствената си държавичка. В центъра на Скопие продължава изграждането на „македонския Дизниленд“, който, според македонските управници, трябва да даде материални доказателства за съществуването на „македонската нация“ в античността. Изграждането на някаква нова, негативна и антагонистична македонска идентичност обтегна отношенията ѝ не само със съседите ѝ, но и спря преговорния процес с ЕС. В социалните мрежи се водят опростачени каруцарски дискусии между македонствашите и българеещите се на тази тема. Верни на определението си

главната опора на македонизма да бъде антибългаризмът, в Скопие си поръчаха филм „Трето полувреме“ с клеветническо антибългарско съдържание с което се цели да се предизвикат антибългарски настроения по един чувствителен въпрос – Холокоста. Тоя път българските евродепутати достойно реагираха в Европейския парламент и защитиха честта на българите. България най-малко може да бъде упрекната за избиването на евреите по време на Втората световна война ако се знае, че е успяла да спаси своите 48 000 евреи.

Вероятно със същата цел и в Пирот бе открит паметник на избитите евреи „жертви на българските фашистки окупатори“. Не ще и дума, че историческата обоснованост на тия паметници е приблизително същата като на паметната костница в Сурдулица където „българските окупатори по време на Първата световна война“ били избили 20 000 сърби?! Историята ни учи, че държавите построени върху исторически фалшификации нямат бъдеще.

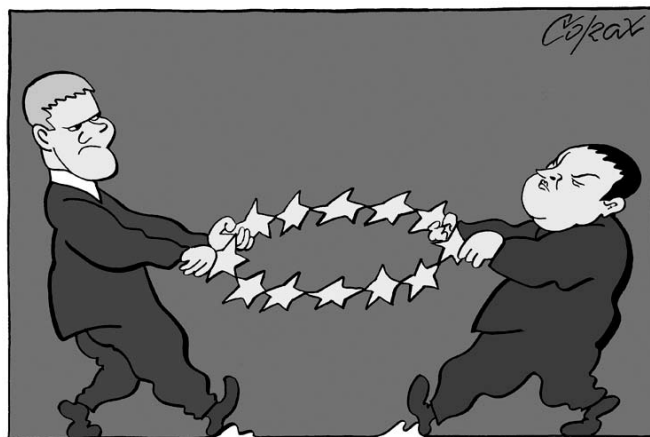
В България,

в условия на тежка икономическа криза, на президентските и местните избори победи управляващата ГЕРБ. Останаха съмнения за нарушения в избирателния процес. По време на избирателната кампания станаха антиромските (или антипрестъпните) протести които след това се разраснаха из много български градове. Циганските барони са част от излезлия извън закона престъпен контингент и вилнеят години след като България е членка на ЕС. Месец след изборите последваха и стачките в БДЖ и на зърнопроизводителите. Престъпност, корупция, афери, дупки по улиците, социални протести, финансова стабилност – така се движи живота в България. Тя се е вторачила дали президента Плевнелиев ще надрасне премиера Борисов и дали наистина ще стане европейски президент.

Въпроса за българите в чужбина все още е встрани. Този въпрос повече ни вълнува нас, отколкото управляващите. Може би защото само ние осъзнаваме какво е да останеш без държава. Крайно време е и държавата да разбере какво е да останеш без българи.

Европейска България, наистина трябва да се държи като европейска страна и заедно с другите европейски държави, да реши проблемите на миналото и да ни създаде нови, нормални условия за живот и развитие. Това не е само въпрос на морална длъжност. Това е въпрос на национално достойнство и отговорност към европейските принципи и ценности, които България като европейска страна задължително трябва да спазва, а Сърбия да ги постигне, за да можем всички заедно да станем част от голямото семейство на европейските народи.

Иван Николов

След кандидатурата за ЕС, ДСС и Захариев са история!

Интервю с председателя на Демократичния съюз на българите Драголюб Иванчов

-Г-н Иванчов, по наше време преживяхме титовизма, разпадането на Югославия, гражданската война и започна отчаяна борба за демокрация. Днес много хора са разочаровани от нея?

Комунизмът или диктатурата на Тито и после на Милошевич, бяха исторически изчерпани модели на управление, на икономика, на култура и те просто фалираха. Не само у нас. В световни размери. Като алтернатива се наложиха демократичните граждански общества по модела на западноевропейските държави.

Тогава не си дадохме сметка, колко труден ще бъде този процес. Падането на Милошевич беше първата стъпка. Тез първа трябва време да усвоим културата и поведението на активни граждани в демократично общество. Сега живеем в някакво междинно политическо устройство в което десетки партии контролирани от различни икономически групировки и държавна сигурност се надпреварват да вземат властта.

Днес много хора основателно са разочаровани от това което наричаме демокрация. Но това не е демокрация. Убийството на Джинджич, престъпната приватизация, зависимото правосъдие, прокуратурата с нейните поръчкови обвинения. За каква демокрация говорим, когато един митничар, по свое лично усмотрение, решава дали да си купите една кутия българско сирене!? Или командира на полицията може да вземе решение да не можете да ползвате гарантираните с конституцията език и писмо, да ви забрани полагане на венци пред паметника на Левски, да се позовава на несъществуващи закони?

-В този смисъл, готова ли е Сърбия да се изправи пред предизвикателствата на демократизацията?

Не съм сигурен. Демокрацията си има своя цена и ако не се плати сега, сметките ще пристигнат утре и то с лихви. Колкото по-късно, толкова по-скъпо. Съществения въпрос е, може ли тази тоталитарна система създадена за да държи в подчинение чужди окупирани територии и народи да се демократизира без да се разпадне? И дали разпадането на тоталитарната система води и до териториално разпадане? Сръбския политически и интелектуален елит не предлага отговор на този въпрос. Сърбия се държи сякаш Балканските войни са били вчера, а не преди 100 години. Ако Сърбия беше демократична страна тя трябваше да ни пусне в Парламента, а не да ни разкарва по съдилищата

като „държавни врагове“. И трябваше да инвестира в Босилеград и Цариброд, а не да ни смята за колония от която винаги могат да се вземат суровини, работна ръка, специалности или каквото им потръбва.

-Притеснява ли ви, че броят на българите в Западните покрайнини все повече намалява?

Притеснява ме поведението на държавата която продължава да провежда политика на статистически геноцид към нейните лоялни граждани от български произход, в името на една национална програма която два века носи само нещастия и поражения на сръбския народ. Сърбия продължава да се отнася към малцинствата като деструктивен фактор и настоява да ги сърбизира. Това се видя и от последното преброяване на населението. Дразня се, че много наши сънародници крият българския си произход, но не мога да ги упреквам – това е начин по който те са оцелели физически през вековете и са надживели потисниците си. Абсурдите никак не са малко – сръбските правителства твърдят, че имаме всички права и че сме добре, а ние намаляваме; декларираме се като сърби, а искаме българско гражданство; членуваме в сръбски партии и изпращаме децата си да учат в България; пълним сръбската здравна каса и се лекуваме в България. Ако бях сръбски политик, щях сериозно да се замисля.

-Как виждате демократизацията на местно ниво, в Босилеград и Цариброд?

Не сме никакво изключение от правилото което важи за цяла Сърбия. С тая особеност, че ние сме национално малцинство, и следователно, трябваше като малцинство да бъдем представени в политическата система на Сърбия. В Парламента на Сърбия – с демократично избрани народни представители. В общинските скупщини в Босилеград и Цариброд, с демократично избрани общински съветници които пак непосредствено да представляват българите, а не както е сега, след като се запишат в сръбските политически партии. Сръбските партии у нас подменят вота на българите, не отразяват техните права и интереси а им налагат чужди виждания, които, дори и да са добронамерени, все пак са чужди. Пък и не са добронамерени. Откъдето и да погледнете, сръбските партии са неефикасни и непродуктивни за развитието на българското малцинство. Те са продуктивни само за политическата класа която ни държи в подчинение. На нашия пример се вижда истинското лице на сръбската демокрация – тя продължава да прилага същите методи които е донесъл полковник Драгутин Гаврилович 1920 година. Отношението на сръбските власти към 18 февруари и 27 ноември в Босилеград доказват това.

- В този смисъл как оценявате десетгодишното управление на сегашния кмет Владимир Захариев?

Управлението на кмета Владимир Захариев е част от сръбската управленска система и част от политиката която винаги е имала за цел ние българите да бъдем сърбизирани, а нашите краища – обезлюдени. Както и да разглеждате тази политика, тя си остава същата, защото другата,

европейската политика – бе погребана с убийството на Джинджич.

След дванайсет години демокрация, неограничената лична власт на кмета Владимир Захариев никога не е била по-силна, въпреки управленските провали на всички нива. Спомнете си само празни обещания, колко започнати и недовършени неща: „Мали Кувейт”, приватизацията на обществените предприятия, Коич-корпорация, „Носталгия”, недовършената спортна зала, „Рода вода”, спортен басейн, пулмологичен център, рудник за фосфати, местна телевизия, „Рода-вода” Дом за възрастни, биологично земеделие и какво ли не още обещания и то от името на партията на консервативния великосръбски национализъм който е основен виновник за нашата трагедия?! Вижте на какво прилича асфалтовата настилка която той хвърли из сокаците и по частните дворове с предизборна цел. Вижте на какво приличат плочките които пак с предизборна цел се сложиха по тротоарите. В нормална страна за такова разхищаване на държавни пари се отива в затвора.

- И се носи политическа отговорност...

Никой не иска да си спомни, че политиката на Кошунича е антиевропейска, проруска, че следите за убийството на Джинджич водят и до неговия кабинет. Захариев, в условията на пълна блокада на медиите, въпреки 80% безработица, въпреки 20% намалено население за последните 10 години, въпреки всичките си управленски провали, три пъти печели местните избори! Ти трябва да си мазохист, трябва да си роб, трябва да мразиш децата си и семейството за да гласуваш за такава политика!

Още по-трагично е, че въпреки тези провали, кмета Захариев е добре приет в България и нахално злоупотребява с помощта която тя дава за българите зад граница превръщайки я в гласове на изборите: аз ще ти уредя преглед на ВМА, ще ти запиша детето на университета, ще ти уредя българско гражданство, но ти нали знаеш за кого трябва да гласуваш на изборите?

Като се замисли човек, изглежда че и двете държави, съзнателно или несъзнателно работят срещу нас!

Естествено, ние помним, че той на времето даде съгласието си да се построи паметник на Левски в Босилеград. Вероятно и единствено с това ще бъде запомнен. Но с това приключи и ангажимента му по националния въпрос. По въпроса за образованието на български език можеше да направи много повече. После, той дълго се задържа на власт и се превърна в един малък диктатор, който обсеби Босилеград за своя лична губерния и контролира всичко – директорите, партиите, неправителствените организации, медиите, даже се меси и в личния живот на хората. Това е опасно.

- В какво е тайната на неговите изборни успехи, въпреки управленските му провали?

Няма никаква тайна. Той играе една много опасна игра в която изгладнява хората а после им дава залькъ от ръката си и чака да му я целунат. Виждате, че той временно назначава хората на работа и по този начин ги заребява да го гласуват. Залага на бедността и невежеството като начин на печелене на гласове, а не на младите и образованите професионалисти като предпоставка за икономическо

развитие на Босилеград. Това е дълбоко погрешна и нечовешка политика и тя почти съсипа Босилеград – предприемчивите, младите и работливите се изнесоха навън. Тия които останаха, чакат кмета да им даде мръвките с които да продължат да съществуват, но не и да живеят човешки. В момента в който се затвори кранчето, цялата система ще се срине и тия които го избраха, сами ще го изгонят от властта, но ще бъде късно – много неща ще станат непоправими.

- Как се развиват процесите в Демократичния съюз на българите – партията на която сте лидер?

ДСБЮ, който после прерасна в ДСБ, е национална партия на българското малцинство която в хаоса на разпадането на бивша Югославия винаги беше израз на будната обществена съвест на българите. Въпреки активните мероприятия на сръбската Държавна сигурност, въпреки нелоялната конкуренция на сръбските „демократични” и „граждански” партии, въпреки неразбирането което често срещаме от майка България, въпреки отцепниците които създадоха още две български партии, въпреки клеветите по наш адрес, ние продължаваме да разсъждаваме като свободни хора в несвободна страна, да сочим проблемите които застрашават българското малцинство и да предлагаме решения за тях.

В условия на демокрация, българското малцинство се оказва под натиска на големите сръбски партии които му налагат своите виждания вместо да му позволят то само да формулира и да изрази собствените си виждания изхождайки от интересите си. Вижте само ситуацията в Националния съвет на българското малцинство. Повечето му членове са представители на сръбски партии, независимо че са българи по народност. Как те могат да представляват интересите на българското малцинство? Те представляват интересите на великосръбския национализъм който винаги е бил смъртен враг на българщината! Това се вижда от провалите на този съвет, който трябваше да се занимава с образованието, информирането и културата ни.

Въпреки медийните ограничения, въпреки слабата ни материална и финансова база, нашият глас все пак се чува – на местно ниво, в България, Сърбия, Македония, Брюксел. Чува се благодарение на ентузиазма, патриотизма и личната саможертва на нашите хора които заслужават признание за това. И среща разбиране сред свободните и трезвомислещите хора не само сред българите а и сред другите малцинства в Сърбия които имат същите проблеми.

- Имате ли сътрудничество с националните партии на другите малцинства в Сърбия?

След кръглата маса на партиите на националните малцинства от 22 октомври 2011г. в Нови Сад, ДСБ подписа споразумения за разбирателство и сътрудничество с Черногогорската и Русинската партии във Войводина. Идеята беше, това сътрудничество да доведе до формирането на малцинствена коалиция с цел участие на изборите. За съжаление, това не можа да стане по редица причини – различията бяха прекалено големи. От друга страна, малцинствените партии продължават да се дискриминират и е почти невъзможно малките малцинства каквото е нашето да участват на републиканските избори. Преди няколко

години, по предложение на Радикалната партия, беше увеличен броя на подписите за формиране на малцинствени изборни листи от 3 000 на 10 000 подписа (както и за сръбските партии) при положение, че за формиране на малцинствена партия се изискват само 1 000?! Конституционния съд на Сърбия не се произнесе по иска на 8 малцинствени партии които поднесохме иск за преразглеждане на конституционността на тия закони!

Сега видяхме, че дори и партиите с либерална и демократична ориентация се опитват да привличат и засмукват малцинствените партии с цел да използват гласовете им и да ги неутрализират. Това никак не работи за европейския образ на Сърбия.

На местно ниво, трябва да бъдем по-добре представени в общинските скупщини в Босилеград и Цариброд и много по-активно да участваме в политическия живот. Останало то ще зависи от развитието на процесите в самата Сърбия.

-Какво ще кажете за обвиненията които се чуват от трибуната на Скупщината на Сърбия, че ДСБ и КИЦ „застрашават суверенитета, конституционното устройство и териториалната цялост на Сърбия“?

Тия адвокати на великосръбския национализъм забравят, че суверенитета, конституцията и територията, не са цел за себе си, те трябва да служат на сигурността, свободата и правата на човека и гражданина, а не да бъдат средство за неговото потискане. Най-големите врагове на Сърбия са именно хората които ограничават правата на човека и гражданина и особено правата на малцинствата. Те застрашават суверенитета на Сърбия, а не ние. Ако те мислеха доброто на Сърбия, щяха да ни разглеждат като приятели, а не като врагове. Защото ние не искаме нищо повече от онова което те искат за сръбските малцинства в съседните страни. По ирония на историята, на сръбите им се случи точно това което те миналия век правеха на съседите си: окупираха чужди територии и народи, сега отстъпват свои територии и народ на други съседни. Е вярно е, територията им е застрашена, но не от нас, а от собствената им политика която е еднакво опасна за всички граждани на Сърбия.

-Симптоматично е, че натисците срещу активистите на ДСБ и КИЦ продължават вместо да намаляват. Вие как си го обяснявате?

Сърбия, а особено службите за сигурност, се опасават от демократизацията на малцинството. Те са свикнали ние да си мълчим а те да контролират всичко. В нашия случай са заинтересовани да имат един ДСБ и КИЦ които да си мълчат докато тече процеса на сръбизацията и обезлюдването на нашите краища. В това отношение, тези две български организации винаги са били безкомпромисни. И затова не престават опитите да се „дисциплинират“ хората които ги представляват. За целта се злоупотребяват полицията, правосъдието, прокуратурата. Водят се дълги и безсмислени процеси, които, макар и правно неиздържани, ангажират времето и вниманието ни и не ни дават да работим пълноценно. Целта е, да ни разколебаят и сплашат и да ни накарат да се откажем. За да постигнат чудовищния си план – да изчезнем като народ и като българи и да завоеват винаги земята ни.

-Какво мислите за поведението на България, като страна майка, която има правото да издигне глас за защита на правата ни?

Мисля, че можеше да направи много повече за нас, както в двустранните отношения със Сърбия, така и в международната общност, да ни защити, и, както и ти неведнъж си говорил, да създаде предпоставки за нашето развитие. Българската политика се изчерпа в това да приема студенти и ученици от Западните покрайнини и да работи за опазване на българското ни национално самосъзнание. Това е добре – въпреки всичко, ние имаме такова самосъзнание. Друг е въпросът дали имаме свободата да го изживим. Мен повече ме безпокои това, че такова ясно изразено българско самосъзнание понякога липсва на нашите сънародници в България.. Страхно много ме безпокои това, че българските журналисти, особено в регионалните вестници в България, пишат за нас като „сърби“?! Скоро във в-к „Наблюдател“ в Кюстендил, за реализацията на съвместен проект по линията на ТГС, финансиран с европейски пари, за босилеградските българи се пишеше като за „нашите съседни от Сърбия“, „сръбски младежи“ които изпълняват „сръбски фолклор“ от Босилеград?! Дават ли си сметка, че по тоя начин ни забиват нож в гърба?

-Как ще коментирате това, че Румъния изтъргува подкрепата си за сръбската кандидатура за еврочленство срещу спазване на правата на власите в Източна Сърбия а България „безрезервно и безусловно“ подкрепи сръбското еврочленство, без да постави насрещни искания?

– Не ме изненада поведението на България, приятна изненада беше поведението на Румъния. Всички малцинства в Сърбия са жертви на една и съща политика и всички те имат почти едни и същи проблеми. България отново прояви добросъседско, приятелско поведение подкрепяйки сръбското еврочленство без да я условия със спазването на нашите права, оставяйки този въпрос за по-късно – в процеса на преговорите. Дали това ще бъде оценено от сръбска страна? Съмнявам се. Но с приемането на сръбската кандидатура за еврочленство, абсолютизма на Владимир Захариев, политиката на Воислав Кошуница, претърпя историческо поражение и те винаги ще си отидат в историята, независимо от това колко хора ще излъжат на предстоящите избори.

***Интервюто взе:
Иван Николов***

Ода на радостта или отново „Калашников“?

Bulgaria – Serbia IPA Cross-border Programme CCI No 2007CB16IPO006

След получаване на кандидатурата на Сърбия за членство в Европейския съюз, предстои получаване на дата за започване на преговорите и дълъг преговорен процес в който Сърбия задължително трябва да се прости с Начертанието на Гарашанин и да започне да се европеизира. Дължината на преговорите ще зависи от скоростта с която Сърбия ще се реформира. В трийсетината преговорни глави Сърбия ще трябва коренно да се преобразува по модела на западноевропейските страни.

Румъния изтъргува подкрепата си за сръбското еврочленство срещу спазване на правата на влашкото малцинство. България, както неведнъж в историята, с „безусловната и безрезервна подкрепа“, за пореден път пожертва правата и интересите на българското малцинство в името на сръбското еврочленство! Не е за първи път. Предавани сме в името на какво ли не: в името на българската независимост, в името на комунизма и интернационализма, в името на югославянството, славянството, добросъседството и пр. Най-много в името на непонятния български nihilизъм и някакво странно благородие към агресивния великосръбски национализъм – една от най-големите опасности за българския народ и българската държавност.

Пропуснатото не може да се върне. Предстои да видим дали в преговорния процес ние, заедно с България, можем да извоюваме отстъпки от сръбска страна с които да се създадат по-нормални условия за живот на българите в Западните покрайнини. Поне това е смисъла на съществуването на ЕС.

Широко прокламираните европейски принципи за регионално, трансгранично сътрудничество и устойчиво развитие на крайграничните райони, са поредния шанс който може да накара Сърбия да промени отношението си към нас. Не защото е обхваната от ненадейна любов към българите и България а защото няма накъде. В Европейският съюз местната власт е организирана на принципа на децентрализацията, което означава, че това, което може да се направи на общинските нива на управление, не е нужно да се решава на национално равнище. В

Европейския съюз има около 300 еврорегиони от които някои се простират и извън националните граници. Регионалната политика на ЕС, е предназначена за насърчаване на развитието на изостаналите региони (тези, които не са достигнали 75% от средния европейски доход). Това са регионите в които има бедност и безработица и се нуждаят от промяна на политиката и образованието. Предприсъединителните и структурните фондове (които са предназначени за решаването на тези въпроси), са 36% от бюджета на ЕС и заедно със земеделските фондове представляват 80% от общия бюджет. С новите правни и конституционни гаранции на правата на местното самоуправление и признаване на автономия на покрайнините, Сърбия прие този принцип, но той трябва последователно да се прилага за да се гарантира балансирано развитие. Като кандидат-член Сърбия ще получи средства от Инструмента за предприсъединителна помощ – ИПА за развитие на трансгранично сътрудничество. Само за трансгранично сътрудничество, за периода от 2007-2010г. бяха отделени 44,4 милиарда евро. За Сърбия е от решаващо значение да отговори на изискванията, за да може да използва тази помощ, което подразбира: статистическата регионализация на страната да отговаря на стандартите на НУТС, подсибяване на държавни бюджетни средства за съфинансиране на инвестиции, развитие на макроикономически, финансови и административни капацитети и свързване на потенциалните трансгранични проекти с „acquis communautaire“, тоест, съчетаване на предложенията на проектите с приоритетите в процеса на присъединяването към ЕС.

При аплицирането за финансови средства от ЕС по отношение на трансграничното сътрудничество е необходимо спазването на принципите на: програмиране (програмите които се финансират да водят до дългосрочно и устойчиво развитие), концентрация (финансират се малко, но по-големи и по-скъпи програми), принципа на добавяне (фондовете на ЕС не отменят а само допълват националните средства) и принципа на партньорство (ангажиране на всички нива на властта в процеса за укрепване на институционалната инфраструктура за по-ефективно усвояване на фондовете). Възможни предложители на трансгранични проекти са преките бюджетни потребители, косвените потребители на бюджета с подкрепата на министерството, отговарящо за определяне на техните финансови активи, и всички форми на граждански сдружения с подкрепата на ресорните министерства. Ето защо, една от основните препоръки на потенциалните клиенти, да се образоват на време за възкателното управление на проекти в ЕС. Може ли ЕС да помогне в развитието на местния туризъм в Босилеград? Развитието на туризма зависи от редица различни фактори, но ако Сърбия се присъедини към ЕС това ще донесе няколко полезни предимства. Първото пред условие за развитието на туризма е сигурността и стабилността. Чуждестранните инвестиции в туризма и туристите не идват, ако има рискове за тяхната безопасност. Присъединяването на Сърбия към ЕС, означава стабилизиране и подобряване на безопасността, което е знак, че Сърбия е сигурно място не само за инвестиции, но и за туристи. Второ, развитието на туризма пряко зависи от развитието на инфраструктурата. Инвестиране в пътната мрежа, железопътния, въздушния и речния транспорт, е предпоставка за развитието на туризма, защото само ети-

ни и безопасни пътища могат да привлекат туристите. Също така, няма туризъм без инвестиции в обновяването и усъвършенстването, както и увеличаването на туристическите обекти. ЕС помага с безвъзмездна финансова помощ, но и косвено, защото се увеличават директните инвестиции които стабилизират страната. И накрая, увеличаващата се мобилност на хора и стоки, премахване на визите и укрепване на културните контакти с държавите - членки на ЕС има положително влияние върху имиджа на страната, което също привлича туристите. Ползата за граничните общини от трансграничното сътрудничество е многократно. Общините във вътрешността като Сурдулица и Владичин Хан се натискат да получат статут на гранични общини заради ползите които той им носи. Босилеград, благодарение на антиевропейското управление на ДСС досега не успя да спечели нищо от статута си на гранична община. А трансграничното и регионално сътрудничество е един от принципите на европейската интеграция. Свързването на трансграничните региони ускорява икономическата интеграция и стабилността и благоприятно влияе върху изграждането на взаимно доверие между съседните страни. Затова ЕС щедро финансира трансграничното сътрудничество между граничните и други региони. В периода 2000-2006г. чрез програмата на ЕС ИНТЕРРЕГ са отпуснати 4.874 млрд. евро. Трансграничните проекти за сътрудничество обикновено са свързани с изграждане на трансгранична инфраструктура, развитие на бизнес инфраструктура и икономическо сътрудничество, решаване на общи проблеми на околната среда (които не познават граници) културно и образователно сътрудничество. Сърбия, въпреки че не е членка на ЕС, в рамките на втората компонента на ИПА, през 2007-2009 получи 31 милиона евро за сътрудничество с Унгария, Румъния, България, Хърватия, Босна и Херцеговина и Черна гора. Чрез сътрудничеството си със съседите в тези общи проекти, те увеличиха капацитетите си за изпълнение на проекти, което е ценен опит за ползване на европейските фондове. Липсата на добри пътища и съвременни митници с България са една от основните причини за икономическата изостаналост на Босилеград. Без адекватна инфраструктура от пътища, железопътни линии и въздушен транспорт, е невъзможно да се гарантира балансирано развитие на една страна. Ефектите от големите транснационални пътища в страните и регионите където те минават са изключително положителни и представляват основа за икономическо развитие. Ако една среда не е добре свързана с регионални транспортни връзки, тя става се превръща в „сляпо черво“ с изключително лоши перспективи за развитие и низък ниво на инвестиции което предизвиква обезлюдяване и масово изоставяне на тези области, нисък жизнен стандарт и ниско качество на живот. Членството на Сърбия в ЕС, дава шанс на големите пътни насоки (като Коридор № 10 или Коридор 7). Изграждането на магистрали е изключително скъпо (около 1 милион евро за 1 км. без поддържаща инфраструктура). Това са средства които Сърбия не може сама да даде. ЕС е заинтересован от участие във финансирането на такива проекти, както чрез субсидии така и чрез дългосрочни заеми при облекчени условия от Европейската банка за развитие.

Имайки всичко това предвид, кандидатурата на Сърбия за членство в ЕС и започването на преговорите, запраща в историята досегашните ни неудачни управници и дава шанс на поколението което защитава националните интереси чрез европейските ценности.

Иван Николов

Сърбия да не погазва правата на българското малцинство

“Вчера (на 3 март т.г. бел. моя) бе подписано споразумение, което дава на Сърбия статут на кандидат-член на ЕС. Синята коалиция призовава министър-председателя и министъра на външните работи на България да поискат от Белград уважение, толерантност и категорично спазване на правата и свободите на гражданите от българското малцинство в страната”. Това заяви съпредседателят на формацията и лидер на СДС Мартин Димитров в декларация, представена от парламентарната трибуна. Той уточни, че формално сините подкрепят членството на западната ни съседка в ЕС, но при определени условия. “Българското правителство и външното ни министерство не могат да прехвърлят отговорностите си за защитата на българските национални интереси върху европейската общност. Те следва да бъдат уреждани в активен диалог и дух на добросъседство, като се вземат предвид общите интереси на ЕС. С липсата на категорични позиции България е на път да отстъпи ключовата си роля в процесите на Балканите – ценен капитал, натрупан през годините”, каза още Димитров. Той бе категоричен, че в полза на националния ни интерес правителството трябва да отстоява тези права и свободи, а не да се ограничава с неутралната позиция на наблюдател. Майчиният език, българското образование и културата и българите в Сърбия трябва да бъдат гарантирани от властите в Белград. “Това следва да бъде постигнато с премахване на сегашните пречки пред развитието, разпространението и изучаването на български език, пред развитието на български културни центрове, пред медиите на български, библиотеките и др. институции, които спомагат за опазване на българското самосъзнание на сънародниците ни в Западните покрайнини”, заяви още Мартин Димитров. “Българските власти трябва да последват призива на евродепутатите от Синята коалиция, които категорично поискаха от Белград да представи специална икономическа подкрепа на най-бедните райони в страната сред които са Западните покрайнини, населени предимно с наши сънародници. София трябва да настоява Белград да разработи и приложи на практика стратегия за икономическо развитие и намаляване на безработицата в тези райони” посочи още Мартин Димитров.

От „БГ Нюз“

Последната лебедова песен

**ДЕЛА ТРЯБВАТ,
А НЕ ДУМИ.
ВАСИЛ ЛЕВСКИ**

Напрежението което вече втора година се вдига около поклонението пред паметника на Левски в Босилеград показва, че паметникът добре работи за събуждането както на гузната съвест на сръбските политици така и на заспалите български духове.

Миналогодишната забрана за поклонението се оказа прекалено скандален ход, който обтегна отношенията между двете държави. Сръбския премиер Мирко Цветкович, трябваше да дава обяснения пред българския премиер Бойко Борисов и сред граждански протест и осиривания пред Министерски съвет, като бабичка по ниедно време да носи цветя пред паметника на Левски в София за да излезе от положението.

Сръбския премиер нямаше куража да се изправи пред българските журналисти, но все пак смотолени, че ако поклонението го бяха организирали държавните представители, е нямало да се стигне дотам. Намека очевидно беше насочен срещу „екстремистите“, както сръбската страна обича да кръщава хората които говорят за проблемите на българското малцинство, но и срещу сънародниците ни от другата страна на границата, които избират Босилеград за място на поклонение пред Левски.

Кмета на Босилеград Владимир Захариев, който тогава беше в зенита на селската си кариера, сгашен от сръбските журналисти гузно заяви, че не е имало никаква забрана! С това обиди петте български телевизии които отразяваха събитието и 150-те души сръбски жандарми за борба с масови безредици които го охраняваха.

Свикнал от всичко да прави гласове, той в Сърбия се изявяваше като изряден сърбин, а пък в София се правеше на голям българин, или, както самия той казваше, на „българин от старо време“!? Миналата година, точно по време на тия събития той подхвърли, че тая година той ще организира поклонението пред Левски, за да няма такива проблеми. С което искаше да каже, че за миналогодишните „проблеми“ е виновен КИЦ-а! В КИЦ „Босилеград“ не се изненадаха от това. Другите, които го смятаха за голям българин, така и не разбраха за какво говори.

При липса на други управленски резултати с които да се отчете на края на третия си мандат (и да се кандидатира за четвърти!), той в София поведе компроматна война срещу КИЦ-а с цел да го разори и да превземе ролята и задачите му. Така хем щеше да премахне един от най-неудобните си опоненти, хем щеше да прибере гласовете на ония които все още мислят на български, хем да изкара поени

и в Белград, като благонадежден и лоялен на сръбската държава политик, който видите ли, е разорил КИЦ „Босилеград“, като „легло на българщината и сепаратизма“, което е отдавнашна мечта на агентите на сръбската Държавна сигурност! По този начин имаше с какво да излезе и пред „сръбските патриоти“ – демократи, комунисти и радикали и да им прибере гласовете!

Разбира се, „европейските“ политици и политиканти от жълтите павета в София, свикнали да използват политиката си за далаверки и бизнес, нямаха усет за селските хитрости които Владимир Захариев им разиграваше по свирката на сръбската държавна сигурност добре окопана в сръбското посолство в София.

Така сблъсъка стана неизбежен. Повода беше банален, за датата: на 18 или на 19 февруари да бъде поклонението и кой да бъде организатора – КИЦ-а, както си беше досега, или общината. Съществената причина беше съвсем друга.

Кмета искаше да се разграничи от КИЦ-а пред местните избори през май, като се целеше да го изтласка не само от поклонението пред паметника на Левски, но и от обществения живот на Босилеград, представяйки го като прекалено българска и екстремна организация застрашаваща сръбските национални интереси. С тази цел, той, не без подкрепата на някои невежи, но с високо самочувствие софиянци, систематично изземваше една по една задачите и ролята на КИЦ-а, нещо което е недопустимо в демократичните страни – държавните институции да се месят и контролират работата на неправителствения сектор. Но Захариев отдавна е превърнал Босилеград в своя лична губерния и не му пука от закони и принципи когато трябва да защитава личната си власт.

Съображенията на КИЦ-а бяха от друго естество.

Да се откаже от ролята си на организатор на поклонението пред паметника на Левски, при положение, че беше главен инициатор и един от изпълнителите на проекта – щеше да бъде предателство към Левски. Да застане до кмета, който, вместо да се занимава с водопровода, канализацията и бездомните кучета, както си е редно, си навираше носа навсякъде, включително и в работата на КИЦ-а, също беше неприемливо. Още повече, че той, пред очите на всички, използваше българската политика за подпомагане на българите в чужбина като средство с което зарибяваше гражданите на Босилеград да го гласуват. За да се закрепят на власт. За да използва същата тая власт за провеждане на великосръбска, антибългарска, антиевропейска и проруска политика на партийния му шеф, консервативния великосръбски националист д-р Воислав Кошунница, който, на всичкото отгоре, се обяви и против членството на Сърбия в ЕС!

Това българските политици, като представители на България и ЕС, които радушно посрещат, изпращат и помагат босилеградския кмет, май не го знаят!

Че българския патриотизъм на Захариев е само поза, се видя и от липсата му на желание за отбелязване на 1 февруари Ден на жертвите на комунистическия режим, 3 март Ден на освобождението от Турско робство (за което отбелязване от миналата година се води дело срещу КИЦ), почитане на паметта на 32 жертви на престъпника Коста Печанац избити на 15 май 1917 в Босилеград, 1 ноември Ден на народните будители, 8 ноември Ден на Западните покрайнини, отбелязването на годишнитата от Ньойския договор, Деня на Съединението или Независимостта на България и пр. Затова пък заедно с владиката на Вранската епархия Пахомий, разточително отбелязваше 27 януари - Деня на сръбския просветител Свети Сава в Босилеградските училища!

Не помогна и на отец Йоан да служи на български език, който, притиснат от Сръбската православна църква и оставен без подкрепа от Българската православна църква се принуди, като средновековен отшелник да млъкне и да се оттегли.

Въпреки всичко, времето прави своето и дори на Белградските управници им омръзнаха селските простотийки на Захариев който си внуши, че е баш политик и се упражняваше по всичко – от външна политика, международни отношения, здравеопазване, строителство, социална политика до радио и ТВ журналистика.

Ударът на империята не закъсня.

Поводът беше бедственото положение поради големите снеговалежи. В съседните сръбски общини в снегочистването се включи и военна механизация. Най-напред по ТВ Б-92 съобщиха, че Владимир Захариев се бил закарал, че ако правителството не му даде гориво за почистване на снега, той ще бъде принуден да го поиска от България!

На 18 февруари по сръбската държавна телевизия РТС съобщиха, че на Заседанието на Републиканския щаб за извънредни ситуации Министерът на отбраната на Р Сърбия Драган Шутановац, го е посочил като кмет който злоупотребява с бедственото положение с цел да покаже, че правителството на Сърбия е неспособно и го е обвинил със следните думи: „Шутановац посочи, че кмета на Босилеградска община Владимир Захариев е съобщил, че Армията на Сърбия не е добре дошла да разчиства снега, защото не е прогласено извънредно и военно положение, а положение за защита от природни бедствия. Той, според думите на Шутановац, е изтъкнал, че е поискал помощ от полицията и армията на друга държава, България, което, както казва, говори за намерението му да представи републиканското правителство, че не е в състояние по един и същ начин да реагира на цялата територия на страната”.

Ние, които много добре си познаваме стоката, основателно се съмняваме, че Захариев е имал куража да каже такова нещо, но казани от устата на военния министър на Сърбия, при това и по държавната телевизия и повторени по държавното радио, думите на Шутановац стават безапелационни.

Прочетено на езика на дипломатията, изявлението на Шутановац съдържа сериозни обвинения. Първо, че Захариев оспорва суверенитета на Сърбия (с изявлението, че Армията не е добре дошла, макар и за снегочистване). Второ, че е призовал полицията и армията на чужда държава (макар и за снегочистване) с което България бе доведена в позиция да прави демант. Трето, че е обвинил сръбското правителство, че не е в състояние да реагира еднакво на цялата си територия. Между редовете можеше да се долови тънък намек към шопинг екскурзиите с об-

щинския рейс до София които се използват за подаване на молби за българско гражданство, медицински прегледи и студентски и ученически превоз. В думите на Шутановац можеше да се познае и почерка от доносите на босилеградските агенти които докладват на партийните централи в Белград..

Долавяше се добре оркестрирана кампания той да бъде свален на изборите през май тази година което никак няма да е лошо. Лошото е, че Белград се цели не в катастрофалните му десетгодишни управленски неуспехи довели до масова безработица, нарушаване на човешките и малцинствени права и общия хаос в общината, а в наивните му и смешни „пробългарски” екзибиции с които се пчеше по селските събори и при посрещането на видни софиянци в Босилеград.

В лакомията си за власт и гласове, в егоистичния стремеж да компрометира Демократичната партия на Тадич (и Шутановац) като основен опонент на предстоящите местни избори, той наистина злоупотреби с бедственото положение – пътищата до повечето села останаха непочистени повече от месец!

Но това едва ли ще му се отрази на изборите.

Така както дойде на власт на гребена на вълната на демократичните промени от 5 октомври 2000-та година, така само европейските вълни могат да го отнесат. Като представител на консервативния великосръбски, антиевропейски и проруски национализъм на неговия партиен шеф д-р Воислав Кошуница, Захариев принадлежи на миналото. Катастрофалното му десетгодишно управление през което Босилеград претърпя пълен провал на всички нива, нездравите му властолюбиви амбиции към неограничена лична власт – всичко това го прави негоден за политик на 21 век. Ако Сърбия на изборите през май избере европейското си бъдеще, Владимир Захариев трябва да си отиде в миналото.

Ако пък Сърбия избере антиевропейската, националистическа и проруска опция, на Владимир Захариев може да се падне срамната историческа роля да бъде последния босилеградски кмет след когото Босилеград ще обрасне в бурени и храсталаци.

Има и трети изход, но той никога няма да го избере защото неговата власт е цел сама за себе си, а не за правата и интересите на народа който представлява. Историята му подхвърли идеалния шанс след обвиненията на Шутановац да премине в контранападение и да защити и себе си и хората които представлява като свика една пресконференция и каже нещо от рода на: „Не, господин Шутановац, аз не съм канил войската и армията на България, но вие наистина не реагирате по един и същ начин на цялата територия на Сърбия, защото моя народ е беден, обезправен, изплашен, подложен на национална и културна асимилация и принуден да напусне родната си земя, която вие, сръбските правителства, превърнахте в евтина сръбска колония която използвате за евтини суровини и евтина работна ръка и нищо не инвестирате в нея”. Това щеше да е честен изход от ситуацията, изход, който щеше да го издигне в очите на ония които не му вярват и макар и със закъснение, да направи нещо добро и полезно. Дори и ако нищо не спечелеше, поне щеше честно да загуби.

Но той не е в състояние да направи такъв подвиг. Защото за това трябва човек от друг мащаб - завършена личност с познания, самочувствие и достойнство а не пионка в ръцете на ония които винаги могат да те сложат и да те махнат от власт когато си поискат.

Иван Николов

139 години от гибелта на Левски

Културно-информационния център „Босилеград“ на 18. 02. 2012 година организира поклонение пред паметника на Левски в Босилеград. Първия венец поднесе кмета на Кюстендил г-н Петър Паунов рано сутринта, след което направи кратка среща с председателя на КИЦ-а Иван Николов, и подари 200 мартеници и 10 детски шахматни табли.

На церемонията на поклонението дойдоха зам.председателя на Народното събрание г-н Павел Шопов от политическа партия АТАКА, евродепутат от групата на Прогресивния алианс на социалистите и демократите в Европейския парламент г-н Ивайло Калфин, посланика ни в Белград г-н Георги Димитров, Генералния консул на Р България в Ниш г-н Атанас Кръстин и председателя на Общински съвет в Мездра г-н Дилиян Дамяновски. В организацията и провеждането на поклонението се включи и Национална спортна академия „Васил Левски“.

Присъстваха представители на ПП АТАКА от Кюстендил, дружество „Св. Св. Кирил и Методий“ от Кюстендил, читалище „Зора“, младежката организация на ВМРО от София, сдружение на българите в Македония „Радко“ и други. Отец Михаил отслужи панихида, а Иван Николов, Павел Шопов и Ивайло Калфин произнесоха слова за значението на името и делото на Левски в съвременните измерения.

Кмета на Босилеград г-н Владимир Захариев тоя път не се отзова на поканата на КИЦ-а „Босилеград“ заедно да отбележат 139 годишнина от гибелта на Апостола. На 19 февруари той организира паралелно поклонение на което дойдоха представители на отдел „Култура и международни дейности“ на чело със зам. кмета на Столична община София г-н Тодор Чобанов и отново Генералния консул на Р България в Ниш г-н Атанас Кръстин. След второто поклонение, зам. кмета на Столична община Тодор Чобанов посети КИЦ-а и направи дарение от книги и български видео-филми.

Слово за Апостола

Днес навършват 139 години от обесването на Апостола. 8-и пореден път правим поклонение пред неговия паметник в Босилеград.

Миналата година, на този ден, с Решение на МВР 212-18 поклонението бе забранено. Тази година, то се провежда под други, още по-тъмни обстоятелства.

Това показва, че враговете на Левски, потисниците, окупаторите, тираните, 139 години след гибелта му, не са прес-

танали да се страхуват от него. Онеправданите, поробените и ония които разбират величието му и се прекланят пред него, продължават да вярват в непреходното име и дело на Левски.

Никак не е лесно да си последовател на Левски.

Не всеки е достоен да застане пред него. Защото, за да се поклоним пред Левски, не е достатъчно един път годишно да положиш едно цвете на паметника му. За да бъдеш истински последовател на Левски трябва ден и нощ да обичаш, да мислиш и да работиш за българския народ, където и да се намира той.

Фарисейството, лицемерието, предателството на ония които не престават да се кълнат в неговите идеали и да мачкат българския народ така както и турците не са го мачкали, достигна предела на национален позор.

И колкото и горчиво да звучи, ако днес отнякъде се появяше Левски с идеите си в които десетилетия наред продължаваме лицемерно да се кълнем, опасявам се, че отново ще бъде обесен, със същата жестокост и същото хладнокръвие както и преди 139 години.

Ония, които предадоха Левски тогава, не са престанали да го предават и днес. Предават идеалите, заветите му за национална свобода и национално достойнство и всички ония основополагащи ценности върху които почива устройството на държавите от свободния свят.

Ние, които издигнахме този светъл образ в нашия град, в рекордни срокове и под нечовешки зимни условия, и го открихме на 4 март 2005 година, продължаваме да споделяме и използваме тия ценности. Доказали сме го неведнъж, продължаваме да го доказваме и сега.

Много ми се искаше именно днес да спестя всички тежки думи които напират от мен. Но питам се, имам ли право на това, ако делото на Левски е застрашено. И реших да го послушам: „кажи ти байно твоите, и аз моите кривици, па да се поправим и все напред да вървим!“

Казвам това, защото има и други наши сънародници, които на този паметник, символизиращ Освобождението на България, само една година по-късно, само на няколко крачки вдясно, противопоставиха друг, символизиращ „освобождението“ от България. Майка България обича всичките си деца, но понякога се налага някои от тях да бъдат дръпнати за ушице.

За нас Левски е светиня и идол, образ на идеалния българин към който вечно се стремим и все не го достигаме. За нас Левски е борба за българската култура, за българския език, за свободата на словото, за българската история, за българската християнска вяра, за правото да бъдем част от свободния свят, и да бъдем това, което сме и което винаги сме били.

Искам да знам какво е Левски за ония, които се разграничават от нас? Искам да знам как съчетават в себе си членството и службата във великосръбските, антибългарски, антиевропейски и комунистически партии с „верността“ си към заветите и идеалите на Левски? Искам да знам спят ли спокойно след всичките интриги, след толкова клевети и компроматна война която водят срещу нас?

Турците го обесиха заради вярата му и борбата за „свята и чиста Република“ или за свобода, равенство, демокрация и социална справедливост. Заедно с Левски на бесилото увисна цяла една империя. Днешните управници които проглушиха света с демокрацията си, се опитват да изгонят духът му от нашия град. Все още са живи палачите на Левски и дори и когато се кланят пред неговия паметник, не биха оставили жив нито един който макар и мъничко прилича на него.

Страхът и разделението което Левски е срещал навсякъде, все още цари и тука. Ние сме класически пример за това докът може да стигне един разделен народ лишен от правото да бъде това което е и свободно да развива своите творчески възможности. За една птица няма никакво значение дали тя е затворена в железен или златен кафез, тя все едно не може да лети.

И ония, които и днес ни хранят с лъжливи надежди, че трябва само още малко да потърпим докато и Сърбия стане членка на Европейския съюз и всичко ще дойде на мястото си, забравят, че съвременна Европа не е изградена от окупирани територии и потиснати народи а от свободни и отговорни граждани.

А свободата, дами и господа, не се ражда само в сраженията между две армии, не се ражда нито от саможертвата на националните герои какъвто е Левски. Свободата е нещо, неразривно свързано със свършенството на човешкия дух, с възпитанието, просветата и духовния прогрес на един народ.

Иван Николов

Трети март – национален празник

На трети март 1878 г. в градчето Сан Стефано, днес част от Истанбул, е подписан предварителен мирен договор между Руската и Османската империя. Руско-турската война 1877-1878 г., с масовото и решаващо участие на българите като съюзници на руската армия, завършва с победа над Османската империя. Според Санстефанския мирен договор се възстановява Дунавската българска държава, съществувала от VII до XV век. Границите на възстановяващата се българска държава обхващат 172 хил.кв.км., а това е 80% от територията, в която по това време българите са мнозинство от населението. Етническата територия на българите, в която тогава те са абсолютно мнозинство от населението е 215 хил.кв.км. и включва: Мизия(с Добруджа) – 85 хил.кв.км.; Тракия – 65 хил.кв.км. и Македония – 65 хил.кв.км. Границите на българската държава в Сан Стефано, са начертани според оформилото се през епохата на Възраждането българско етническо землище. През XIX в. българите са най-многобройния народ в европейската част на Османската империя. Националното възраждане на дунавските българи е едно от най-значителните прогресивни събития в европейската история през XVIII-XIX в. Българите са един от малкото народи в света и единствен в Европа, който от хилядолетия не променя етническото и държавното си име. Въпреки този безспорен факт, в европейските страни от края на XIX в. до наши дни, има учени и политици, които поради недостатъчна осведоменост или по политическа поръчка, разглеждат България като новообразувана държава, а в етническите карти на континента, българските общности, съществуващи в почти всички държави, са отбелязани съвсем недостатъчно или напълно липсват.

Признаването на Българската Екзархия през 1870-1872 г. и границите на нейния диоцез, очертават българската етническа територия на Балканския полуостров. Чрез диоцеза на Екзархията българите маркират етническото си землище като културно-езикова нация: на север река Дунав, на изток Черно море, на запад долината на река Морава, на юг бреговете на Бяло море, на югозапад историко-географската област Македония. Границите на българската етническа територия на Балканите са очертани и с решението на Международната Цариградска конференция през 1876 г., свикана за решаване на българския въпрос. Представителите на Великобритания, Русия, Германия, Австро-Унгария, Франция и Италия, единодушно определят етническите граници на българите с гърци, албанци, сърби и румънци. Територията, начертана в решението на тази Международна конференция, като обхват е по-голяма от очертаната през 1878 г. в Санстефанския договор.

За демографския потенциал на българите в европейската територия на Османската империя, по-точни данни има към средата на XIX в. Тогава са извършени преброявания на населението и са направени проучвания от европейски специалисти върху демографията на българските земи. Приема се, че в средата на XIX в. българите на Балканите наброяват 5-6 милиона. През 70-те години на века Васил Левски говори за 7 милионен български народ в Мизия, Тракия и Македония. Само в днешните граници на България, в края на XIX в. българите са били 4 милиона.

Поради противоречивите интереси на Великите сили, през лятото на 1878 г. в Берлин е свикан конгрес и на него българската етническа територия е разпокъсана на

пет части: Княжество България с територия 63 752 кв.км и население 2 милиона; Източна Румелия с територия 32 974 кв.км. и население 816 хиляди души; Северната част на Добруджа е включена в държавната територия на Румъния; значителни части от Западните български земи – Нишко, Пиротско и Вранско, са включени в държавната територия на Сърбия; Южна Тракия и цяла Македония са оставени в границите на Османската империя. Решенията на Берлинския конгрес са национална катастрофа за дунавските българи. Според френският историк Андре Мале: *”В Берлин не се взеха предвид нито волята на народите, нито изискванията на здравия разум и на общите интереси. Заключителния акт [на конгреса] е един паметник на егоизма, дело на завистта, на личната ненавист, безчестно и мерзко. Той вместо да осигури мира, подготви многобройни поводи за конфликти и войни в бъдеще. Българския въпрос, източнорумелийския въпрос, македонския въпрос, босно-херцеговинския въпрос, балкански Елзас и Лотарингии – это равностметката на европейската дипломация на Берлинския конгрес”*. Това е българска национална катастрофа, защото стопански, културно, езиково и религиозно принадлежащи си части на българската дунавска нация са разпокъсани. Оставени в територията на нови национални държави, които претендират за етническо единство, българите са подложени на асимилационен натиск, терор, включително физическо унищожение (геноцид). Всъщност проблема с тъй нареченото “етническо прочистване” съвсем не е нов. Според национално-държавния принцип, който се утвърждава в Европа, разделението на народи с един и същи език и култура се приема за неестествено, а обединението за “свято дело”.

През XIX в. сред всички балкански народи са изработени национални доктрини. Единствено българите нямат такъв, специално изработен документ, но техните претенции за обединение на разпокъсаното отечество, са много добре обосновани и съобразени с етническите дадености. Оспорваните от съседните държави и от повечето Велики сили граници на Санстефанска България, са признати от Османската империя с фермана за Екзархията, а от Великите сили на Цариградската конференция 1876 г. Поради тези обстоятелства дунавските българи вярват, че справедливата им кауза ще успее, правдата ще възтържествува. Българските учени – историци, географи, етнологични, езиковеди, социолози, юристи излагат добре обосновани и документално подкрепени исторически, етнокултурни, етногеографски факти като основания за обединена българска национална държава. Докато мнозинството от европейските учени, включително в съседните страни, в публикациите си се основават изключително върху държавно-политически и религиозни фактори, а етническите, етнокултурните се пренебрегват.

Всеки непредубеден изследовател на историята на Балканите може да констатира фактите за толерантната народопсихология на българите. Толерантността на българската държавна политика и народопсихология, през кървавия, изпълнен с националистически насилия XX век, трябва да стане известна, да се популяризира и изучава, да бъде следвана като пример от всички демократични общества, в Европа и света.

Йордан К. Колев

3 март бе отбелязан в КИЦ „Босилеград“

Навършват се 134 години от освобождението ни от Турско робство и възкресението на един народ, който близо 500 години беше без своя политическа и духовна свобода, народ, чиято висока самобитна духовна и материална култура бе подложена, и за съжаление, все още се подлага на унищожение.

Отбелязваме още една знаменита дата 135-годишнина от рождението на знаменития босилеградчанин Йордан Захариев Харизанов учител, географ, етнограф, фолклорист и историк, един от най-добрите изследователи и познавачи на Кюстендилския регион, член-кореспондент на БАН.

На Първото пленарно заседание на Народното събрание от 12 януари 2012 г., се прие Декларацията, предложена от Синята коалиция, с която се осъжда Възродителният процес срещу българските мюсюлмани. В Декларацията се сочи, че прогонването на над 360 000 български граждани от турски произход през 1989 г. е форма на етническо прочистване, извършено от тоталитарния режим на Тодор Живков.

С Декларацията бе призовано българското правосъдие и главния прокурор да приключат делото срещу виновниците за Възродителния процес.

Независимо от противоречивите мнения за самия Възродителния процес, тя дава морално основание на България да поиска от съседите си Гърция, Македония и Сърбия, осъждането един подобен, но много по-страшен „Възродителен процес“ на който те подложиха българите през целия 20 век до днес.

И ако искаме да сме честни докрай, българският парламент ни е длъжен още една Декларация с която да осъди българските правителства за бездействието или съучастие с което те десетилетия наред наблюдаваха как милиони българи в съседните на България страни бяхме подложени на един вид етническо прочистване и насилствена асимилация!

Изхождайки от моралния принцип, че не можеш да искаш от другите това, което не си готов да им дадеш от себе си, днешна България има достатъчно морално основание да поиска за българите в чужбина ония права които самата тя дава на чужденците в България. Със същата основателност с която осъжда виновниците за Възродителния процес в България, може да иска и от другите признаване и осъждане на етническото прочистване на което бяха подложени милиони българи в чужбина.

На 2 март бе подписано споразумение, което дава на Сърбия статут на кандидат-член на ЕС. За разлика от Румъния която условия съгласието си за сръбското еврочленство с признаването на правата на влашкото малцинство в Тимошко, България безусловно подкрепи Сърбия за членство в Европейския съюз без да поставя никакви насрещни искания за спазване на правата на българското малцинство.

Сръбския Възродителен процес срещу нас, българите от Западните покрайнини, беше много по-жесток от този срещу мюсюлманите в България 1989. Най-малкото за това, че продължава вече 9 десетилетия. Нито Европа която в края на миналия век ни предаде на КСХС, нито България която междувременно стана членка на Европейския съюз, нито Сърбия която се кандидидира за членство в Европейския съюз. Великите принципи а правата на човека и особено за правата на малцинствата, се превърнаха в демагогия.

Забравени сме не само от всички Правителствата на Република България, но и от Българската Православна църква. Не стига, че ни беше отнето със закон Българското поданство, не стига, че Българската православна църква се отказа да обслужва собствените си епархии в Западните покрайнини, Македония и Тракия, без никой да ѝ ги е отнел с Договор, но и вече 140 г. Никой, абсолютно никой не е снел схизмата от 1972 срещу българския народ живеещ в Западните покрайнини, Македония и Тракия.

А на основание Окръжно № 3811 от 11 октомври 1918 г. на Министерството на финансите, съобщило че уволнява от 1 ноември с.г. всички свещеници в Западните покрай-

нини, Македония и Тракия. После е отнето поданството на българите с Ньойския договор! Поданството е върнато през 1942 г., но е отнето отново на 13 февруари 1945 г. с Наредба – Закон на Отечественофронтовското комунистическо правителство, публикувана в Държавен Вестник бр. 35 от същата година. А в допълнение - започват и масови убийства. Само на най-светлия религиозен празник 7 януари 1945 г.- Коледа, или „Кървавия Божич“ маршал Тито избива 1300 българи само в Македония. А по време на репресиите през 1945 г. в Охридско и Преспанско са убити 23 000 българи, а други 130 000 българи са изселени, изгонени и преследвани, изпратени в концлагерите на Титова Югославия. Да не говорим, че в Сърбия, никога не е преставал Възродителният процес. Хиляди българи и в момента се именуват според Сръбската именна система, а не според българската. Женските фамилни имена и днес се пишатс “мъжко” окончания на -ова не на -ва. А какво да кажем за Възродителният процес, който днешното българско правителство води към македонските българи? Да, добре чухте - Възродителният процес в Република България продължава и се провежда от наше, Българско Правителство спрямо македонските българи, получили обратно Българското си гражданство. Нашите сънародници от Македония и Западните покрайнини, които възстановяват гражданството си, получават НЕ ТРИ ИМЕНА КАКТО Е СПОРЕД БЪЛГАРСКАТА ИМЕННА СИСТЕМА И КАКТО СА ИМАЛИ ТЕХНИТЕ ДЕДИ, А САМО ДВЕ ИМЕНА? Кому са нужни “белязани” хора? Нима забравихме заръките на Апостола Левски:

“И ние сме хора и искаме да живеем човешки, да бъдем свободни, с пълна свобода в земята ни - там дето живее българинът: в България, Тракия и Македония...” Васил Левски, в. “Свобода”, 1871 г.

Там дето живее българинът в момента върви етническо прочистване, като форма на Възродителен процес - и в майка България и в Македония и в Тракия и в Западните покрайнини. А как да си обясним, че през 19 век в Османската империя са написани два закона прокламиращи свободата на вероизповеданията на езика на народностите - Хати Шерифа - 1836 г. и Хати Хумаюна - 1856 г., а в “Демократична” Сърбия, през два века по-късно ни е забранено да славим Бог на Майчиния си език пред Български свещеници. Църквите, Българските училища в Западните покрайнини следствие на бездействие са унищожени и порутени. Смята ли Българското Правителство да спре Възродителният процес като форма на етническото прочистване над Българите в Западните покрайнини и Македония? Смята ли Българската Православна Църква да премахне схизмата над българите в Западните покрайнини, защото според Томоса от 22 ФЕВРУАРИ 1945 г., схизмата е свалена САМО В “ГРАНИЦИ НА БОГОХРАНИМАТА БЪЛГАРСКА ДЪРЖАВА”. Но това, че през 1945 г. свиха Диоцеца на Българската Православна църква е грях от който трябва да си понесат всички последствия.

Упражнения по сръбски патриотизъм

Четвърто заседание от Първата редовна сесия
25. 05. 2011 година

Изказване на депутата на Сръбската радикална партия Драган Стеванович в Скупщината на Сърбия.

ДРАГАНСТЕВАНОВИЧ: Дами и господа народни представители, от името на СРП, намирам за съобразно, или считам за длъжност, днес да отворим един въпрос, един проблем който не отваряме за пръв път, но мисля, че е твърде полезно да го отворим отново и мисля, че темата за която днес се говори или разисква, е нещо което дава възможност или представлява увод за такова нещо.

Именно, касае се за проблем за който СРП вече няколко пъти говори от тази трибуна, и това е проблем който се явява отпреди няколко месеца и години, проблем който очевидно не е адекватно третиран от страна на държавата, проблем който не е спрян, проблем който се развива и който в перспектива застрашава да отрови тази добра среда, среда в която живеят добри хора, среда в която сърби и българи живеят в хармонични отношения, тия малко сърби които са там.

Това което е опасно, че една малка група хора, използвайки определени права и свободи, своето национално положение, подвежда под въпрос конституционното устройство на тази държава.

Ако ме питате каква връзка има това с тази точка от дневния ред, откровено ще ви кажа, че СРП иска от всички отговорни в Скупщината и в държавата да преразгледат състава на Националния просветен съвет и ако там няма представител на българската национална общност, ние искаме и настояваме в състава на този съвет да се избера хора които адекватно ще представят техните нужди в контекста на образованието, опазването на културната, религиозна и всяка друга идентичност.

Че нещата са твърде зле и опасни, сочи фактът, че е издаден още един брой на Бюлетина на Културно-информационния център, в който, зад много хубавите и прилични корици, е скрита и концентрирана отрова която се сее в Босилеград, отрова която се сее срещу Сърбия, отрова, с която за съжаление, пет или десет души в Босилеград назовават Сърбия кой знае с какви имена, изрази или категории.

Това което СРП очаква, повтарям и подчертавам, е държавата да намери адекватен начин и мярка да реагира, и да спре тази зараза която Културно-информационния център и петте души в него разпространяват. Вие добре знаете, че ние реагирахме когато в Босилеград трябваше да дойде група от 11-12 автобуса, уж за да се организира някакъв митинг срещу Сърбия, тоест във връзка с 91 годишнината от Ньойския договор. Държавната сигурност в Сърбия тогава си свърши работата както трябва, но същественото е, че някои други държавни органи във всичко това не разпознаха достатъчно място и причини да реагират, защото сега се счита, че с техните действия в Босилеград, по един открит и ясен начин, е подведено под въпрос конституци-

онното устройство на Република Сърбия.

Когато погледнете първата страница, виждате деца. Тия деца на празника, както те ги наричат Великденски празници в Босилеград, в петък, уважаеми господа от властта мнозинство, бяха разделени в Босилеград. Разделиха ги на ония които са завършили училище в Босилеград и ония които са завършили основно училище в България. Знаете ли кой ги разделя и им организира различна музика и на едните и на другите. Най-напред директора на училището, Методи Чипер, който си получава заплатата от тази държава. Много е хубаво да разрушаваш и да пловаш по държавата и същевременно тази държава да ви финансира и плаща. Тоя господин не е единствения в тази дружина и екипа който сее разделения и раздор в Босилеград. Тука са и хората които също по други основания получават заплатата си от бюджета на Република Сърбия, техните членове на семействата получават заплати от бюджета на република Сърбия, а те сеят смрад, разделения и раздор в една община която години наред показваше воля и определение да бъде в Сърбия, да бъде лоялна и да споделя всички ония проблеми и мъки които днес имаме всички заедно в Сърбия.

Когато тръгнете през страниците на този културно-информационен, тоест бюлетин на Културно-информационния център, ще намерите всичко, само не и тачене на културните, религиозни, национални или каквито и да било други ценности на българското национално малцинство. Дори и аз успях да се намеря на техните страници, половината от този бюлетин са моите изказвания в скупщината. Бих искал който и да било от вас да каже дали това има връзка с културното, традиционно, религиозно или каквото и да е положение на българското национално малцинство в Сърбия.

Опасното е, че господата които се занимават с това, не избират нито начини, нито мишени, нито методи с които да атакуват представителите на тази държава, представителите на Сръбската православна църква и представителите на полицията. Ще посоча няколко неща които може би ще ви пробудят да реагирате. Тука се говори за нарушаването на правата на българското национално малцинство, и се казва, че на Борис Тадич през едното ухо е влязло и през другото излязло това, което в разговорите му е казал Бойко Борисов, премиерът на Република България и че положението и правата на българското малцинство и по-нататък са застрашени. За да бъде иронията по-голяма, сръбската полиция се нарича комунистическа, използва сърбо-комунистически методи, и се подчертава, че Босилеград е обхванат от разпад на системата и разпадане на всички служби, от полицията, армията, па дори и БИА. В тия текстове, разбира се, няма лошо, и нее и важно, и СРС е спомената в много негативен контекст. Споменат съм и аз като народен представител, че съм част от тази мръсна и некадърна БИА. Не съм част от тази агенция, но очевидно, с оглед на това как стоят, как текат и как се развиват нещата, че тази агенция нищо не работи там горе, защото ако работеше, тия пет души в Босилеград щяха да бъдат подложени на процес, защото има достатъчно елементи и основания, и законни и конституционни, държавата да ги санкционира и да си разчисти сметките с хората които сеят омраза.

Това което е пагубно за СРС е че са атакували СПЦ и не бих искал да злоупотребявам трибуната, тоест да я използвам да изнеса как са назовани църковните великодостойници на СПЦ в този Бюлетин. Между другото, казаха,

че владиката Врански Пахомий е направил свърталище от църквата за сръбските радикали, за комунистите и полицията. За владиката на СПЦ казват, че е неморален, сребролюбив, безбожник и т.н.

СРП пита и повтаря, и културния ,тоест националния културно-просветен съвет, националния просветен съвет, представителите на властта, вас в мнозинството – няма ли достатъчно причини държавата да реагира на всичко това? Ние можем политически да спорим и да понасяме политически натисци и дискредитации, политиката за това служи, но така брутално редакцията на този Бюлетин да се обръща към СПЦ и всичко това да се крие в страници които уж се занимават с култура, информиране и образование на културната, българска национална общност в Босилеград, това наистина е недопустимо. Те ви обвиняват, че сте представители на великосръбската политика и това е нещо което най-много пречи на СРП.Творецът, творецът на идеологията на Велика Сърбия е Воислав Шешел. Поразително е, че ви обвиняват вас за това, които, ето и сега чуваме, не сте в състояние да запазите и това което имаме, а това са Косово и Метохия.

На тия същите хора в Босилеград също не им пречеше във времето зад нас, под знамето на Велика Сърбия, под знамето на СРП да бъдат представители в тази Скупщина, да бъдат подпредседатели на тази Скупщина, да бъдат министри в правителството, и в СРЮ, и в Република Сърбия. Тогава Велика Сърбия и великосръбският национализъм не им пречеше. СРП с тия постъпки всъщност показва какво е нейното отношение към националните малцинства и изобщо към принадлежащите към националните малцинства. По този начин ние показахме своите определения всички да имат еднакво положение и еднакво третиране в тази държава.

Тук се поставя един обективен въпрос – защо държавата не реагира, защо държавата позволява пет души в Босилеград да си правят сеир, да правят проблеми и да наричат Сърбия със всички ония думи които ще разпознаете и прочетете на страниците на този бюлетин?

Ще ви прочета също едно подзаглавие: приятели, проблемът не е че Западните покрайнини ще си отидат в България, а че младите масово си отиват от Сърбия. Дали това изречение е достатъчна причина този съвет и всички останали в Сърбия да реагират, от Министерството на просветата, Министерството на правосъдието, Министерството на полицията и всички ония служби и организации, институции които са длъжни да пазят конституционното устройство?

Тия хора които се крият зад културата и образованието, ви обвиняват, че не признавате и не приемате геноцида в Сребреница. Тия хора сравняват своето положение с положението на хората на Косово и Метохия и искат проблемите на западните покрайнини да се решат така както се решават проблемите на Косово и Метохия. Ние смятаме, че няма нищо което да ограничава властта да реагира в тази ситуация, никакви права на българите в Босилеград не са застрашени. Те в това списание, господин Петров, искат от вас да реагирате на моите изложения срещу българското национално малцинство. Дълбоко съм убеден, че ако сте разпознали нещо които би ви накарало да реагирате, вие бихте реагирали и вие много добре знаете какво е моето

отношение и отношението на СРС към българската национална общност в Босилеград и изобщо на пространствата където тази национална общност живее. Те ви обвиняват че мълчите, защото няма причини да реагираме, защото нямате причини да се противопоставяте на становищата и мненията които очевидно споделяте с нас. За това кой знае колко пъти сме разказвали и говорили.

Един пример който също е свързан с темата за която днес говорим. В Босилеград само 15 семейства, тоест само 15 деца в началото на учебната година са изразили желание да изучават български като майчин език, а всички останали смятат сръбския за майчин език. За какви застрашени права говорим?

Тук на страниците на този бюлетин, който би трябвало да се занимава с културното и образователното положение на българското национално малцинство, се поместват снимки на убийците на крал Александър. Мен ме приравниха с депутата който по времето на княз Милош е призовавал да се убият всички които са умни и образовани, защото те само правят проблеми в Сърбия.

Господа, този бюлетин се печата в Сърбия, но го финансира някой който не желае добро нито на Сърбия, нито на сръбско-българските отношения, а най-малко на българското национално малцинство. Зад това, господа, се намират хора които дочакаха вашия премиер Цветкович в София и протестираха срещу него. Аз не обичам Мирко Цветкович, нито ми е близък, нищо умно не е направил за Сърбия, но той е сръбски премиер, и ако вие не реагирате на това, нима ние трябва да ви подканваме, да бъдем вашата съвест? Сръбската репрезентация в София играеше и гледаше в един транспарант, че ние сме терористи, касапи, незнам си какво и че тероризираме българското национално малцинство. Но вярвайте, българския народ в Босилеград и Цариброд не мисли така. Така мислят пет или десет души, мога да ви дам техните имена, фамилни имена и адреси и с тях да свършите тази работа и този разказ, да приключи това сеене на зло, разделения и неистини.

Затова СРП смята, че в Националния просветен съвет трябва да сложите някого който автентично ще представлява и изразява интересите на българското национално малцинство, на тези деца и всички останали които живеят в Сърбия, да се постараете, те Република Сърбия да доживеят като своя, да им дадете възможност да се учат в Ниш, Белград, Крагуевац, Нови Сад, а не те да осъществяват своите просветни и образователни амбиции под някакви много съмнителни обстоятелства и условия в Перник, София, Кюстендил или незнам вече къде не отиват и да се връщат тук с дипломи, които им дават за половин година, затова, че приемат нещо което някой в България иска от тях.

Не упрекваме тия хора, те живеят трудно и ние бихме искали всички заедно да им помогнем там. В този контекст и в този смисъл СРС е наистина отворена за всякакъв разговор, но това което СРП иска от вас, е да събудите институциите на тази държава и да спрете сеенето на злото и отровата от Културно-информационния център. Това са пет човека: Иван Николов, Димитър Димитров, Методи Чипев и още няколко души.Тия хора са в просветата, тия хора са на бюджета на Република Сърбия. Имате достатъчно механизми да спрете това сеене на зло. Благодаря.

Радикалите срещу КИЦ-а

На 25. 05. 2011г. народният представител на Сръбската Радикална партия г-н Драган Стеванович, направи поредното изказване от трибуната на Народната скупщина на Сърбия, в което призова държавата Сърбия „адекватно“ да си „разчисти сметките“ с някои представители на български неправителствени организации, политически партии и училища, сред които поименно спомена Иван Николов, Димитър Димитров и Методи Чипев.

Размахвайки „Бюлетина“ на КИЦ, г-н Стеванович, с известния за радикалите жаргон, нарече дейността на Културно-информационния център „Босилеград“, „отрова“, „смад“, „зараза“, „разрод“, „болест“ и пр. Тона на изказването му бе пропит с национална омраза и презрение към българите, нагли лъжи, полуистини и клевети, както например, че на Великденските празници сме делили децата на ония които са завършили образованието си в Сърбия и на ония които са завършили образованието си в България! Сам си призна, че Сръбската радикална партия заедно с Държавна сигурност на Сърбия, на 27. 11. 2010г. са осуетили отбелязването на 91-годишнина от Ньойския договор и са върнали автобусите с български граждани от границата. В повърхностните си и тенденциозни коментари за някои становища изразени в Бюлетина, г-н Стеванович си позволява да се меси в свободата на словото и издателската концепция на „Бюлетина“.

Дискутирайки по въпроса за избирането на Национален просветен съвет, г-н Стеванович се застъпва в него да се „избере представител на българската общност“ който „адекватно да представлява нейните нужди в контекста на образованието“ и същевременно призовава държавата да си „разчисти сметките“ с Методи Чипев, директор на основното училище в Босилеград?! Затова ли, че по негово време бяха открити 5 паралелки в които обучението се провежда на български език, или за това, че заедно с община Босилеград и КИЦ „Босилеград“ е участвал в отбелязването на 24 май - Ден на българската култура и на славянската писменост!? Още повече, г-н Стеванович намеква, че е говорил много пъти затова със г-н Зоран Петров, депутат от Демократичната партия и председател на Националния съвет на българското малцинство. Означава ли това, че г-н Зоран Петров се влияе или може би споделя становищата на г-н Стеванович и СРП по въпросите касаещи образованието на майчин български език?

КИЦ „Босилеград“ остро възразява, че г-н Стеванович говори за „българска общност“ в Сърбия. Ние не сме „общност“, а българско национално малцинство което е извоювало статута си на малцинство още през 1928 година на конгреса на националните малцинства организиран от Лигата на народите в Женева.

Г-н Стеванович от името на СРП се обяви против приемането на ученици и студенти в България, откъдето се връщали „...с дипломи, които им дават за половин година, затова, че приемат нещо което някой в България иска от тях“. Само човек обзет от патологична омраза към българите и България, може да произнесе такава обида срещу българското и европейското образование и то от трибуната на най-високия държавен орган на Сърбия – Скупщината.

Българските студенти и ученици от Западните покрайнини отиват да учат и следват в България, защото тя е тяхна държава-майка и им предлага съвременно обучение на майчин език, стипендии, общежития и качествено съвременно и ефикасно образование на държавни разноски, с което могат да се реализират във всички страни от Европейския съюз и навсякъде по света. Затова никак не е чудно, че повечето от тях завършват навреме, но в никакъв случай „за половин година“, както твърди г-н Драган

Стеванович. И за съжаление, повечето от тях не се връщат по родните си краища, защото Сърбия не е в състояние да им осигури работа. От друга страна, на тия ученици и студенти в Сърбия им се предлага скъпо и дългогодишно обучение на чужд език, на собствени разноски и минимални шансове да получат работа.

Г-н Стеванович няма нужда да защитава Сръбската православна църква от принципните становища на КИЦ „Босилеград“, а и това не е негова работа – държавата е отделена от църквата. Ако обаче е истински православен християнин, той трябва да настоява Сръбската православна църква да се откаже от асимилационната си политика към българите и да се ограничи само на тяхното християнско и духовно възпитание на майчин български език. В противен случай, ще трябва да даде отговор на какво юридическо основание СПЦ държи църквите в Западните покрайнини, защото този въпрос не е регламентиран с Ньойския договор.

Г-н Стеванович няма морално право да поставя въпроса защо ние пишем за атентата срещу крал Александър, все докато СПЦ издига паметна костница в двора на училището в Сурдулица и печати исторически фалшификати за „20 000 сръбски мъченици избити от българските окупатори през Първата световна война“ с цел раздухване на национална омраза и нетърпимост срещу българите.

КИЦ „Босилеград“, и неговите сътрудници с нито едно свое действие не са застрашили конституционното устройство на Република Сърбия. С дългогодишната си и последователна работа за спазване на правата на българското малцинство гарантирани с Конституцията на Република Сърбия и международните документи за правата на човека и правата на малцинствата, ние укрепваме принципите заложени в Конституцията на Р Сърбия и даваме своя принос не само за нейната европейска интеграция, но и за трайно и справедливо решаване на един сериозен и дълък спор в сръбско-българските отношения.

Опасността за конституционното устройство на Република Сърбия, идва от войнствения великосръбски национализъм на Сръбската радикална партия на Воислав Шешел, чиито последователи все още мечтаят да създадат Велика Сърбия с окупация на чужди територии и асимилация на чужди народи и малцинства. Тази великосръбска националистическа идеология доведе до кърваво разпадане на бивша Югославия и сериозно застрашава конституционното устройство и териториалната цялост на днешна Сърбия. „Творецът“ на идеологията за Велика Сърбия, както твърди и г-н Стеванович, Воислав Шешел, днес отговаря пред международния Трибунал за престъпления срещу човечеството наравно с другите военнопръстъпници от бивша Югославия.

КИЦ „Босилеград“ изразява съжаление и тревога, че нито един народен представител в Скупщината на Сърбия, от крайно левите до крайно десните, не излезе да се противопостави на призивите на г-н Стеванович към държавата „да процесуира“ и „да си разчисти сметките“ с част от националните и културни представители на българското малцинство. Включително и председателят на Националния съвет на българското национално малцинство Зоран Петров, който не намери сили да реагира дори и когато г-н Стеванович понижи статута на малцинството което той представлява, до някаква „българска общност“.

КИЦ „Босилеград“ няма да отстъпи пред заплахите на г-н Стеванович и ще продължи своята културно-информационна дейност. В конкретния случай ще предостави неговото изказване на еврокомисаря отговорен за решаването по кандидатурата на Сърбия за членство в Европейския съюз.

Иван Николов

Съобщения за медиите

По повод поредното изказване на народния представител на Сръбската Радикална партия г-н Драган Стеванович в Народната скупщина на Република Сърбия от 25. 05. 2011г., Демократичния съюз на българите издава следното съобщение:

В изказването на г-н Стеванович има елементи на подпалване на етническа омраза и нетърпимост срещу гражданите на Република Сърбия от българска народност и призови към държавните органи на властта за саморазправа с конкретни представители на законно регистрирани български неправителствени организации и политически партии които настояват за подобрене на положението и правата на българското национално малцинство в Сърбия.

С това Сръбската радикална партия от една страна цели да спласи представителите на българските организации които все по-настъпателно настояват да бъде прекратена асимилационната политика към българското малцинство, а от друга, да консолидират сръбските националисти пред мнимата опасност от българите които „застрашават конституционното устройство” на Сърбия.

Симптоматично е, че само няколко дни след призивите на г-н Стеванович в които той настоява пред депутатите на Скупщината на Сърбия да „пробудят институциите на държавата и да спрат сеенето на злото и отровата от Културно-информационния център”, споменавайки имената на „Иван Николов, Димитър Димитров, Методи Чипев и още няколко души”, бяха изпратени призовки за разпит за абсурдни нарушения от миналата година на Иван Николов - председател на Културно-информационен център „Босилеград”, Александър Димитров – главен организатор на Великденския фестивал и общински съветник от името на Демократичния съюз на българите, Димитър Димитров член на Главния съвет и Драголюб Иванчов председател на Демократичния съюз на българите. Същевременно, бяха подновени заплахите и натисци срещу отец Йоан с цел „дисциплинирането му”. Това буди подозрение, че държавните институции наистина са се „пробудили” от призивите на г-н Стеванович и изпълняват политическите поръчки на Сръбската Радикална партия грубо погазвайки закона, и правото на гражданите от български произход активно да участват в обществения живот и използвайки гарантираните с конституцията на Сърбия права и свободи, с демократични средства да се борят за подобрене на своето социално, икономическо и културно-образователно положение. Ако легалната политическа борба за спазване на тия принципи, според г-н Стеванович, представлява „застрашаване на конституционното устройство на Република Сърбия”, тогава какво представляват престъпленията срещу човечеството за които лидерът на Сръбската Радикална партия Воислав Шешел, отговаря пред Международния Трибунал? Г-н Стеванович сам твърди, че „творец” на идеята за Велика Сърбия (с териториални претенции към всички съседни страни!) е Воислав Шешел. Това, според нас, е много опасно за конституционното устройство, и изобщо за бъдещето на Сърбия и за мира на Балканите от нашите критични и неоспорими становища и факти за положението и правата на българското малцинство.

Демократичния съюз на българите счита изказването на г-н Стеванович като тенденциозен, провокативен и злонамерен опит за сплашване и натиск срещу българските организации и личности които открито разобличават великосръбската асимилационна политика пред международните институции. Още по-тревожно е, че народните представители на демократичните, либералните и малцинствени партии в Скупщината на Сърбия посрещнаха с мълчание призивите на г-н Стеванович държавата Сърбия да се са-

моразправи с някои от лидерите на българските организации в Западните покрайнини.

Спазването на правата на българското национално малцинство и неговото всестранно културно, икономическо и политическо развитие, за което всички ние настояваме, е не само истинския начин за укрепване на конституционното устройство на Република Сърбия, но и за нейното пълноправно членство в Европейския съюз.

Драголюб Иванчов

Министерството на вътрешните работи на Република Сърбия, Полицейско управление – Босилеград е подало иск за съдебно производство срещу Културно-информационния център „Босилеград” и неговия председател Иван Николов като отговорно лице, за нарушение по чл. 15, ал. 1, т. 2 от Закона за събирането на гражданите.

В искът подписан от командира на полицейското управление в Босилеград полицейски инспектор Новица Стоянов се казва, че на 07 ноември 2010 година между 17 и 19 часа, на кръстопътя на улиците Георги Димитров и Маршал Тито, пред сградата на Културно-информационния център „Босилеград” е проведено публично събрание по повод „...честването на Деня на Западните покрайнини и представяне на книгата „Железният полк” от българският писател Тодор Димитров”, за което полицията в Босилеград не е била уведомена най-късно 48 часа преди неговото провеждане с което е направено нарушение за което е предвидена глоба от 1 000 динара за отговорно лице, 10 000 динара за юридическо лице или 60 дни затвор.

Културно-информационния център „Босилеград” категорично заявява, че в посоченото време и на посоченото място не е провеждал никакво публично събрание по смисъла на Закона за събирането на гражданите, и следователно, не е имал причина да уведомява полицейското управление в Босилеград. На 7 ноември 2010 година в 17 часа, в помещенията на Културно-информационния център бе проведена възпоменателна вечер по повод Деня на Западните покрайнини и представяне на книгата „Железният полк” от автор Тодор Димитров в присъствието на около 30 посетители и журналисти за което има достатъчно снимков и писан материал.

Имайки предвид обстоятелството, че Съдът за нарушения във Врания е изпратил призовката 8 месеца след подаването на иска и 5 дни след поредното изказване на депутатът на Сръбската радикална партия Драган Стеванович в Скупщината на Сърбия, в което той отново призовава държавата Сърбия да предприеме действия срещу КИЦ „Босилеград”, Иван Николов и други изявени правозащитници на българското малцинство, ние изразяваме опасението си, че с подаването на подобни искове за съдебни производства, командирът на полицейското управление в Босилеград Новица Стоянов изпълнява политически поръчки на Сръбската радикална партия и злоупотребява служебните си правомощия за да оказва натиск и спласва персонала на Културно-информационния център „Босилеград” заради това, че работи за опазване на историческото и културно наследство на българското национално малцинство. Този натиск представлява продължение на отречената от времето великосръбска политика за асимилация (сърбизация) застрашаваща не само правата и интересите на българското малцинство в Сърбия, но и противоречи на декларираните външно политически стремежи на Сърбия за пълноправно членство в Европейския съюз.

Иван Николов

И след Тито – Тито!

Демократичния съюз на българите предупреждава за продължаващите случаи на злоупотреби от страна на органите на Министерството на вътрешните работи на Република Сърбия – Полицейски отдел Босилеград с цел оказване на натиск и сплашване на българските организации в Сърбия и техните законни представители.

На 01. 06. 2011г. на председателя на Културно-информационния център в Босилеград Иван Николов бе връчен иск за завеждане на дело, подписан от полицейски инспектор и командир на полицията в Босилеград Новица Стоянов за нарушение по чл. 15. ал. 1, точка 2 от Закона за гражданските събрания заради това, че полицията в Босилеград не е била осведомена, че на 07. 11. 2010 година в салона на КИЦ в Босилеград е щял да бъде отбелязван Деня на Западните покрайнини с промоция на книгата „Железния полк“ от историк Тодор Димитров.

Недопустимо е в една демократична страна кандидатстваща за членство в Европейския съюз, каквато е Сърбия, промоция на книга в затворено помещение в което се събират 30 граждани, да се счита за обществено събрание и да се иска разрешение от полицията за това?! Това не може да се обясни другояче, освен като натиск срещу свободата на словото и опит за сплашване на утвърдени научни и културни дейци на българското национално малцинство. Тази полицейска практика от миналото, е директно насочена срещу демократизацията на българското малцинство в Сърбия и афирмацията на европейските ценности за правата на човека и правата на малцинствата.

Още по-абсурдно е, че на 05. 09. 2011г. на Председателя на Демократичния съюз на българите Драголюб Иванчов бе връчен иск за завеждане на дело, пак подписан от същия Новица Стоянов, за нарушение по чл. 41. от **Закона за използване на герба, знамето и химна на СФРЮ и използване на образа и името на Президента на Републиката Йосип Броз Тито!**? Бесмислеността на такива обвинения от гледна точка на материалното право и фактическото състояние на мнимите нарушения, не може да се отдаде само на невежеството на полицейските служители. Трудно е да се допусне, че един полицейски инспектор може да не знае, че Закона за използване на герба, знамето и химна на СФРЮ и използване на образа и името на Президента на Републиката Йосип Броз Тито, е недействителен най-малкото затова, че вече не съществуват нито държавата Югославия, нито нейния герб, знаме и химн, а образа и името на Тито вече отдавна са тема за историята.

Злоупотребяването на държавната власт с цел оказване

на натиск и сплашване на представителите на българските организации, е израз на патологична национална омраза и нетърпимост на определени великосръбски националистически кръгове в полицията към легитимните стремежи на българското малцинство за спазване на правата на човека и правата на малцинствата и за усвояване на европейските

Република Сърбија
МИНИСТАРСТВО УНУТРАШЊИХ ПОСЛОВА
ПОЛИЦИЈСКА УПРАВА ВРАЊЕ
Полицијска Станица
Број: 214-917/10
Дана: 19.11.2010.год.
Босилеград

ДЕМОКРАТСКИ САВЕЗ БУГАРА
-Председнику-
ул. М. Тита бр. 15.
БОСИЛЕГРАД

У прилогу акта враћамо Вам, Вашу пријаву јавног скупа коју сте нам доставили дана 18.11.2010.године, с обзиром да је иста на бугарском језику неможемо је узети на разматрање.

С тим у вези потребно је да исту преведете на службеном српском језику и доставите нам у што краћем року.

ПРИЛОГ: као у тексту-(01).

С поштовањем.

По взаимно споразумение пред основната прокуратура във Врања, командирът на полицията в Босилеград - полицейски инспектор Новица Стоянов плати глоба от 40 000 динара на КИЦ - Босилеград за това решение.

принципи и ценности. Тази омраза в близко минало доведе до жестоки престъпления от страна на сръбската армия и полиция в Босна, Хърватска и Косово.

Натисците и заплахите срещу лидерите на българските организации са точно пресметнати и насочени и

срещу обикновените българи които евентуално биха се изявили децата им да учат на български език или биха се декларирали като българи по време на предстоящото преброяване на населението.

Демократичния съюз на българите търси от представителите на Европейския съюз да имат предвид тежкото положение на българското малцинство в Сърбия при обсъждането на кандидатурата на Сърбия за членство в Европейския съюз.

Драголюб Иванчов

Дискриминиран ли е Радомир Йойич?

Разбира се, аз можех да си премълча, че баща му го е донесъл в ташаците си когато е дошъл да въдворява ред в „новоосвободените“ български земи. Можех, примерно, да напиша, че някакъв си оскубан щъркел го е пунал през комина, или например, че майка му го е купила в супермаркета, но кой щеше да ми повярва?

Когато в предишния „Бюлетин“ публикувах превода на прихванатия донос на Радомир Йойич до министъра на образованието на Р Сърбия г-н Жарко Обрадович и написах статията „За държавата на газда Радиша“ в която се опитах да направя психологически портрет на пенсионирано ченге –доносник по времето на прехода от комунистическа полицейска държава към демократично гражданско общество, знаех, че хвърлям камък в една много мръсна и застояла се бара с риск да се опръскам и с ясното съзнание, че ще наруша спокойствието на всичките нейни стари обитатели. След дълго обсъждане на моята статия в клуба на Пенсионерската организация от представителите на Съюза на бойците от Народно-освободителните войни, Съюза на военните инвалиди, Сръбската радикална партия и Църковното настоятелство в Босилеград, обиденият Радомир Йойич бил посъветван да подаде оплакване до Застъпника за защита на равноправието – отскоро установен правозащитен правителствен орган за борба срещу дискриминацията.

В оплакването си от 09.03.2011г. Радомир Йойич покрай другото пише:

„Последното в редицата събития за които се отнася моето оплакване е писането на списанието „Бюлетин“ което се издава от КИЦ „Босилеград“, а автор на текста е главният и отговорен редактор Иван Николов. Този текст Ви доставих заедно с моята жалба, т.е. моето писмо от 27 януари 2011г. отново ви изпращам превода на текста, но ви моля да намерите този текст защото адвокатът е подчертал всичко което представлява наказателно дело, както и съвет защо не трябва да съдя. Лесно е да се види в текста всичката омраза към мен и посланието, че в Босилеград, който бил Западна покрайнина, няма място за сърби на святата българска земя. Освен този текст са и посланията: „какво чакам, защо не си отивам от Босилеград, защото ще дойде ВМРО от България да ме изгонят“. Член съм на Църковното настоятелство на Църковна община Босилеград но всеки ден се оспорва моето членство защото съм сърбин. И. Николов като ръководител на КИЦ-а е член и ръководител и на Демократичния съюз на българите в Сърбия – ДСБ и в тия натисци участват и останалите от тази групировка, за съжаление вече от около 2 години и самият кмет на общината Владимир Захариев. Този натиск се пренася и на семейството ми, напоследък имаше опит да се отпусне от работа синът ми Михаило Йойич - преподавател по физическо възпитание в ОУ „Г. Димитров“ в Босилеград, а единствената причина е: „трябва да назнача на работа свой човек“, за частие случая бе напълно незаконен и Съдът се произнесе да го остави на работа, но посланието на директора е „до първата рационализация“ и т.н.

Застъпника за родна равноправност г-жа Невенка Петрушич в писмото си от 04.04.2011г. (на което, забележете, нямаше адрес!) ме осведоми за оплакването и поиска да се изясня за основателността му съгласно чл. 35, ал. 4 и 37 ал. 2 от Закона за забраняването на дискриминацията. Писмото беше написано на сръбски език и аз веднага си дадох сметка колко г-жа Петрушич е загрижена за равноправието на българите, но въпреки това в писмото си от 12. 04. 2011г. се изясних по оплакването на Радомир Йойич.

В него, между другото бях написал:

1.Повод да напиша статията „за държавата на газда Радиша“, е писмото което г-н Йойич беше изпратил на Министъра на просветата на Република Сърбия, г-н Жарко Обрадович, в което той изнася редица обвинения за сметка на директора на основното училище в Босилеград, кмета на общината, Културно-информационния център и Демократичния съюз на българите, за това, че всички ние сме държавни врагове които желаят тнр. „Западни покрайнини“ (териториите на общините Босилеград и Цариброд и части от общините Сурдулица, Бабушица и Пирот) да откъснем от

Сърбия и да ги присъединим към България. Това негово писмо преведох и публикувах в същия брой, а на другата страница коментирах тия негови политически становища, опитвайки се при това да разоблича профила на пенсионирания полицаи който се занимава с някаква стара и превъзможната политика, училището и черквата, който се смята като единствен сръбски патриот и за когото всички ние сме „сепаратисти“ и държавни врагове заради това, че през последните години открито говорим за проблемите и водим борба за демократични промени и зачитане на човешките и малцинствени права на българите в Сърбия. Считам, че тази статия е достатъчна защита на самата себе си. Г-н Йойич не влезе в полемика, не заведе дело за обиди или клевета защото нямаше основание за това. Превода на статията който е изпратил с оплакването е неточен, злонамерен и граматически неизправен пресметнат да го представи като жертва на дискриминация въз основа на национална принадлежност.

2. Г-н Йойич твърди, че е дискриминиран (не само в споменатата статия), а и във всекидневния живот на национална основа.

-Фактът, че като сърбин и „абсолютно малцинство“ години наред е бил командир на полицията в Босилеград, където, както самият той казва, населението е 99,9% е от българска националност, говори съвсем противоположно, не само че не е бил дискриминиран а е дори и привилегирован.

-Фактът, че всичките пет члена от неговото семейство са назначени на работа, при положение, че около 85% от трудово способното население от българска народност е безработно, също говори в полза на това, че той не само че не е дискриминиран, а напротив, че е изключително добре привилегирован.

-Фактът, че неговите внуци, имат привилегията да се обучават на майчин сръбски език, докато всички останали деца от българска народност в Босилеград са лишени от това право, също не говори за неговата дискриминация.

-Фактът, че г-н Йойич в оплакването си отправено до Застъпника за защита на родното равноправие използва моят единствен граждански номер, доказва, че той не само си дава правото да ползва моите лични данни, но и че все още има достъп до тях в полицията.

-И на края, фактът че дори и вие, като застъпник за защита на равноправието, ми изпращате посоченото оплакване на сръбски език като принадлежащи към българското национално малцинство и че аз също съм доведен в ситуация да ви отговарям на сръбски, не говори за моето равноправие като гражданин на Сърбия.

3. Г-н Йойич упорито се опитва с разни писма, срещи и разговори да убеди Министърството на просветата, Министърството на вътрешните работи и други институции в страната за някакъв набеден сепаратизъм на част от политическите партии и НПО в Босилеград. Тия твърдения са неоснователни и вредни както за Българското национално малцинство, така и за държавата Сърбия защото представляват продължение на политиката на национална асимилация която се води срещу българското национално малцинство под влиянието на великосръбската и комунистическата идеология. Върху тази политика и върху някакъв измислен сепаратизъм, който вероятно произтича от някаква негова нечиста съвест, г-н Йойич в миналото изключително добре напредваше без оглед на това, че тази политика се показва изключително опасна и вредна за държавните интереси на Сърбия. По времето на демокрация и европейски интеграционни процеси производството и елиминирането на политически опоненти, е нещо което връща Сърбия далеч назад в миналото.

4. Аз не съм обиждал г-н Йойич като сърбин. Аз само по един характерен за себе си начин, може би малко повече саркастичен и остър, оспорвах неговите твърдения и обяснявах профила на пенсионирания полицаи който се взема прекалено насериозно и продължава да живее в миналото не разпознавайки нуждите и ценностите на съвременния свят.

Този мой отговор за съжаление, не беше взет предвид, а писмото се върна обратно с гриф „непознат адрес“. После научих, че адреса на Застъпника на родното равноправие е бил погреш-

но изписан на сайта! И затова ли съм виновен? Решавайки по оплакването на г-н Йойич, Застъпничката за родното равноправие г-жа Невенка Петрушич постъпи, сякаш не съм дал никакво обяснение и с писмо дел. №. 640/2011 от 27.05.2011г. даде мнението си, че в статията „за държавата на газда Радиша“ са „...изразени становища и мнения с които е повредено достойнството на Радомир Йойич от Босилеград въз основа на личните му качества – национална принадлежност и произход (предци) с което е създадено вражеско, унизително и обидно обкръжение което представлява дискриминация – обезпокояващо и унизително поведение, забранено с чл. 13 от Закона за забраняване на дискриминацията. Същевременно, г-жа Петрушич ми даде и своите препоръки публично да се извиня на г-н Йойич и то в срок от 15 дни или в следващия „Бюлетин“, и в бъдеще да се въздържам от становища и идеи които представляват повреда на достойнството на Радомир Йойич, но и на други лица по основание национална принадлежност и други лични свойства“. „Бюлетина“ закъсняхаше поради финансови затруднения и аз не можах да взема предвид препоръките на г-жа Петрушич, която очевидно държеше страната на г-н Йойич.

Но в отговор на нейните мнения и препоръки с писмо №.51/11 от 12. 06.2011г. си направих труда още един път да доизясня нещата:

„Тъй като на Вашето писмо нямаше никакъв адрес, електронен адрес или телефон на който да Ви отговоря, след няколко дни открих телефона 0112437650 на който никой не се обаждаше, а след това по частни канали открих един Ваши адрес и Ви отговорих с писмо изх. № 33/11 от 12. 04. 2011г. в което дадох своя отговор на оплакването на г-н Радомир Йойич.

За съжаление, в адреса е имало грешка и писмото се върна обратно с гриф „неизвестен адрес“ и аз го оставих до следващия случай.

Вие смятахте, че аз нарочно не съм отговорил и дадохте мнения и препоръки въз основа на едностранчиво приведения факти, цитати и полустигни в оплакването и въз основа на лош и граматически неизправен превод на моята статия в списанието „Бюлетин“ и без познаване на конкретната обществена ситуация в която е възникнал спорът.

Смятам, че така бяха подменени тезисите и във вашето мнение дискриминаторите и дискриминираните си размениха местата, а вашите препоръки и този път отидоха на погрешен адрес. Пишейки този текст, аз нямах предвид Радомир Йойич като сърбин, а Радомир Йойич като носител на една идеология и на една система в която живота и съдбите на хората могат да се решават с доноси.

Ако в моя текст имахме елементи на обида, клевета или дискриминация, г-н Йойич сигурно нямаше да ми прости и щеше да ме съди. Но така, съществува само една горчива, трагична и жалка истина с която той не е в състояние да се примири и е потърсил сатисфакция от Вас. Става дума за класическа борба от времето на „Милошевич“ между „патриотите“ и „домашните предатели и платените чуждестранни агенти“, за сблъсък между два начина на мислене – консервативното и модерното и за параноидния страх от това, че българите, ВМРО или неznam си кой ще го изгонят от тнр. „Западни покрайнини“. Семейството Йойич десетилетия наред представляваше неприкосновена власт в Босилеград която остави тежки последствия във всички нас. Днес стария полицай Йойич, под натиска на демократизацията и борбата за гражданско общество и европейския начин на мислене и поведение, се чувства поразен и жертва на някаква „дискриминация“!? И то заради това, че някой без негово разрешение е отбелязал Деня на българската култура и на славянската писменост, че е повдигната паметна плоча на академик Йордан Захариев и затова че аз съм написал няколко саркастични изречения за негова сметка, за които той не може да ме съди, защото няма основание, не може да ме оспори, защото няма аргументи, но може да напише донос до държавните органи в които да ме представи като „държавен враг“ който застрашава „държавния суверенитет и териториалната цялост на Република Сърбия“ и да търси от тях да предприемат срещу мен „съответни мерки“, надявам се, не точно такива каквито бяха предприети срещу журналистът Славко Чурувия.

Впрочем, аз нямам нищо против той да си пише своите доноси на държавните органи. Но е трагично ако държавата Сърбия си свервяа политиката към българското малцинство и неговия интелектуален и културен елит въз основа на тия

становища, които очевидно идват от някое далечно и тъмно минало.

Да приема препоръките от Вашето писмо, значи да се примира с това минало, да напусна страната и да я оставя завиначи на хора като г-н Йойич, както направиха стотици хиляди млади и образовани хора напускайки завиначи Сърбия. Тогавата той вероятно няма да се чувства „дискриминиран“ като сърбин, ще бъде морален победител и спокойно ще се наслаждава на своите пенсионерски дни. Ние, впрочем и без това никога не сме били важни за него“.

Тоя път успях да се свържа с канцеларията на Застъпника за родно равноправие и по телефона й обясних всичко. Секретарката ми даде имейл адрес по който изпратих цялата преписка на г-жа Петрушич. Разбира се, без да очаквам нищо. Така и стана.

Във в-к „Блиц“ от 28 септември 2011г. в каре „Предупреждение“ Застъпника за родно равноправие г-жа Невенка Петрушич под заглавие „Иван Николов игнорирал препоръките на застъпника“ пише: „Класически пример за психо профила на сръбско ченге пръкнало се в ташаците на сръбски жандарм дошъл в Босилеград в началото на миналия век и дресирано да върти камшика над беззащитните българи, които нали, искат да се „освободят“ и да се върнат при „майка България...“

Това е част от текста на Иван Николов под заглавие „За държавата на газда Радиша“ публикуван в списание „Бюлетин“ което издава Културно-информационния център в Босилеград за който пристигна оплакване при Застъпника Невенка Петрушич. В процедурата по оплакването на Радомир Йович (?) от Босилеград Застъпника е установила, че в текста са изнесени идеи и становища с които е извършена дискриминация въз основа на неговите лични свойства – национална принадлежност и произход с което е създадено вражеско, унизително и обидно обкръжение което представлява дискриминация – обезпокояващо и унизително поведение към Йович, повреда на неговото достойнство и създаване на страх, вражеско, унизително и обидно обкръжение.

С оглед на това, че Иван Николов не е постъпил по препоръката, т.е. не е отправил публично извинение на дискриминираното лице, застъпничката за защита на равноправие то съгласно Закона за забраняване на дискриминацията, осведомява обществеността за това.“

И така, в „държавата на газда Радиша“ която вече се кандидатира за евrochenство, според г-жа Петрушич, единствения дискриминиран и бившия полицай (на англ. „ченге“, б.м.) Радомир Йойич. Всички ние, на които ни е нарушено правото на образование, на богослужение, на служебна употреба на майчин български език, на които ни е нарушено правото на работа, на здравеопазване, на информиране, на социална защита и инвалидна защита, на правова сигурност и на ред други национални и граждански права и свободи гарантирани с Конституцията на Сърбия – според г-жа Петрушич, не сме дискриминирани?! Ние даже нямаме право на глас, на протест, нямаме право да упражняваме свободата на словото си за да не „обезпокояваме“, „да не унижаваме“, да не плашим г-н Йойич, който, нали знаете, принадлежи на „небесния“ сръбски народ! Аз така и не разбрах на какво се обижда той, за това че съм казал че е сърбин, или затова че не е, защото самият той пише, че майка му е българка?! Разбира се, аз можех да си премълча, че баща му го е донесъл в ташаците си когато е дошъл да въдворява ред в „новоосвободените“ български земи. Можех, примерно, да напиша, че някакъв си оскубан щъркел го е пуснал през комина, или например, че майка му го е купила в супермаркета, но кой щеше да ми повярва? Пък и какво лошо има в това? Аз, например смятам, че човек наистина трябва да има ташаца за да напише истината за едно гнило общество, дори и ако го очаква съдбата на писателя Алеко Константинов или на журналиста Славко Чурувия.

Ако г-жа Петрушич наистина иска заедно да създаваме една модерна европейска Сърбия, демократична и толерантна, нека поне малко да се позанимава с положението и правата на българското малцинство в Сърбия, защото тука се вижда кой е дискриминатор и кой дискриминиран. Ако аз трябва да отговарям за свободата на словото – на разположение съм. Но аз не мога да отговарям за безпочвените доноси на г-н Радомир Йойич които той си съставя в безсънните старчески нощи: за ВМРО-то което щяло да го „изгони“, за „Западните покрайнини“ в които за него нямало място, за кмета, за директора на училището, за КИЦ, за ДСБ, за съседите и пр. и пр.

Иван Николов

Кой се крие под Христовите одежди?

*Докато попа да научи кмета да пости,
кмета научи попа да блажи.
Елин Пелин*

След почти три години разкарване по съдилищата, Основния съд във Врња в лицето на съдията Борис Костадинов, по частна тужба на свещеник Миодраг Драшко, чрез адвокат Здравка Гагулска, ме осъди в качеството на главен и отговорен редактор на списанието „Бюлетин“ с парична глоба от 61 960 динара заради това, че в обзорната статия „Новата година и старото време“ в края на 2008 година, между другото съм написал: „По същото време, свещеник Миодраг Драшко от Република Сръбска реже Босилеградските църковни гори и ги продава. И не хваща кандидатът без пет хиляди динара! Но затова пък ни учи как се проповядва християнското учение на нас „варварите“! Според съдията, с това съм извършил наказателно дело клевета, по чл. 171. ал. 2 от Наказателния кодекс на Р Сърбия.

В цитирания член от закона, наказателното дело клевета е определено по следния начин: „Ако някой за друго изнесе или разпространява нещо неточно което може да навреди на честта или авторитета му“. В случая, за точността на трите горни изречения, аз разполагам с четири писмени документа собственоръчно подписани от Миодраг Драшко (сред които и неговия доклад до Архиепископското наместничество във Владичин Хан, в което той осведомява за изсечените 17 кубически метра борови трупи, отделно 3 кубически метра борови дърва и 266 метра борови греди), и две свидетелски показания за рязането и продаването на църковните гори, които съдят не взе предвид, измествайки разглеждането на делото в друга посока – процедурата по която Църковното настоятелство било взело решение да се режат църковните гори, а свещеник Миодраг Драшко само бил изпълнил това решение – нещо, което изобщо не беше предмет на моята обзорна статия.

Съдят не взе предвид и моята забележка в началото на разглеждането на делото, че между частния ищец свещеник Миодраг Драшко и неговия адвокат г-жа Здравка Гагулска, има конфликт на интереси, защото г-жа Гагулска е и председателка на Църковното настоятелство в Босилеград, което е взело решение за изсичането и продаването на църковните гори. Защиатавайки го него, тя едновременно защитава и себе си като отговорно лице в Църковното настоятелство в Босилеград.

Естествено, подадох жалба до Апелационния съд в Ниш който, до излизането от печат на този Бюлетин, още не се е произнесъл по нея.

Каквото и да бъде решението по жалбата ми, аз ще си остана с убеждението, че присъдата срещу мен е произнесена под политически натиск, предназначена да ме спласи и да ми затвори устата да не пиша за проблемите различаващи великосръбската асимилационна политика която застрашава не само националните и граждански права и интереси и националната и културна идентичност на малцинството, но и екзистенцията му. Посланието е повече от ясно: престани да се ровиш в политиката ни, която ние водим на териториите окупирани по силата на Ньойския договор! С това, смятат те, ще унищожат и „Бюлетина“ като последната съпротива срещу тях.

Присъдата за клевета изречена от Основния съд във Врња, при наличието на предоставените доказателства, е не само юридически неиздържана, но и сама по себе си разобличава същността на правосъдието, което, пренебрегвайки фактите, превръща една безспорна истина в клевета и защитавайки „честа и авторитета“ на свещеник Миодраг Драшко, брутално нарушава свободата на словото гарантирана с Конституцията на Сърбия, словото и духът на Закона за публичното информирание и Журналистическия кодекс на Сърбия.

Шо се отнася до „честа и авторитета“ на свещеник Миодраг Драшко, тя наистина претърпя непоправима вреда, но не защото аз съм го оклеветил.

Като духовен пастир и проповедник на Божието слово, той не може да не знае за учението на Исус Христос: „Не съдете, за да не бъдете съдени, защото, с каквато съд съдите, с такъв ще бъдете съдени; и с каквато мярка мерите, с такава ще ви се отмери. (Евангелие по Матей 7:2). И ако ние, грешните и непросветени в Христа, понякога можем и да се изкушим да нарушим тази Христова заповед, за един християнски свещеник от Сръбската православна църква, Божието слово трябва да стои над всички туземни закони, защото тука вече не става въпрос за „чест и авторитет“ (които според Исус Христос са си чиста Гордост, която пък е един от седемте смъртни греха), а за дълбока и искрена вяра, която той трябва да покаже с примера си, за да му

повярваме и да го последваме.

Един верен в Христа свещеник, никога не би си позволил да търси справедливост и финансово обезщетение от световните съдилища, ако заради нищо друго, то поне от уважение към Учителя който е осъден и разпънат на кръста именно от световен съдия, Понтий Пилат.

На друго място, (Евангелие по Матей 6:19-24), Христос казва да не се събират съкровища на земята, а на небето, т.е. да не се стремим към материалните, а към духовните ценности, защото, „дето е съкровището ви, там ще бъде и сърцето ви“ след което пояснява: „никой не може да слугува на двама господари: защото или единия ще намрази, а другия ще обикне; или към единия ще се привърже, а другия ще презре. Не можете да служите на Бога и на мамона“.

Както виждате, може.

В нашия случай, службата е едновременно и на църквата и на държавата. Или, както казва известният сръбски интелектуалец Никола Самарджич: „изключително показателни са вербалната агресия, неграмотността и интелектуалната повърхностност, на новия сръбски патриарх, като лидер в политическото насилие и безотговорността, докато със становищата си, от които не се срамуват само най-екстремните политици, лесно потвърждава, че църквата, не само в Сърбия, е само един от отделите на тайните служби откъснати от всякакъв гражданен контрол“.

През историята, в името на Бога са направени страшно много престъпления. Но не затова, че Той така иска. Проблемът е, че престъпниците искат чрез него да скрият злодеянията си, защото знаят че Той е неприкосновен. Хората са в правото си сами да избират дали да целунат или не ръката на свещеника, дали да се изповядват или не пред него. Но за да могат да направят истинския си избор, те трябва да разполагат с информация на кого служат: „...на Бога или на мамона“. А това вече е работа и на журналистиката, колкото и да не им се харесва на някои това.

Иван Николов

 <p>СРПСКА ПРАВОСЛАВНА ЦРКВА ЦРКВЕНА ОПШТИНА БР. 01 12.01.2009</p>	<p>дана 12.01.2009.године у канцеларији Ц.О. Босилеград у Босилеграду</p>
	<p>У БОСИЛГРАДУ</p>
<p>АРХИЈЕРЕЈСКОМ НАМЈЕСНИКУ У ВЛАДИЧИНОМ ХАНУ</p>	
<p>Чест ми је учтиво Вам доставити извјештај о сјечењу црквене шуме у Босилеграду,</p>	
<p>Посјечено је 17 метара кубних (группа) борове шуме по цјени од 40 еуре по кубном метру ,266 дужних метара борових гредџ по цјени од 0,50 еуре по дужном метру и 3 метра облице по цјени од 10 еуре .</p>	
<p>Укупан износ износи 845 еуре ,а по тедашњем курсу евра (80 дин) , што укупно износи 67.600,00 динаре.</p>	
<p>За потребе цркве и свештеника посјечено је 7 метара хрестове шуме.</p>	
<p>Све шума је сјечена са црквеног посјџеда у Рисовици.</p>	
<p>Молимо архиепископског намјесника у Владичином Хану да овај извјештај да не увид епископском управном одбору у Врњу.</p>	
<p>СТАРЈЕШИНА ЦРКВЕ : <i>Миодраг Драшко</i> свештеник Миодраг Драшко</p>	

Кръгла маса за националните малцинства

Застъпването на интересите на словашката национална общност в парламентите на Сърбия и АП Войводина.

Демокрацията в едно съвременно общество се оглежда и в това всяка етни-

ческа общност, според своята численост, да има право на свои представители в парламента, където те да могат открито да говорят за проблемите които ги касаят.

От идването на словаците на пространството на днешна Сърбия, тоест на пространството на днешна Войводина, преди 250 години, само по време на австроунгарското царство ние сме имали свой представител в унгарския парламент, и то заедно със сърбите с които сме споделяли всички нещастия и щастливи моменти.

От края на 1918 година, от доброволното присъединение на Долноземските словаци към южнославянския съюз, тоест на словаците които живеят на територията на днешна АП Войводина, словаците никога не са имали свой гарантиран представител в държавните, републиканските или покрайнинските парламенти, нито в Кралството на СХС, нито в Кралство Югославия, нито във ФНРЮ, нито в СФРЮ, нито в СРЮ, нито в днешна Сърбия. За съжаление, словаците нямаха някаква особена полза от петоктомврийските демократични промени, дори имаме още повече негативни последици от които ключовите са: голямо икономическо обедняване на средите в които живеят словаци, огромна безработица, липса на инвестиции, разпадане на съществуващите стопански капацитети, лоша поддръжка и липса на подобрене на инфраструктурата. Застрашено е опазването на идентичността с постоянно намаляване на броя на учениците които се учат на майчин словашки език, корупция, престъпност.

А най-голяма закана за оцеляването на словаците на тази територия е непрекъснатото изселване на словаците от Република Сърбия, което се засилва след петоктомврийските промени в Сърбия. Питаме се, как е било възможно в ония трудни времена да не е имало толкова изселвания, както по времето на „най-голямата демокрация и напредък“ които консумираме сега?

Смятаме, че картината значително би могла да се промени ако интересите на словашката национална общност в парламентите на Сърбия и АП Войводина, се представляват от представители на словашките партии в Сърбия, както интересите на сърбите в Хърватия и бившите югославски републики се представляват от представители на сръбските партии от тия страни. В хърватския Сабор и румънския Парламент, сърбите имат свои представители които са избрани там въз основата на гарантирани места. Скоро представителите на властта на АП Войводина поискаха от унгарските власти, да дадат възможност на сърбите в Унгария да имат свой гарантиран представител в Унгарския парламент, който да може да застъпва интересите на тамошните сръбски общности. Ние подкрепяме тия стъпки на покрайнинското правителство на Войводина и считаме, че това са правилни искове, защото допринасят за

по-добро разбиране на нуждите и адекватно застъпване на интересите на сърбите в Унгария и по-добро и по-ефективно решаване на техните проблеми. Но, от друга страна, не разбираме становището на тукашните покрайнински и републикански власти, които не дават възможност за упражняване на същите права на представителите на словашката общност, но и на останалите национални общности в Сърбия и АП Войводина, така, както се застъпват за правата на сръбските общности в парламентите на съседните страни. Какво трябва да означава това, тоест на какво трябва да се надяваме ние? Досегашната практика в историята на застъпването на интересите на словашката национална общност на тия пространства от страна на националните партии, се показва като недостатъчно, защото политическите програми на тия партии нямаха достатъчно чувствителност за проблемите на словашката общност, което доведе до умножаване на проблемите на тукашните словаци.

Въпреки че принадлежащите към националните общности представляват над 35% от населението във АП Войводина, тяхното влияние и влиянието на партиите на националните малцинства в Скупщината на покрайнината, в политическия и публичния живот в АП Войводина е незначително, което не е според демократичните определения и европейските тежнения на Р Сърбия и АП Войводина. За съжаление, а националните партии от Белград и Нови Сад които бяха най-гръмогласни в защитата на правата на малцинствата, се оказаха като най-голяма пречка за равномерното представителство на интересите на националните общности и представителите на техните национални партии в Скупщините на Сърбия и АП Войводина.

Заради всичко това, Словашката партия се застъпва, законодателят в Сърбия да направи промени в законите за избиране на народните представители в скупщината на Република Сърбия и избиране на народни представители в АП Войводина. Търсим изменения, въз основа на които да се гарантира представителство на словашкото национално малцинство в Сърбия, да има един представител в републиканския парламент и двама представители в скупщината на АП Войводина, а представителите да се предлагат от партиите които са регистрирани като малцинствени партии на словаците съгласно спечелените гласове на изборите.

Също искаме да се измени закона за финансирането на политическите партии на националните общности, с което да се даде възможност за равноправно участие на изборите и да се предотврати прекалено и несправедливо влияние на най-големите ационални партии върху изхода на изборите.

С тия изменения на законите, словаците могат демократично да бъдат застъпени в Скупщината на Сърбия и Скупщината на АП Войводина, с което до значителна степен биха могли да влияят върху решаването на проблемите които има словашката общност в Република Сърбия и АП Войводина, нещо, за което те, по сегашния действащ закон, нямат възможност. Тия изменения в законите биха донесли бенефиции и за принадлежащите към останалите етнически общности в Сърбия.

На края на тази точка искам да изтъкна, че словаците които живеят на тия пространства, никога не са имали проблеми със сръбския народ, нито пък с представителите на останалите национални общности, а са имали и продължават да имат проблеми с безотговорните политици, особено в последното десетилетие и то ония които се представяха

като големи застъпници за мултинационално общество. За съжаление, от тях дочакахме точно обратното: големи разочарования, игнориране, занемаряване на основните интереси на словашите. Искаме нашите републикански и покрайнински органи да започнат да ни уважават като автентични представители на своите общности.

Смятаме, че партиите на националните общности са мост за приближаване на всички етноси в Сърбия. А със заякването на капацитетите на партиите на националните общности, ще се създадат условия за решаване на много проблеми натрупвани през десетилетията. Тия партии същевременно ще бъдат и гаранция за осъществяване на малцинствените права на принадлежащите към техните национални общности.

Национални символи, национална принадлежност

Считаме, че използването на символите на словашката национална общност в Сърбия, не е задоволително в сравнение с другите национални общности. Конкретно, знамето и гербът на словашкото национално малцинство до днес никога не са били изтъкнати на публично място, въпреки че са дефинирани преди повече години. Словашката партия повече от една година настоява да се използват всичките дефинирани със закона възможности за използване на символите на словашката национална общност и среща многобройни препяствия и съпротива, най-много от членовете на властващата коалиция чиито високи покрайнински функционери са на ръководещи места в Националния съвет на словашкото национално малцинство. За съжаление, принадлежащите към продемократичния блок който е на власт в Сърбия и който публично най-много се застъпва за правата на националните малцинства, на практика с действията си показва, че символите на националните общности са съвсем маргинални за техните интереси, което подвежда под въпрос техните залагания за оцеляване на словашката общност в Сърбия. Защото етноса без свои символи губи идентичността си.

Държавния химн на Република Сърбия, е взет от Кралство Сърбия, която е имала напълно различна етническа картина в сравнение със сегашната, тоест процента на принадлежащите към другите национални общности и бил пренебрежителен, пък и това е било времето на повторно србско национално пробуждане което е разбираемо.

Обаче, в сегашната модерна, демократична република Сърбия, живеят много принадлежащи към други национални общности и за които не е най-сполучливо в държавния химн да се споменава само „сърбския род“ защото тая държава все пак е родина на всички нейни граждани, а не само на сърбите. Считаме, че ако от държавния химн се изключи споменаването на само един етнос и ако се настоява за величаенето на общата за всички държава Сърбия, вярваме, че патриотичните чувства на принадлежащите към всички национални общности към Сърбия ще досегнат максимално значение.

Също считаме, че е нужно отново да се въведе рубриката за национална принадлежност в Извода от гражданските регистри, защото при сегашното положение никой в държавата няма определена национална принадлежност, па дори и сърбите като мнозинствен народ. Това може да бъде причина за недоумения и страх при принадлежащите към националните малцинства за националното им оцеляване, защото Република Сърбия се определя като държава на сърбите и останалите граждани, което след известно време и по липса на документи от които да се вижда националната принадлежност на лицето, може да се изтълкува, че в

държавата вече няма принадлежащи към национални общности, което ще доведе до това да не се финансират многоезичните училища, мултиетнически културни дейности, мултиетническо информирание, което на края ще доведе и до пълна загуба на националната идентичност на повечето принадлежащи към националните малцинства. Вярваме, че това не е ничия цел и затова предлагаме отново да се въведе графа национална принадлежност в Извода от гражданските регистри на родените.

Не искаме да вярваме, че досегашната практика на игнориране на нуждите на националните общности и автентичността на партиите на националните общности, ще продължи, което може да доведе до ненужни конфликти. Надяваме се, че в това общество ще станат съществени промени които да преодолеят проблемите посочени в този реферат.

Любор Тунавски

Кръгла маса: „Политическите партии на националните общности в Сърбия в навечерието на изборите”.

Демократичния съюз на българите взе участие в работата на кръглата маса организирана от Черногорската партия на 22. 10. 2011 година в Нови Сад на тема: „Политическите партии на националните общности в Сърбия в навечерието на изборите”.

Участваха 12 малцинствени политически партии от 10 национални общности, меди, представители на мисията на OSCE и представители на посолствата на Унгария, Словакия, Хърватия и Албания. Кръглата маса се проведе в две сесии, в които представителите на партиите изложиха актуални проблеми с които се срещат техните национални общности. Съгласиха се, че повечето проблеми са общи за всички, включително и някои особености които се случиха по време на изборите за Национални съвети. Въпреки че националните общности през изтеклите две десетилетия постоянно и щедро се раздаваха за развитието на демокрацията и изграждане на съвременна държава, те получиха създаване и трупане на проблеми и лоши законодателни решения които касаят националните общности и партиите на националните малцинства, което трябва да се промени.

Въвеждащ доклад на тема: „Мястото и ролята на националните партии в политическия живот на Сърбия”, поднесе председателят на Демократична партия на хърватите Джордже Чович, а председателят на Съюза на буневците от Бачка, Милош Байич поднесе доклад на тема: „Проблемите на националните общности и модели за възможно сътрудничество”.

В работата на кръглата маса участваха: Демократичната партия на русините, Съюза на буневците от Бачка, Демократичната партия на македонците, Демократичен съюз на българите, Партия на словашите от Войводина, Демократична партия на хърватите, Словашка партия, Партия на ромите, Граждански съюз на унгарците, Демократична партия на бошняците, Съюз на унгарците от Войводина и Черногорската партия.

Бе съгласувано координацията и комуникацията между участниците на конференцията да се засили чрез провеждане на съвместни срещи за изнамиране на начини за решаване на проблемите, както и за възможно сътрудничество на предстоящите избори. Координацията се пое от Черногорската партия.

Тази среща бе оценена като историческа, защото за пръв път се събраха представителите на 10 национални общности с намерение да намерят начин за сътрудничество за постигане на общи цели, както и за възможно политическо сътрудничество.

Босилеградско Краище пее и танцува?!

„Кмета танцува, Краището плаче и гладува” – тихо прокоментира един случаен минувач уморено отмествайки погледа си от петметровия двуезичен транспарант изтъкнат в центъра на Босилеград.

Първоначалната идея за провеждането на международен фолклорен фестивал в Босилеград, имаше за цел да даде поле за изява на автентичния български фолклор от Босилеградско и евентуално на гостите изпълнители и любители. Реално погледнато, освен Международния детски великденски фестивал, Босилеград има нужда от поне още едно голямо културно събитие утвърждаващо националната ни идентичност и афирмиращо традиционната ни култура. Не само защото сръбската чалга и сръбската музика е бая овладяла културните ни хоризонти и трябваше да мине много време докато чиновниците отговарящи за културата най-накрая разберат, че само с автентичните ни български народни песни и танци можем да се изйвим и да ни забележат в България, в Сърбия и в чужбина.

Смешните ни и унижителни опити да правим патриотарски циркове изпълнявайки „Српске народне игре из Босилеградско Крайишта” предизвикваха само горчиви, жалки и презрителни усмивки сред всички, освен сред партийните ни културтрегери, които до скоро всяко публично мероприятие започваха с клетви за верност към „суверенитета и интегритета на държавата в която живеем” и мантри за „братството и единството с югославските народи и народности”.

Заедно с Югославия, изчезнаха и културните манифестации утвърждаващи „Братството и единството”. Позабравиха се и клетвите за верност. След „демократичните промени” се появиха нови манифестации утвърждаващи националната и културна идентичност на българското малцинство и запознаване с европейските културни ценности. Така се стигна до идеята за международния фолклорен фестивал „Босилеградско Краище пее и танцува”.

И странно, пак прозвуча „Босилеградско краище”?! Защо ли?

В етно-географските изследвания на академик Йордан Захариев се говори само за „Кюстендилско краище”, а в географията е прието само названието „Краище”. Така още в самото заглавие на фестивала беше заложена идеята пак да се свием в рамките на „Босилеградското краище”, сякаш някой пак, съзнателно или несъзнателно, се опитваше дебело да подчертае границата между Босилеградското и онова „другото” Краище! Вероятно защото на някои все още им прилязва от името „Кюстендилско краище” и ги асоциира на „България” и „българско” накърнявайки по този начин „патриотичните” им сръбски чувства насадени с разстрелите край границата и полувековните комунистически филипики!?

Първите два фестивала минаха някак си незабелязано, в родилни мъки и се проведеха благодарение на ентузиазма на хората които търсеха поле за изява. Подкрепяше ги носталгията на сънародниците ни от България които използваша всяка възможност да дойдат да видят какво още е останало от оня Босилеград, който те или техните предци все още пазят в спомените си, когато са напуснали родните си краища с торбите и бохчите на гърба.

Участваха 20 танцови състави от България, Македония, Сърбия и един куриоз – състав от Франция. Повечето бяха от България. Включително и звездата на фестивала – певецът Илия Луков, ансамбъл Пирин и писателката-етнолог г-жа Елена Огнянова. Спонсорите издигнаха новото на фестивала: Европейската комисия, швейцарското правителство с програмата „Прогрес”, Правителството на Сърбия, Държавната агенция за българите в чужбина и други.

Но не и домакините.

Международни фестивали не могат да се правят с импровизации. Не е достатъчно просто да свикаш танцовите състави и да се хванеш на хорото. Истината е, че Босилеград няма ка-

пацитет да настани повече от 60 души! Няма капацитет и да ги нахрани както е редно – всичките седем заведения в Босилеград могат да предложат еднолична и тежка храна – предимно сръбска скара! Никой не събра кураж да попита гостите как са харесали студената и безвкусна храна, преспиването в обшежитието в с. Долна Любата, безцелното и скучно кръстосване из полуразните босилеградски улички...

Все пак, внушителното присъствие на изпълнители и зрители, трябваше със свободното изразяване на нашите културни ценности, да отрази духът на новото време с опознаване и сближаване на културите в контекст на новите евроинтеграционни процеси.

Не може да се отрече, че в самия фестивал тук-таме се промъкваше и това. Но не бива да се премълчи и ехото на старите и лековати послания от близко минало „за мостовите”

и „обединението” изказани във фалшивите речитативи на сух, слузобен (сръбски) език. И още по-лошо: нарочните пропуски омаловажиха българското присъствие за сметка на остарелите патриотарски съображения за които се надявахме, че са останали далеч във времето.

На неумело изписаните плакати изтъкнаха видимо разбърканите цветове на българския трибагренник. Това трудно може да се обясни само с невежеството на организаторите. В дефилето босилеградския танцов състав излезе с табелка написана на сръбски „Домачини”, а през всичките седем вечери на фестивала липсваше само българския флаг, въпреки че се знаеше, че един от спонсорите и съорганизаторите е и Държавната агенция за българите в чужбина. Освен това, сред гостите беше и представител на Народното събрание – депутат Димитър Чукарски. И не само това, българските изпълнители и като присъствие и

като участие изнесоха почти целия фестивал. Ако за нищо друго, поне затова трябваше да се сложи българския флаг. Всички го забелязаха, всички знаеха и никой не събра кураж да попита организаторите защо беше тая демонстрация на неуважение към България. Представителите на Държавната агенция за българите в чужбина и Народното събрание нямаха право да я премълчат – заради достойнството на България. Но и заради нас, които много добре разбираме, но се примиряваме с тия послания.

Сръбския език (с преводи на български?!!) с който организаторите се престараваха, и видимото полицейско присъствие, допринесоха отново да се почувства оная скована атмосфера в която всеки се пази да не мине червената линия между „патриотизма” и „предателството”. Това не можа да убегне от сативата на някои от гостите които си отидоха с потиснати чувства. Фалшивият патриотизъм, наблягането на Сърбия и сръбството, което впрочем, никой вече не иска от нас, е рецидив от робската ни психология която сме придобили през вековете. То е и най-доброто свидетелство, че двете десетилетия след големите промени в Европа, са минали напразно и у нас нищо не се е променило. За какви европейски и национални ценности говорим тогава? Нима е възможно Сърбия да стане част от свободна Европа с този робски културен модел на нейните граждани, модел наследен от Османската империя и старателно поддържан по време на бившите капиталистическа и комунистическа Югославия?

Културата е творчество на свободния човешки дух. Хора без дух и свобода не могат да разберат и да творят култура. Останалото са импровизации.

Ето защо и братските призови на Илия Луков, да пеем с него, да се хванем с него на „Най-дългото хоро” бяха посрещнати някак си сковано и със свети сърца. Птици, затворени в клетки не пеят или поне не пеят весело. Останалото е политически (чалгаджийски пиар).

Иван Николов

Европейско образование или „вражеска дейност“ срещу Сърбия?

С Постановление № 103/93 на Министерски съвет на Р България се определят условията и редът за осъществяване на образователна дейност на България спрямо чуждестранни граждани и лица без гражданство, от българска народност които живеят поотделно или в български общности в чужбина. Това Постановление е израз на стремежите на българската външна политика да започне един нов процес на приобщаване на българите зад граница към Майка България. Една група млади експерти в Министерството на образованието (МОН), в сътрудничество с лидерите на българските организации в чужбина, даваха всичко от себе си да превърнат тия стремежи най-напред в политика, а след това в закони и накрая – в практика.

Кадрите които завършваха образованието си в България, в бъдеще трябваше да станат новият научен и интелектуален елит на българските общности в чужбина и да дадат нов тласък, както тогава вярвахме, на новото българско Възраждане.

На базата на това постановление МОН ежегодно осигурява до 400 места, субсидирани от държавата, за приемане на студенти от българска народност за пълен курс на обучение, включително подготвителен курс по български език в държавните висши училища в България по специалности и ред, определени от министъра.

С време по 103 ПМС започнаха да кандидатстват български студенти от Сърбия, Украйна, Молдова, Казахстан, Албания, Косово, Хърватия и други страни. Започна да се увеличава броя на кандидатите и броя на приетите студенти. В движението се правеха промени в начина на приемането, начина на полагането на кандидатстудентските изпити и пр. Смените на управляващите партии не се отразиха съществено на това Постановление, въпреки че имаше опити то да се отмени.

На 20.05.1997г. последва Постановление № 228 на Министерски съвет на Р България за приемане на граждани на Р Македония за студенти и ученици в държавните училища на Р България. Според него, МОН ежегодно осигурява до 150 места, субсидирани от държавата, за приемане на македонски студенти за пълен курс на обучение в държавните висши училища в България.

Студентите приети по тия Постановления имат право на стипендия, на студентски и ученически общежития и столове, субсидирани от държавата. Сами си заплащат студентските такси за обучението си в размера, определен за студентите - български граждани.

През следващите години, тия Постановления претърпяха няколко изменения и допълнения с цел да се подобрят условията за студентите и максимално да се усвоят предвидените квоти.

Постепенно МОН започна ежегодно да осигурява до 15 места, субсидирани от държавата, за приемане на студенти за пълен курс на обучение, включващ подготвителен курс по български език в държавните висши училища на Република България, за класираните на първо място на национални олимпиади по български език и литература от държавите, в които се провеждат такива олимпиади, както и за първенците, завършили Болградската гимназия, Приморския украинско-български лицей, гимназиите в с. Городне и в с. Каменка, Украйна, Българския теоретичен лицей в Кишинев, Тараклийския педагогически колеж, Музикалния колеж в с. Твърдица, Република Молдова, гимназиите в Цариград и Босилеград, Българския теоретичен лицей в

Букурещ и Теоретичния лицей в с. Дудещи Веки, Румъния, Училището за национално възраждане в Повлодар, Република Казахстан, излъчени от съответните училища, по избрани от тях специалности, с изключение образованието по изкуства, здравеопазване и спорт.

МОН организира и координира дейността си с Агенцията за българите в чужбина и Министерството на външните работи. Освен това е предвидено, в държавните и общинските общообразователни и професионални училища на Р България да се обучават лица от българска народност при условията и по реда, установен за българските граждани.

Осигуряват се и други „екстри“ – 50 места, субсидирани от държавата, за обучение на лица от българска народност в държавните и общинските общообразователни и професионални училища на Р България по ред, определен от министъра; до 12 докторантури и до 120 месеца следдипломна специализация (таксите за обучението са в размер, определен за българските граждани); до 2 на сто от тиража на издаваните в Р България учебници; до 30 преподаватели по български език и литература в чуждестранните средни и висши училища по българска история, българска музика, български народни инструменти, български народни танци и начални учители; до 10 едномесечни или до 20 двуседмични курсове за квалификация на педагогически кадри с до 30 участници; до 8 едномесечни или до 16 двуседмични педагогически и лингвистични практики с до 30 участници - за студенти по педагогически и лингвистични специалности от чуждестранни висши училища с преподаване на български език; по 50 места за двуседмичен отход в базите за отход на Министерството на образованието и науката по ред, определен от министъра на образованието и науката, като предимство имат първенците на национални олимпиади по български език и литература и първенците на конкурси за лично творчество, български език, литература, история, музика, танци и изкуство.

На базата на Постановление 103 на ПМС, след откриването на Културно-информационните центрове в Босилеград и Цариград покрай културата и информирането се усили и кандидатстудентската кампания. Въпреки подозренията и пречките на официалните власти, и въпреки че нашите студенти в България винаги са били обект на сръбското контраразузнаване, а югоносталгите и великосръбските последователи винаги са се отнасяли с презрение към българското образование, благоприятните условия които България даде със 103 ПМС, близостта на българските университети, братското посрещане, административните улеснения, ефикасното и навременно обучение в предвидените срокове – от една страна, и от друга – оскъпяването на образованието в Сърбия и по-неблагоприятните условия които предлагат сръбските университети, и не на последно място, лекото, но все по-нарастващо национално осъзнаване – доведе до рязко увеличаване на броя на кандидатствалите и на приетите студенти и доближи 95% от завършилите гимназия в Босилеград и Цариград. За това допринесоха и промените в начина на полагането на кандидатстудентските изпити и начина на класирането с въвеждането на второ и трето класиране и премахване на барьерите между българските общности от различни страни.

Няма що да се лъжем, високата приемственост се дължи и на значително занижените критерии при полагането на кандидатстудентски изпити – нещо, което е обща тенденция и за българските студенти в България.

С времето се появи потребността, системата за привличане и записване на добри студенти българи от чужбина, както и самото 103 ПМС, да се догражда и преработва. Тестовата система почна да търси повече българско самосъзнание и откриване на способност за логическо мислене и учене, а не към изчисляване на бал, който, в зависимост от националните образователни програми на страните откъдето идват кандидатите, често се оказва подвеждащ.

В този смисъл трябваше да се насърчават желаещите да се запишат в държавните и общински професионални, езикови и математически гимназии в близките на Босилеград и Цариброд градове Кюстендил, Дупница, Перник, Благоевград, София и др. Нужно е да се съкрати процедурата по превеждане, приравняване и легализация на дипломите и свидетелствата, която продължава и до два месеца, което води до големи закъснения и изоставане в учебния процес. Трябва да се отчитат и реалностите на българските общности в отделни страни.

В нашия случай, кандидат-студентската кампания трябва да се води целогодишно с координирани усилия на МОН, ДАБЧ, МВнР и КИЦ „Босилеград“ както в Босилеградската гимназия, така и в гимназиите и професионалните училища в Цариброд, Ниш, Белград, Сурдулица и Врания където живеят по-големи български етнически общности.

КИЦ „Босилеград“ с проект финансиран от Дружеството за Българо-германско приятелство вече две години провежда подготвителни кандидат-студентски курсове от по 50 часа по Български език и История което също доведе до увеличаване на конкурентно-способността при кандидатстването и заедно с другите улеснителни фактори доведе до почти 100% приемственост.

В този смисъл, новата програма „Български език зад граница“ би трябвало да бъде много по-еластична, за да могат да я поемат и неправителствените организации, защото училищата са част от сръбската просветно-образователна система и трудно могат да се провеждат две паралелни образования, които взаимно си пречат а на моменти и противоречат.

Като цяло, кандидатите от българските общности в чужбина са в по-изгодно положение спрямо българските студенти. Почти 100% приемане на кандидат-студентите сред които има и доста слабаки, доведе до увеличение на бройката за сметка на качеството на приетите студенти. Сред тях се промъкнаха и такива които не само нямат изразено българско самосъзнание, но са и доста антибългарски настроени – от чисто комерсиални цели за да използват безплатното образование и предимствата които им дава българската държава със 103 ПМС.

Появиха се и други съмнителни тенденции. След 2008г.

разни общински политици в Босилеград, яхнаха гребена на националната вълна и започнаха да се занимават с кандидат-студентската кампания по 103 ПМС което я превърна в част от техния политически пиар. Това можеше да бъде добре, ако те се бяха ангажирали и с възстановяване на обучението по български език в детските градинки, основните училища и гимназиите. Тия „фолк-политици“ не само не направиха нищо по националния въпрос, но даже и продължиха просръбската (асимилиционната) политика. Използвайки механизмите на Националния съвет на БНМ и общинската власт и опитвайки се да привлекат и „просръбските“ и „пробългарските“ гласове на оная страна, те защитаваха и насърчаваха позициите и на ония родители които записваха децата си в сръбските паралелки. Даже им обещаваха, че ще им осигурят безплатни учебници на сръбски език! Още по-учудващо е, че въпреки тия, меко казано, антибългарски прояви, Държавната агенция за българите

в чужбина им даде възможност не само да се занимават с кандидат-студентската кампания, но и с набирането на документи за издаване на удостоверения за български произход?! „Правомощията“ на босилеградския кмет Владимир Захариев по различни въпроси свързани с българската кауза в Западните покрайнини, значително се разшириха по времето на министерстването на министъра за българите в чужбина Божидар Димитров.

Никой не се замисли, че целите и задачите на 103 ПМС и целите и задачите на сръбските власти (представявани в случая от кмета Владимир Захариев) студентите да се записват на сръбските университети, взаимно си противоречат и се изключват.

Общата либерализация даде широки възможности да кандидатстват и децата на разни компрометирани политици, полицаи, държавни чиновници и сътрудници на сръбските служби за държавна сигурност, известни с борбата си срещу българщината и срещу лидерите на българските организации. Въпреки че техния прием формално не противоречи на 103 ПМС, а от принципа гледна точка може да се разглежда и като тяхно морално поражение, много честни и патриотично настроени хора, с риск да изпаднат в субективност, негодуват, смятайки, че по този начин практически се приравняват враговете и жертвите. Освен това, дава се възможност тия лица да афишират антибългарски си си и просръбски настроения не само сред колегите си от Босилеград и Цариброд, но и сред студентите в България.

Сръбската държавна сигурност, по инерция от миналото, все още следи студентите в България. Вероятно някои от тях се вербуват с разузнавателни цели, а тия които не искат – се подлагат на натиск и изнудване. Някои все още при идването си в къщи пишат безсмислени показания за

най-банални въпроси: с кого се срещат, какво си говорят с българските колеги, къде се движат определени студенти, каква е храната в студентските ресторанти и пр. Други се използват за участие в сръбските агитки по време на гостуването на сръбски спортни отбори в България и рекламиране на фланелки „Косово е Сърбия“. Доста са активни от просръбски позиции и в социалните мрежи. Завърналите се специалисти, се пазят като попарени от всякаква обществена дейност а понякога проявяват и видимо анти-българско поведение.

Приема на кандидат-студентите българи на българските университети, трябва да е във функцията на националното възпитание и укрепването на българщината. Защото, всички знаем колко е скъпо висшето образование и колко то струва на изтощените български данъкоплатци. Обучението в България не бива да се разглежда само като келепир, а като шанс, като братска подкрепа и доверие което се дава срещу задължението да пазим националните си корени.

Човек не може да не си зададе въпроса за морала на определени семейства, на които след като и по две деца им завършват образование в България (редовното обучение на един чуждестранен студент в България струва и до 30 000 евро!), продължават да провеждат великосръбската политика, а понякога са доста активни и в крайните сръбски националистически партии и тайните служби!? Разбира се, никой не очаква от тях да тръгнат да воюват срещу Сърбия. От тях се очаква само да си останат българи и да работят за опазването на ония национални и европейски ценности благодарение на които сме оцелили през вековете.

Приема на кандидат-студентите по 103 ПМС в бъдеще трябва да се обвързва с изучаването на Българска история и Български език и литература. Дотолкова, доколкото езика и историята са част от националното самосъзнание.

Имайки предвид, че българската държава скъпо плаща обучението на тия студенти, с идеята те да се завърнат обратно и да защитават и разпространяват българщината и европейските ценности, усилията трябва да се насочат към търсене, възпитаване и подпомагане на национално свестни хора които биха могли да отговорят на целите на 103 ПМС.

Освен тест по български език и литература, общия успех и оценката от специализираните предмети, трябва и събеседване с кандидата пред комисия, да се отчита евентуалното участие на кандидата в курсове (или неделни и вечерни училища) по български език и история, работа в български неправителствени организации и програми за опазване на български език и култура зад граница.

Кандидат-студентите обикновено отиват в България със слаби и противоречиви знания по български език и българска национална история, придобити в сръбската просвета която никак не е приятелски настроена към България. Сръбския поглед върху българската история е приблизително като погледа на дявола върху Евангелието, пък и борбата им срещу езика и историята ни не е от вчера.

Въпреки това, почти всички си взимат кандидат-студентските изпити. За специализираните предмети, вместо отделни изпити, се вземат предвид оценките от гимназията и средните оценки от дипломите. И почти всички записани навреме завършват образованието си.

Каква е тяхната по-нататъшна съдба?

Въпреки липсата на изследвания по този въпрос, с просто око се вижда, че повечето от завършилите предпочитат да си потърсят работа в България или в чужбина. Причините са две: невъзможност да си намерят

работа в родните краища и подозрението с което все още се посрещат младите специалисти завършили в България.

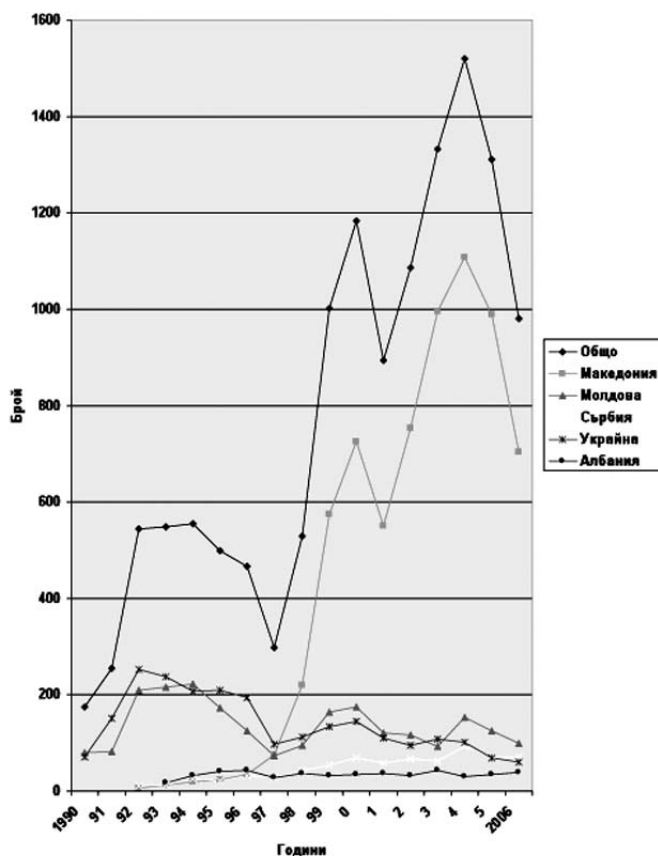
По време на войната в бивша Югославия генерал Небойша Павкович (един от подсъдимите престъпници в Хага) заяви, че всички студенти от Цариброд и Босилеград в България са „потенциални НАТО шпиони“!

В края на декември 2011г. посланикът от Сръбската Радикална партия в Скупщината на Сърбия Драган Стеванович със същия патос заяви: „По име и фамилия мога да говоря за хората, които са абсолютно деструктивни по отношение на Сърбия (...) децата които завършват училища в Ниш, Белград, Крагуевац, Лесковац (...) нямат шанс да получат работа в Босилеград. (...) Затова пък ония които за един месец завършват на някои държавни факултети в София, в България, и под някакви много чудни обстоятелства на територията на Войводина нострифицират дипломите си, и за 15 дена училище в България, стават професори или директори на територията на община Босилеград“.

Изцепките на Стеванович не са от вчера. Те се дължат както на характерната радикалска ксенофобия към малцинствата, така и на „патриотичните“ доноси на ония наши съграждани които се пълчат на всяка стена да станат „сърби“ и му изпращат лъжливи махленски историйки, за да ги ръси от трибуната на сръбската Скупщина. В такава атмосфера, за завършилите в България все още не е безопасно да се върнат обратно при разни Стевановичи и Павковичи. А и ония които са завършили в Сърбия също няма къде да се върнат, защото освен национална омраза и нетърпимост сръбските управници, включително и тия от български произход, няма какво друго да им предложат в Босилеград.

Иван Николов

Кандидат-студенти 1990-2006

КИЦ - Босилеград участва в европроект

Проектът „КРАИЩЕ – район на уникални сортове овощни култури“, наричан съкратено КРОГ, е един от най-интересните в Програмата за трансгранично сътрудничество по Инструмента за предприеждателна помощ България – Сърбия. Водещ партньор е Лесотехническият университет в София, а партньори са общините Трекляно, България и Босилеград, както и Културно-информационния център “Босилеград”, Сърбия.

Общата цел на КРОГ е засилване на сътрудничеството в трансграничен район (ТГР) „Крайще“ за стимулиране на биологичното земеделие. А специфичната цел е установяване и съхраняване на богатото разнообразие от слабо известни и непознати сортове овощни култури в района, засилване заинтересоваността на целевите групи за опазване и ползване на характерните за района местни сортове и стимулиране на екологосъобразно овощарство, като сектор на биологичното земеделие.

Според участниците в проекта Крайще е трансграничен район, в който влизат общините Трекляно, Земен и Трън в България, а от Сърбия – общините Босилеград, Сурдолица, Владичин Хан и Тръговище. В по-голямата си част е изостанал икономически и със сериозни демографски проблеми. Амбицията на КРОГ е да съживи местното овощарство и да създаде условия за превръщането му в поминък на местните хора.

Ръководителят на проекта проф. Нино Нинов от Лесотехническият университет казва, че изпълнението на дейностите е в ход. Започнало е издирване, установяване и документиране находищата на местни сортове овощни култури. Предстои картиране и изработване на специализиран софтуер за управление на база данни, които включват находищата, на отделните сортове, в съответните селища и местности, с посочване на географски координати, вкл. надморска височина, както и данни за биологичната и технологичната им характеристика (морфологични особености, вкусови качества и трайност на плодовете). Ще се оцени и техният здравният статус. Визуалното им представяне ще се илюстрира чрез подробни карти.

Ще се разработи Стратегия за развитие на екологично овощарството и на хранително-вкусова промишленост в ТГР Крайще, както и Програма за подмладяване на застрашени от изчезване местни сортове и за създаване на два овощни разсадника с генни банки и маточници в общините Трекляно и Босилеград.

Предстои провеждане на семинар с международно участие за развитие на овощарството в Крайще и практическо обучение на целевите групи във връзка с този отрасъл в района.

Като съществен резултат от проекта КРОГ е създаване на екологична мрежа и Център за трансгранично сътрудничество „Крайще“ в Босилеград.

Изправка

В Бюлетин № 66-67 в текста “Едно оплакване до ЕС” е допусната техническа грешка. Датата 3.9.2010 не се отнася за по-късно преработената и публикувана версия на текста.

Редакцията

Българските медии

След промените в България, въпреки трудностите които им създаваше режима на Милошевич, дипломати, политици и журналисти тръгнаха към Западните покрайнини и Македония. Почна да се говори и пише за националните проблеми на България и за българите в чужбина. Някои даже направиха и кариери на тази тема. Появи се надеждата, че България най-после се е пробудила и мнозина българи във и извън България, където организирано, където индивидуално, тръгнахме да работим за нещо, което трябваше да бъде „национална кауза“. И таман нещата потръгнаха, криворазбраната „европейщина“ измести националните ни проблеми на последно място, а правителство и редакторите на медиите дръпнаха юздите на дипломати, политици и журналисти да не човъркат тази болезнена за тях тема.

Днес за темата Македония и за Западните покрайнини се пише и говори само дотолкова доколкото това е от интерес на политиците, дипломатите и журналистите в България, но не и на българите които живеят там. В това което се говори и пише обикновено има висока доза журналистическо невежество, а когато някой поиска да реагира, най-често не му се дава право на отговор.

Ще посоча четири такива примера които се случиха в рамките на десетина дни.

Първи случай. Във в-к „Вяра“ от 28 ноември т.г. журналистката Красимира Стоянова пише за дискусия която се е провела в сръбския „пограничен град“ Владичин Хан за финансиране на проекти по Програмите за развитието на трансграничното сътрудничество. Кметът на Трън взел участие в тази проява организирана по повод петата годишнина на Центъра за развитие на Пчински и Ябланишки район в Сърбия. Община Трън била пример за добро сътрудничество с Р Сърбия, опитът на Трън бил представен от г-жа Евгения Такова. Участниците в дискусията споделили намеренията си за участие в нови съвместни проекти. Участвали представители на общини и неправителствени организации от България, Южна Сърбия и Македония. Дискусията била открита от кмета на община Владичин Хан.

Дотук добре. Къде сме ние, българите в Западните покрайнини? По същия начин по който преди няколко години ни подминаха българските бизнесмени и отидоха да приватизират и инвестират в централна Сърбия, така и сега европейските пари предназначени за развитието на трансграничното сътрудничество подминават забравените и от бога и от царя българи от Босилеградско и отиват в „пограничната“ община Владичин Хан която даже не е „погранична“ а е доста навътре в Сърбия.

През ноември 2011г. Правителство, Външно министерство, Президентство, Народното събрание и всички национални телевизии и вестници премълчаха поредната годишнина от Ньойския диктат. С изключение на ТВ СКАТ и ТВ „Европа“ които достойно отразиха и се отсрашиха пред българския народ. Национал-нихилизмът се наложи като линия на поведение. Питам се докога ние, българите във и извън България ще мълчим и търпим да ни мачкат така както и турците не са ни мачкали?

Втори случай. Във в-к „Атака“ от 01.12. 2011г. излезе статия със заглавие: „Сръбските ченгета са насъскани срещу Атака“ и подзаглавие „На годишнината от Ньойския договор властите се бяха подготвили за бой ако дойде Сидеров“. И тука вместо журналистически екип на място, който професионално да отрази събитието и на преден план да изнесе засиленото полицейско присъствие (над 50 полицаи) към хората които бяха събрали смелост и кураж да отбележат 92 годишнина от Ньойския договор и да го покажат на България и Европа, ние пак виждаме субек-

ИЗОСТАВИХА националните проблеми

тивна гледна точка: демек, сръбската полиция е дошла заради опасенията от безредици които може да предизвика АТАКА, а не заради протеста срещу робството на което ни обрекоха „европейските демокрации“ със съкрушителния Ньойски диктат! Тази „тънкость“ отново не бе уловена и журналистиката ни пак продължи да се движи по установената матрица: АТАКА е ултранационалистическа партия, а жертвите на сръбската асимилационна политика, са „сепаратисти и екстремисти“! Ще се съгласите, че така поставени нещата, „оправдават“ засиленото присъствие на сръбската полиция!

Така се случи и миналата година когато от сръбската граница („колко е сръбска, е друг въпрос“ – каза тогава Сидеров за което от сърце му благодаря), бяха върнати 600 български граждани. Сидеров и Бойко Борисов които тогава все още си имаха приказката просто трябваше да кажат на сръбския посланик в София да напусне страната в срок от 24 часа. Уви, това не се случи, а защо, коментирайте вие...

Искам от сърце да благодаря на момчетата и момичетата от младежката организация на АТАКА Кюстендил, Дружеството „Св.Св. Кирил и Методий“ от Кюстендил, нашия дългогодишен приятел и сътрудник от Кюстендил историк Ангел Джонев и на българската консулка в Ниш г-ца Антония Велева за моралната подкрепа която ни дадоха заставайки на 27 ноември т.г. до нас!

Трети случай. В-к „Телеграф“ от 5 декември 2011 година излезе със заглавие „Гласът на Лепа Брена по-изискан от цигулка“ с автор Радослав Киров. С цел да удари капризите на разглезената цигуларка Ванеса Мей на концерта в Русе, той издигна сръбската чалгаджийка Лепа Брена като пример на професионално и коректно отношение към българските любители на сръбската чалга. Е, не струва ли ви се, че това е прекалено угодничество към сръбската чалга която освен лош музикален вкус, упражнява и силно просръбско влияние в България? Канал 1 на Новогодишния концерт 2009г. на площад Батенберг покани Горан Брегович с неговия оркестър да весели софиянци, а той им се изгаври в лицето със сръбската песен „Артилерия“ с която сръбската армия е воювала срещу българите по времето на Първата световна война! Софийанските младежи и девойки скачаха като обезумели от тази музика а с тях подскачаха и кметицата на София Йорданка Фандъкова и премиера Бойко Борисов! Какво са научили от българската история не знам, но че обичат сръбските чалгаджийки Цеца Величкович, Лепа Брена и пр. няма никакво съмнение. Да не говоря колко много сръбски чалгаджии се извървяха в шоуто на Слави Трифунов!

Пропътувал съм цяла България и почти не съм срещал ресторант в който да не гърми сръбска чалга. Искам да попитам: братко Радославе, да си чул някъде в Гърция или Сърбия да звучи българска песен? Въпреки че български глас е изпратен в космоса, въпреки че от най-добрите български стариградски песни крадат и сърби и българи, въпреки че българското хоро е без конкуренция, въпреки че Горан Брегович краде от нашия Дико Илиев, така както крадат български територии и български души. И ако знаеш колко ни мразят сърбите не само защото са отровени от шовинизъм а и защото във всяко едно отношение ги превъзхождаме, ще настръхнеш!

Четвърти случай. ТВ+ „Пещерата прави свободата“ 07.12. 2011г., водещ Георги Коритаров. Гости една госпожа и един по-млад господин, късно се включих и не разбрах имената им. В края на предаването и тримата се съгласиха, че сръбската литература била с „едни гърди напред“

пред българската! Това е прекалено да се каже дори и пред сръбска телевизия. Съвременната сръбска интелигенция която преосмисля катастрофата от последната гражданска война, сигурно не мисли така. Защото в Сърбия е общоприето, че Сдружението на писателите беше един от главните подстрекатели на войната.

Пак същия български комплекс на малкото братче пред сърбите! Те са великите, ние сме малките и нищожните! Вкарваме си автоголове поради липса на самочувствие, поради комплекс на малоценност, поради липса на гордост че и ние сме дали нещо на света. Аз ли съм тоя който трябва да каже: Българино, до кога ще спиш, събуди се, осъзнай се, обичай си България, не я напускай! Да, трябва да се срамуваме от последните 70 години снизходителност, слугинаж, продажничество, комунизъм, 22 години политическа проституция, корупция, мутризация, нихилизъм от който ние българите в Западните покрайнини най-много страдаме защото просръбските настроения на българските управници са най-големия съюзник на сръбската политика срещу нас!

За пореден път се убедих в това когато окахих тия плакати на шията си и тръгнах да протестирам пред зала „Армеец“ на 31 август 2011г. когато на откриването бе поканен сръбския волейболен отбор. Полицията просто ме отстрани! От присъстващите над 4000 души никой не ми обърна внимание? По-важни ли са сръбските чалгаджийки Цеца Величкович, Лепа Брена, Горан Брегович или Сретен Йосич от нас, изстрадалите българи от Западните покрайнини и Македония които бяха откъснати с разни Берлински, Букурещки и Ньойски договори и до ден-днешен все още плащат цената за свободата и независимостта на България!? Въпрос на чест и себеуважение е поне да се почитат тия хора.

И накрая още един пример докъде стига българският мазохизъм. Първата работа на сегашното българското правителство беше безусловно и безрезервно да подкрепи членството на Сърбия в Европейския съюз без да постави наредщини искания за положението на българите в Сърбия. Кой да повярва, че членството на Сърбия ще донесе нещо добро ако самите ние пропускаме шанса си?! Една Румъния поиска права за власите, които дори не винаги се декларираха като румънци.

Това е разликата между чалгаджийското и европейското мислене.

Димитър Димитров – Треперски

На лечение от българофобия

Уважаеми г-н Тонев,

От името на Културно-информационния център „Босилеград“ в град Босилеград, Западни покрайнини, Р Сърбия, и от името на босилеградската общественост, искаме да благодарим на Правителството на Р България, на премиера Бойко Борисов и специално на началника на Военно-медицинска академия генерал Стоян Тонев, за оказването на специализирана медицинска помощ на босилеградски граждани. Това е високо хуманитарен и патриотичен пример как майка България трябва да се грижи за българите в Западните покрайнини.

Като дългогодишни и последователни защитници на правата и интересите на българите в Западните покрайнини и активни участници в обществения живот на Босилеград, искаме да предложим на вниманието Ви известни изменения в начина, по който нуждаещите се от специализирана медицинска помощ босилеградски граждани се ползват с Вашите щедро и безвъзмездно оказани медицински услуги, без това да бъде във вреда на пациентите и на Вашето патриотично желание за помощ.

Преценяваме, че сегашната практика, според която нуждаещите се от специализирана медицинска помощ просто отиват в община Босилеград, записват се и се превозват със съдействието на кмета Владимир Захариев във Военно-медицинска академия, не е добра. Тази практика от една страна Ви поставя в ситуация да оказвате специализирана медицинска помощ извън всякаква медицинска пътека, а от друга, Вашите хуманитарни и патриотични усилия се използват за политически пиар и утвърждаване на местната власт, която на практика не полага достатъчно усилия за възстановяване на обучението на майчин български език в училищата и не защитава правата и интересите на българите от систематично провежданата политика на национална и културна асимилация срещу тях.

С тази цел ние предлагаме:

1.Формиране на лекарска комисия съставена от лекари предложени от Общинското събрание в Босилеград, Националния съвет на българското малцинство в Сърбия и Културно-информационния център „Босилеград“, и специалисти Военно-медицинска академия която да се произнася по молбите на нуждаещите се от специализирана медицинска помощ и съгласувано да ги насочва към Вас. В този смисъл ние сме готови да внесем мотивирано предложение за това в следващото заседание на Общинското събрание в Босилеград.

2.Имайки предвид, че Босилеградско географски е много по-близо до българските болници в Кюстендил и София където единствено може да се окаже навременна и специализирана медицинска помощ, както и че гражданите на Босилеград са медицински застраховани и си плащат вноските за здравно осигуряване в Р Сърбия, необходимо е в рамките на двустранните отношения между двете държави от българска страна да бъде поинска постигане на споразумение, според което

оказаните медицински услуги в България, да бъдат заплащани от сръбската здравна каса. По този начин босилеградските граждани няма да представляват бреме за българския данъкоплатец, а на нуждаещите се от спешна или животоспасяваща медицинска помощ (кръвоизливи, инфаркти, инсулти, усложнения при раждане и пр.), с известно разбиране от страна на сръбските гранични власти, би могла да бъде оказвана в близката Окръжна болница в Кюстендил или в някоя болница в София. По този начин проблемът с медицинското обслужване на населението в Босилеградско би могъл да бъде принципно решен и значително подобрен.

3.От гражданите придобили българско гражданство и постоянно пребиваващи на територията на Р Сърбия, би трябвало да се изисква да си плащат застрахователните вноски в българската здравна каса под условията и реда предвидени от закона за български граждани.

Надявайки се, че нашите предложения ще бъдат взети предвид, ние Ви благодарим и се надяваме, че нашето сътрудничество ще продължи и занапред в името на българската национална кауза.

Иван Николов

СЪОБЩЕНИЕ ЗА МЕДИИТЕ

Във връзка с изказването на кмета на Босилеград Владимир Захариев на заседанието на Общинската скупщина проведено на 19 декември 2011г. за писмото на КИЦ „Босилеград“ от 20. 07. 2011г. отправено до министъра за българите в чужбина г-н Симеон Дянков, председателя на Държавната агенция за българите в чужбина г-н Росен Иванов и началника на Военно-медицинска академия генерал Стоян Тонев, Културно-информационния център „Босилеград“ настоява същото писмо да бъде обявено от радио Босилеград, за да се избегнат всякакви негови злонамерени и политически изкривени тълкувания.

Самото писмо е достатъчна защита само на себе си и е предназначено за рационално използване на предоставената възможност от страна на българската държава на действително нуждаещи се от медицинска помощ пациенти, подобрене на начина по който се изпращат пациентите и предотвратяването на злоупотребите на медицинската помощ за местна политическа пропаганда.

Културно-информационния център „Босилеград“ и Демократичния съюз на българите бяха първите които пред българската и сръбската общественост още през 1991г. поставиха необходимостта от оказване на специализирана и спешна медицинска помощ на българското население от Босилеград в българските болници. Съдействали са за оказване на такава помощ на нуждаещи се хора, внимавайки при това да не злоупотребяват с оказаното доверие.

Трябва ясно да се каже, че тази помощ е част от държавната политика на Република България към българите в чужбина, а не е средство за политически дивиденди на определени политически партии в Босилеград които са незаинтересовани за опазване и развиване на националната идентичност на българското малцинство и спазване на човешките и малцинствени права.

Освен това, не е редно оказването на медицинска помощ на босилеградски граждани да бъде за сметка на българските данъкоплатци при положение, че те са медицински застраховани в Р Сърбия. КИЦ „Босилеград“ настоява този проблем да бъде регламентиран с междудържавно споразумение и оказаните медицински услуги на наши съграждани да бъдат заплатени на българските лекари от сръбската здравна каса.

Несериозно е да се твърди, че КИЦ „Босилеград“ е „против“ оказването на медицинска помощ на наши съграждани. Истината е, че в писмото предлагаме конкретни начини тази помощ да стигне до истински нуждаещите се, но не и да се злоупотребява с нея в името на утвърждаването на една политика която е индиферентна към националните проблеми на българското малцинство.

Доклад на КИЦ до Европейската комисия

В посочения период в Западните покрайнини е наблюдавано продължение на политиката на национална асимилация на българите и са регистрирани следните по-големи националистически реакции и провокации които отразяват дискриминационното отношение на сръбските власти към българите, внасят етническо напрежение в района и застрашават демократизацията и правата на българското малцинство.

29 май 2010г. - В двора на Средно Техническо училище „Никола Тесла“ в град Сурдулица е открита паметна костница в която са положени костите на 18 души, където, според официални сръбски историци, „българската окупаторска армия през Първата световна война е избила 20 000 сърби“. Костницата е построена по инициатива на Сръбската православна църква и с помощта на община Сурдулица. Едновременно с това е издадена и книга с анти-българско съдържание в която на базата на фалшифицирани исторически данни българите се квалифицират като престъпници и злодеи.

Фактът, че костницата бе построена в двора на училище в което учат и ученици от българска народност показва, че с това се цели да се предизвикат антибългарски настроения сред сърбите и българските ученици да се срамуват от това че са българи. Откриването на костницата бе придружено със съответна медийна кампания и протестна нота от страна на българското посолство в Белград. Костницата увеличи етническото напрежение между българи и сърби и предизвика редица други скандални националистически прояви.

10 октомври 2010г. - При сключването на граждански брак между Радко Стоянчов от Босилеград и Анета Иванова от София, общинските власти в Босилеград нарушават правото на бракосъчетаещите се, брачната церемония да се проведе на български език и да се използват документите написани на български език въпреки че това право е гарантирано с конституцията.

25 октомври 2010г. - Димитър Димитров – Треперски е разпитван в Областната дирекция на полицията във Врания заради това, че е слагал в двора на семейната си къща български флаг, портрети на македонски революционери и че заедно с още стотина босилеградски граждани е чествал 24 май - Ден на българската култура и на славянската писменост в черквата „Св. Троица“ в с. Извор, Босилеградско.

7 ноември 2010г. - Културно-информационния център „Босилеград“ в град Босилеград за пореден път проведе възпоменателна вечер по повод Деня на Западните покрайнини – ден когото сръбската армия 1920г. окупира Западните покрайнини. Гостите на възпоменателната вечер тръгнаха от София са бавени дълго на границата, а трима сред които е бил и г-н Ангел Джамбаски общински съветник в Столична община София и председател на комисията по сигурност са върнати обратно в България. Мероприятието е проведено в затворено помещение под засилено полицейско наблюдение.

9 ноември 2010г. - Депутатът от Сръбската радикална партия Драган Стеванович прави третото пространно изказване в Народната скупщина на Сърбия в което призовава депутатите и правителството на Сърбия да си „разчистят сметките“ с „пет души“ - лидерите и активистите на българските организации Културно-информационен център „Босилеград“ и Демократичен съюз на българите, които, според него, „застрашават суверенитета на Сърбия“ и искат да „върнат Западните покрайнини в България“.

27 ноември 2010г. - Демократичния съюз на българите свиква протестен митинг в центъра на Босилеград с който иска на 91 годишнина от Ньойския договор да предупреди българската, сръбската и европейската общественост за великосръбската политика която застрашава българското малцинство с асимилация (сърбизация) и обезлюдване на

района населен с българи вследствие на непоносимите условия за живот. В подкрепа на протестиращите, от София са тръгнаха 600 български граждани, повечето потомци на емигранти от Западните покрайнини и привърженици на ПП АТАКА заедно с техния лидер Волен Сидеров и евродепутат Димитър Стоянов. Въпреки редовните им документи и липса на каквито и да било доказателства че ще застрашат обществения ред и сигурност, сръбските власти връщат българските граждани от границата, което предизвиква вълна от антисръбски протести пред сръбското посолство в София и по медиите.

По този повод ПП АТАКА дари на КИЦ „Босилеград“ офис техника и автомобил втора употреба. Въпреки че Културно-информационния център „Босилеград“ като неправителствена организация според закона е освободен от плащане на мито за внос, сръбските митнически власти отказва да издадат решение за освобождаване от мито.

5 декември 2010г. - Сръбския вестник „Прес“ в обширна статия коментира събитията от 27 ноември когато са върнати от сръбско-българската граница 600 български граждани и спекулира с проблемите застрашаващи националната идентичност и екзистенцията на българското малцинство, като се опитва да представи лидерите на българските организации като „сепаратисти“ които застрашават териториалната цялост на Сърбия. Редакцията отказва да отпечати възражението което те отправят по този повод.

28 декември 2010г. - Културно-информационния център „Босилеград“ и Столична община София организират коледна музикална програма по повод Коледните празници. Сръбските митнически власти са задържали изпълнителите на музикалната програма повече от три часа като са ги принудили да върнат обратно в България коледни пакети за деца на стойност от 70 евро.

18 февруари 2011г. - Културно-информационния център „Босилеград“ организира отдаване на почит на българския национален герой Васил Левски пред неговия паметник в центъра на града. Полицията в Босилеград забранява честването. Гостите тръгнаха от България по този повод са спрени за няколко часа на границата, а в Босилеград пристигат два рейса жандармерия която блокира града. След остри реакции на българското правителство, журналисти на пет български телевизии пристигат в Босилеград и сръбската полиция се изтегля.

Забраната за честването на гибелта на Васил Левски в Босилеград, предизвиква вълна от антисръбски протести в България. На 21-22 февруари сръбския премиер Мирко Цветкович пристига на официално посещение в София където е посрещнат с граждански протести. Премиерите Бойко Борисов и Мирко Цветкович слагат цветя пред паметникът на Левски в София и заявяват, че спорът е „изчистен“.

28 февруари 2011г. - Представителите на българските организации Културно-информационен център „Босилеград“, Демократичния съюз на българите и Сдружение „Западни покрайнини“ провеждат прес-конференция в БТА. Вечерта председателят на Културно-информационния център „Босилеград“ Иван Николов и членът на Главния съвет на ДСБ Димитър Димитров на влизане в Сърбия са задържани през нощта от сръбската полиция на ГПП „Олтоманци – Рибарци“ повече от три часа на минус 15 градуса. Въпреки че Иван Николов е в неравностойно положение, сръбската полиция не се е съобразила с това. След три часа на Димитър Димитров са отнети плакатите с които е протестирал на 21 февруари по повод посещението на сръбския премиер в София.

9 март 2011г. - Бившия командир на полицията в Босилеград Радомир Йойич подава оплакване до Застъпника за защита на родната равноправност г-жа Невенка Петрушич срещу главния и отговорен редактор на списание „Бюлетин“ Иван Николов и го обвинява за дискриминация по

„национална принадлежност“. Причината е статия в списание „Бюлетин“ в която Николов коментира прихванат агентурен донос на Йойич и въз основа на него прави профил на полицей-агент на сръбската държавна сигурност. В статията Йойич разпознава себе си. Застъпника Невенка Петрушич, не уважава отбраната на Николов, изразява пристрастност в полза на Йойич и налага на Николов публично да се извини на Йойич. Николов отказва да се извини и Невенка публично във в-к „Блиц“ го обвинява, че е игнорирал препоръките ѝ и е „дискриминирал Йойич по национална принадлежност“. По този начин бе оказан натиск върху свободата на словото на един журналист и критикуването на полицейската практика за намеса във всички сфери на обществения живот.

Май 2011г. - Снежана Симеонова, директор на гимназията „Св. Кирил и Методий“ е известна с борбата си обучението да се провежда на майчин български език и успява по време на директорския си мандат да открие 4 паралелки в които обучението изцяло се провежда на български език. Натискът срещу нея кулминира през април-май от страна на „синдикални представители“ които пишат клеветнически писма и оплаквания до държавни органи и институции в които я обвиняват за участие на семинари по европейски програми в България, контакти с представители на българското просветно министерство, протежиране на преподаватели завършили образованието си в България, провеждане на кандидат-студентски кампании за следване в България, правят се непрекъснати контроли и инспекции и се иска оставката ѝ от представители на общинската власт. Пред обществеността този натиск се представя като „вътрешен конфликт“ в колектива на гимназията.

25.05.2011г. - Председателката на църковното настоятелство в Босилеград адвокат Здравка Гагулска завежда частно дело срещу Иван Николов за статия в списанието „Бюлетин“ в която той защитава позицията на свещеник Занко Станойков който е преследван от владиката Пахомий заради това, че служи на български език, и критикува Църковното настоятелство което го преследва. Дело то очевидно е насочено към сплашване на редакцията на списанието и ограничаване на свободата на словото по въпроси касаещи положението и правата на българското малцинство.

01.06.2011г. - Полицията в Босилеград е образувала предварително производство срещу Иван Николов като частно лице и като отговорно лице в Културно-информационния център „Босилеград“ за организирано отбелязване на Деня на Западните покрайнини на 7 ноември 2010г. с обвинение, че не е поискал разрешение от полицията 48 часа преди провеждането на мероприятията. Разрешението не е поискано защото е проведено в затворено помещение и не представлява публично събрание което според закона трябва да се охранява от полицията. Производството явно е образувано с цел сплашване и предупреждение да не се припомня и отбелязва значителна дата от историята на българското малцинство.

22.06.2011г. - Прокуратурата във Враня отхвърля иска на Демократичния съюз на българите за завеждане на наказателно производство срещу Председателката на Църковното настоятелство в Босилеград адвокат Здравка Гагулска и свещеник Миодраг Драшко за финансови измами въпреки представените доказателства. Прокуратурата очевидно проявява пристрастност към обвинените.

17.08.2011г. - Полицията в Босилеград е образувала предварително производство срещу Драголюб Иванчов като частно лице и като отговорно лице в политическа партия Демократичен съюз на българите защото по време на протестен митинг в Босилеград на 27. 11. 2010г. не бил изтъкнал държавното знаме на Сърбия. Полицията се позовава на несъществуващият „Закон за използването на герба, знамето и химна на СФРЮ и името и образа на Президента на Републиката Йосип Броз Тито“. Производството е юридически неиздържано и вероятно има за цел да се предупредят други подобни протестни действия.

05.09.2011г. - Основния съд във Враня на първа инстан-

ция осъжда журналиста Иван Николов за клевета по частно дело на свещеник Миодраг Драшко за критични становища срещу Сръбската православна църква и свещеник Миодраг Драшко който продава църковни гори за да си реновира къщата в която живее. Съдът проявява видима пристрастност към ищца и адвоката му който е и Председател на църковното настоятелство и не взема предвид писмените доказателства и свидетелските показания на защитата. Дело то очевидно е заведено с цел сплашване на редакцията на списанието Бюлетин.

22.09.2011г. - На международен граничен събор между селата Бобешино и Црешнъво български националисти запалват сръбското знаме в отговор на сръбски националистически провокации.

01-30.10.2011г. - По време на официалното преброяване на населението, е оказван натиск срещу българите в Босилеград да се декларират като сърби. Образците са били написани на сръбски език. Попълвани са с обикновени графитни моливи за да могат да се фалшифицират резултатите. Според сръбските медии, населението в Босилеград за 10 години е намаляло с 20% поради административния натиск и трудните условия за живот. За националната структура още няма данни.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

В разглеждания период в Западните покрайнини се чувства рязко увеличаване на антибългарските настроения и натиск срещу лидерите на българските организации и журналисти. Легалните искания от страна на българското малцинство да се спазват признатите му със сръбската конституция и международните документи човешки и малцинствени права, от сръбска страна се посреща като „сепаратизъм“, „присъединяване“ към България и „застрашаване на суверенитета на Сърбия“. Това предизвика и съответните националистически реакции от българска страна.

В образованието има силен натиск от страна на местната и просветната власт срещу обучението на български език. Родителите които искат децата им да се учат на български език са подложени на тежки изпитания във всекидневния си живот, а самото обучение в паралелките на български език се провежда с огромни затруднения защото Сръбското просветно министерство не разрешава внос на учебници от България и не иска да преведе сръбските учебници на български език.

Продължава икономическия спад и изолацията на района от България.

Сред младите се наблюдават силни миграционни процеси към България.

Демократизацията на политическия живот е почти невъзможна поради политическия натиск срещу медии и журналисти. Това укрепва сегашната местна власт която се ръководи от представители на консервативния великосръбски национализъм.

Богослужението се провежда само на сръбски език и Сръбската православна църква се използва за провеждане на асимилационна политика сред българите.

КИЦ „Босилеград“

Евроинтеграцията на Западните Балкани

д-р Валентин Янев

контрол от САЩ и Европейският Съюз.

Второ: Изтласкване на Русия от тази зона на влияние.

Трето: Недопускане на евентуална трета сила, която би могла да се разположи тук, първоначално икономически, а по-късно и фактически като например Китай.

Четвърто: Контролиран разпад или обединение на държавни образувания с оглед да не се създаде твърде голяма и недобре контролирана държава по типа на някаква бивша Югославия.

Такива са политическите реалности след разпада на Съветския Съюз и отказването му от досегашната обществено-икономическа и политическа система на развитие.

По какъв начин могат гореизброените „големи играчи“ да постигнат гореизброените свои намерения? Средствата, които се използват и ще се използват са **всякакви**.

След като пост Титова Югославия си въобрази, че може по пътя на войната да предотврати естествения си разпад, Америка и Европа не се поколебаха да и покажат, че със същите средства на войната този разпад ще се случи, защото е неизбежен в необратимите процеси на демократизация обхванали Източна и Средна Европа.

В днешно време вече не е необходимо да се използва военна сила за да продължи този процес. Най-сигурен контрол върху Балканския регион може да се осъществи чрез приобщаване на всички Балкански страни към Европейският Съюз и (желателно е все пак) към НАТО. Точно това се случва през последните години. Последователно в Европейския Съюз и в НАТО бях приети Словения, България, Румъния, а преди това приграничните на Балканите Унгария, Словакия и Чехия. Това обаче не са целите Балкани. Извън военната и политико-икономическа система на Европейския Съюз остават все още Сърбия, Хърватска, Черна Гора, Македония и регион Босна и Херцеговина. Твърде голяма зона като територия и население е извън общата система. Ясно е, че това положение няма да се търпи и няма да остане дълго време така. Големите интереси налага час по-скоро този регион да не е територия на различни интереси. А тези интереси са военни, икономически, търговски, комуникативни, бариерни и прочие. Няма да ни стигне място тук за да ги обсъждаме всеки един по-отделно. Пък и нека не подценяваме интелигентността на потенциалния читател, който би могъл и сам да направи своите изводи в дълбочина разсъждавайки за горепосочените интереси.

Нека се съсредоточим върху това как би могла да се осъществи неизбежната Евроинтеграция на Западните Балкани.

Първо да видим кой командва парада днес? Безспорно „диригентската палка“ днес е в ръцете на САЩ. Големите Европейски страни само могат да подсказват за някои решения, но така изотзад. Пък и нямат право вече да се разпореждат на Европейската сцена след като самите те

забъркаха тази „Балканска каша“ от противоречия чрез безумната Версайлска Система от договори след края на Първата световна война. Тази каша я „сърбаме“ сега ние, балканските народи близо сто години след това. И така Америка иска Западните Балкани бързо и без колебание да станат част от Европейския Съюз и желателно също така военни съюзници в НАТО.

Е няма да открия някаква особенна тайна ако обявя, че на България, Унгария и Словения е поверена мисията да спомогнат за интеграцията на Западните Балкани в Е.С. Безспорно това е разумно и обяснимо, защото и въпросните държави са заинтересовани на границите си да имат страни съюзници, а не потенциални врагове. Големият въпрос е **как да се осъществи и на каква цена тази Евроинтеграция на Сърбия и останалите държави?** Това е важно, защото, както Великите Сили си имат свои интереси, така и ние: България, Унгария и Словения си имаме наши интереси тук на Балканите. Или казано простичко, имаме си още сметки за уреждане. От тези три държави се иска да бъдат нещо като „адвокати“ на Сърбия и останалите кандидат-членки, като от една страна съветват и контролират кандидат-членките какво да правят за да станат приспособими за Европейския Съюз и същевременно да се застъпват пред ЕС за по-бързото им приемане в него.

Как приемат задачата да „адвокатствуват“ пред ЕС трите държави: Словения, Унгария и България? Както ще видим сега, те изпълняват тази своя мисия по начин различен като достойнство, загриженост за националните си интереси и отговорност пред ЕС.

Да видим първо Словения. Подкрепата и за членството на Хърватия в ЕС беше обвързана с предварителното решаване на един териториален спор помежду им. Словения настояваше да получи по-голям директен достъп до международни води в северната част на Адриатическо море и няколко села в северния полуостров Истрия. Спорът за тези земи е още от 1954 година, когато Италия получава Триест а останалата територия от полуострова е дадена на тогавашна Югославия, но по-точно на Хърватия, а не на Словения. И ето, че сега словенците си искат своето преди търсената подкрепа за Хърватска, като техните представители в ЕС наложиха вето върху отварянето на девет от десетте оставащи преговорни глави. Ето как една /при това малка/ страна съчетава възложената и мисия за подпомагане на съседна Хърватия в пътя и към Европа, със отстояване на собствените си национални интереси.

Да обрнем поглед към Унгария. От нея също се иска да съдейства за приемането най-вече на Сърбия и Хърватска в Европейския Съюз. Тази година сръбските политици се опитаха да тестват „имунната система“ на Унгария. Чрез едно атавистично поведение на сръбските депутати в Скупщина беше прокаран закон за реституцията на земи във Войводина. Текстовете на закона предвиждаха единствено местните етнически унгарци, които са около 30% от населението да не могат да си получат собствеността върху национализираните по време на социалистическия период на Югославия земи. И това видете ли, защото били наследници на представители на окупационните войски през периода 1941-1945 година. Има се предвид обстоятелството, когато Унгария като съюзник на Германия си възвръща несправедливо заграбената и Войводина по силата на Трианонския диктат. Каква беше реакцията на официалните власти в Унгария? Незабавно унгарският вицепремиер Жолт Сеймен при посещението си в Суботица-административния център на Войводина заяви от името на унгарското правителство, че Унгария не приема политиката на Сърбия за вмняване на колективна вина и колективно отнемане на граждански права, в случая свещенното право

за връщане и притежаване на земята на унгарците във Войводина, която е била тяхно притежание от векове. Много преди сърбите да окупират безцеремонно тази територия. Така чрез вицепремиера си Унгария всъщност заяви, че ще наложи забрана за приемането на Сърбия в Европейския Съюз ако тя не промени тези дискриминационни текстове в този закон.

И дойде ред на България. Тук подкрепата за Западните Балкани и в частност за Сърбия е **безрезервна!!!** Точно ние, българите претърпяли две национални катастрофи след сблъсъци със Сърбия и Гърция, след отнемането на огромни територии и население (справка-Вардарска Македония и Западните Покрайнини), след продължаващи опити за шопо-сърбизиране на населението ни покрай западната граница на държавата, след продължаващата косвенна намеса в живота на Македонската държава в посока българомразство, точно ние даваме **безрезервната си подкрепа** на Сърбия за членство в Европейския Съюз. Далеч съм от мисълта да събуждам призраците на историческото минало, но когато други ги събуждат, а ние се правим, че не виждаме и даже подкрепяме е просто изумително!

Принуден съм отново да изброя няколко факта, които не са исторически, както на някои би им се искало, ами са актуално-политически за да обоснова мнението си за различно поведение, което трябва да има българската държава в този много важен исторически момент.

Държавата Сърбия съвсем незаконно владее и администрира в Западните Покрайнини без да има юридическо право за това след случилия се разпад на последната Югославия.

В нито един международен договор няма текст предоставящ Западните Покрайнини единствено и само на Сърбия.

Наследници в смисъл на правоприменници на разпадналата се Югославия са също така: Словения, Хърватска, Черна Гора и Македония. От това следва, че и те трябва да съдминистрират понастоящем в Западните Покрайнини.

В непосредствен план България трябва да изиска от Сърбия по отношение спазване правата на българското малцинство:

Въвеждане на изцяло обучение на български език в училищата.

Възвръщане на първоначалното административно състояние в Западните Покрайнини, което означава възвръщане към Цариградска и Босилеградска общини на селища, които са придадени към Пирот и Сурдулица.

Изграждане на пътна мрежа от съвременен тип, която пряко да свързва Цариград и Босилеград помежду им и подобряване на пътната мрежа между останалите по-малки населени места. Това ще подобри контактите на българите живеещи в различни селища помежду им.

Зачитане на религиозните права на българите в Западните Покрайнини, което включва: вероизповедание на майчин език, възстановяване в оригинален вид на черкви и манастири рушащи се под въздействие на атмосферните условия и годините, свещеници от български произход да служат в тези краища сред българското етническо население.

Понастоящем обаче сме свидетели на една отстъпчива, пораженска политика от България, която вижда своята мисия само в това да адвокатства за по-бързото приемане на Сърбия в Европейския Съюз. Това е в разхождение с позицията, която държи Унгария, както видяхме по-горе. А именно поведение на истински мониторинг за това дали се спазват правата на унгарското малцинство във Войводина. В Сърбия продължават да живеят не малко малцинствени групи и като се има предвид, че Европейския Съюз е много чувствителен на темата малцинства и спазване на техните права и става ясно, че приемане в ЕС няма да се случи ако Сърбия не реши този проблем според Европейските разбирания. Нашите управници трябва да са наясно, че ако ние замазваме нещата по тази тема, то унгарците напролет стриктно следят за спазването на човешките и

малцинствени права и заобикаляне на тези проблеми няма да се допусне.

Но тук му е мястото да се обсъди и нещо още по-съществено. Макар, че в България не се дава гласност за ставащото в западната ни съседка, за интересувашите се е интересно да научават за важните стъпки, които предприемат сръбските управляващи.

По отношение на Косово сърбите правят значително отстъпление отказвайки се от неговото цялостно(макар и формално) връщане към държавата им. Съзнават, че това е безнадеждна работа и се опитват да спасят поне това което може. А това е северно Косово. Тоест, отива се на пазарлък. Дайте ни северно Косово, пък ние може да отстъпим малко от Прешово и Буяновац и окончателната граница ще е факт.

По отношение на Босна и Херцеговина нещата също отиват към пазарлък. Не е тайна за никого, че двете съставки на Босна и Херцеговина: **Федерация на мюсюлмани и хървати** и **Република Сръбска** трудно съжителствуват в едно общо държавно образувание. Единствено волята и парите на Европа и САЩ ги задържат в това състояние. Всички се кълнат, че няма да допуснат подялбата на областта, но бъдещето може да донесе нещо съвсем друго. И тук, както казах вече върви потаен пазарлък този път с Хърватска. Внимателно се опипва почвата за евентуална подялба на Босна и Херцеговина между Сърбия и хърватска и с това да се приключи с оформянето на Велика Сърбия. За Войводина и Западните Покрайнини, а също така и за Санджак не иде и реч. Но нека си погледнем ние нашето- Западните Покрайнини. От всичко гореописано изводът е, че всъщност **прецедент вече се е случил**. Въпреки Версайлската система от договори от 1919година, въпреки Парижките мирни договори след края на II та Световна война прекрояване на територии, преначертаване на граници и създаване и възстановяване на държави вече имаме. Примерите ги видяхме плюс прибалтийските държави, Чехия, Словакия и разбира се обединението на Германия. В Централна Европа това стана по един цивилизован и мирен начин, а на Балканите, както повелява традицията се случи след кланета, взаимоизтребления и масови убийства с елементи на геноцид. И да се върнем на **прецедента**. Ако Сърбия наистина предприема дипломатически стъпки за промяна на границите си на юг и запад, това означава, че българската държава наистина има вече правото и задължението да постави на масата и своите искания и условия.

Не може без да се удовлетвори България по отношение на Западните Покрайнини, западните ни съседи: Сърбия, Хърватска и Косово да си пререзпределят територии.

Сега е моментът българските държавници управляващи понастоящем държавата ни да поискат връщането към нея на заграбените територии през 1919година.

Това да съпътствува задължително въпросното политическо и дипломатическо поведение на Сърбия спрямо Косово и Хърватия.

Всеки опит за премълчаване, пренебрегване и отказване от подобна реакция от наша страна ще бъде проява на национално предателство, каквото е сравнимо само с уклончивото съгласие и даже самоинициатива да бъдем натикани в „Интегрална Югославия” и по-късния опит пък да станем поредната Съветска Република. С тази наша пасивност ще се изравним и с акцията на Георги Димитров по дебългаризиране на българското население в Пиринския край. Историята осъди тези крайни прояви на nihilism у тогавашните български политици. Ако сегашните такива в България изпитват поне мъничко страх и угризение, че могат да надминат предшествениците си по степен на национално предателство и пораженчество нека заемат една достойна и национално отговорна позиция в тези съдбоносни за балканските народи времена.

ИСТОРИЯТА И СЛЕДВАЩИТЕ ПОКОЛЕНИЯ ЩЕ ИМ ГО ПРИЗНАЯТ.

Съвременната история на Косово

Това изследване е съсредоточено върху 20 век, върху периода на югославската история на Косово, с особен обзор на сръбско-албанското стълкновение. Исках да разбера как Косово е влязло и как е излязло от Югославия. Настоявах да се запозная с възгледите на сръбските/югославски, западни и други автори. Открих, че както и обикновено в етническите стълкновения, истината никога не е на едната страна. Доминицията върху Косово няколко пъти се е сменявала, а насилието на доминиращата етническа група е предизвиквало още насилие, което често пъти наслучило е улучвало дадения етнос след загубата на доминицията му.

Целта на този труд е да даде принос за разбирането на косовският проблем в Сърбия и да осветли някои не дотам известни аспекти от неговата история.

Косовският вилает на Отоманското царство

В началото на 20 век Косовският вилает е бил провинция на Отоманското царство, чиято територия е била значително по-голяма от днешно Косово. Обхващал е Косово, Санджак, Прешевската долина и Западна Македония. Седалището на Косовският вилает е било в Скопие. Повечето население на Косово са албанци. Сърбите са били мнозинство в Северно Косово, в другите области са били малцинство, а на юг, незначително малцинство. Положението на Косово, както и в другите части на Турция, е било особено трудно за християнското малцинство.

Дипломатията на Кралство Сърбия е използвала зулумите и насилието над сърбите, за да представят албанците като диваци, които Сърбия трябва да „вземе под своя власт”. В Сърбия започнали да гледат на албанците като на узурпатори на сръбската земя, забравяйки, че сърбите масово са се изселили от Косово по време на Великото преселение в Унгария. Сърбия е изтъквала „историческото право” над Косово, защото то през Средния век е било в състава на държавата Рашка. От 1904 година сръбското правителство започнало организирано да изпраща четнически отряди на Косово. Заради техните борби с албанците най-много са изплатили тамошните сърби. Представителите на сърбите от Косово се противопоставяли на прехвърлянето на въоръжени чети, искали от белградските власти да спре това движение защото излага народа на още по-голямо насилие. И Австро-Унгария се е противопоставяла на четническите акции на Сърбия смятайки тази политика за великосръбска.

В началото на 20 век, Косово е било център на албанското народно възраждане и на борбата за освобождение от турците. От 1905 до 1912 година албанците вдигат редица въстания с цел придобиване на културна, икономическа и политическа автономия. Турците редовно потушават в кръв бунтовете на Косовските албанци. 1908 година се случва Младотурската революция, която албанското население най-напред подкрепя заради обещанията за автономия, намаление на данъците и подобрене на общите условия за живот. Но когато укрепил властта, младотурците завели строг централизъм, въвеждайки турския език като административен.

Това е довело до взрив на недоволство и въоръжен бунт на Косово през юни 1909г. Първите въоръжени стълкновения с новите власти са в околността на Джаковица. До въстание от по-широки размери в косовския вилает се стига през пролетта на 1910г. Въстаниците са подкрепени и от Вътрешната македонска революционна организация която се бори за автономия на Македония. Виждайки, че въстанието се развива, младотурските власти изпращат наказателна експедиция от Скопие която в тридневната битка при Качаник от 11 до 13

май 1910 потушава в кръв албанския бунт, не щадейки жени, старци и деца. Вече в началото на 1911 се стига до ново въоръжено въстание в Косово и в Северна Албания. Въстаниците искат признаване на албанската нация и съответно на това автономия: икономическа, административна, културна и военна. Това въстание е потушено през август 1911.

В началото на 1912 започва голямо албанско въстание под водачеството на Общ въстанически комитет, на територията на Дреница, Ипек, Джаковица и Северна Албания. Водачи на въстанието са Исо Болетинец, Хасан Приштина, Байрам Цури и други. Въстаниците искат автономна Албания, изтегляне на турските чиновници и въвеждане на албанския език като служебен. Въстаниците веднага завземат много градове, включително Джаковица, Митровица, Вълчитрън и Прищина и бързо след това създават пълен контрол над цяло Косово, Северна Албания дори и Скопие. След успеха на албанския бунт, младотурското правителство подава оставка. След като албанските въстаници стигат до Солун, новото правителство е било принудено да приеме всички техни искания.

Портата на 18 август 1912 година признава автономна Албания, която да обхване четири вилаета: косовски, шкодренски, янински и битолски. Съседите това доживяват като създаване на „Велика Албания”, защото жителите на тия области не са само албанци. Това застрашава националните интереси на съседните държави които претендират за тия области и те бързо тръгват на война срещу Турция.

Преди войната на 10 октомври 1912 година, албанските главатари се събират в

Скопие, седалище на Косовския вилает. Тогава те решават в предстоящата война да се бият на страната на Турция защитавайки териториите които считат за свои.

Анектиране на Косово в Балканските войни

Сръбската и черногорската армия през октомври 1912 нападат отоманската държава прониквайки към Косово и Метохия. Албанците се съпротивляват при завземането на техните селища и организират доброволчески отряди които дават въоръжена съпротива на настъпващите сръбски части. При Подуево се стига до по-голямо стълкновение, когато петнайсет хиляди доброволци под командването на Исо Болетинец безуспешно се съпротивляват на Трета сръбска армия която след това завзема Призрен и по-голяма част от Албания с крайбрежието.

По време на Балканските войни 1912-1913 Сърбия присъединява областта Санджак, Македония, Косово и за кратко Албания. Сърбите не представляват мнозинство в тия области което е проблем за сръбската дипломатия която завземането на Косово представлява като освобождение от Турците, не отчитайки факта, че през вековете населението се е променило. На мирните преговори в Лондон Сърбия не се задоволява само със Северно Косово, за което, по ирония на съдбата, ще моли след сто години. След края на войната, косовско-метохийската област припадат на Сърбия и Черна Гора, което сръбската историография нарича освобождение, а албанската - окупация. От становището на политическата наука, съответният термин е анексия, тъй като присъединението на Косово е направено без решение на народните представители и без референдум.

„Къщи и цели села са превърнати на пепел, невъоръженото и невинно население е масово изклано, невероятни насилия, грабежи и всякакви видове жестокости – това са средствата които е прилагала и все още прилага сръбо-черногорската армия с цел пълно преиначаване на етническия характер на

областите населени изключително с албанци” (От доклада на международната комисия за Балканските войни).

През тия година много се говори за „отмъщението на Косово” за 1389, което възшебно се прехвърля от турците върху албанците. Тази политика не минава без критики в европейския печат, който пише за престъпленията при етническо прочистване което са правили сръбските и черногорските части при завземането на албанските селища. Според докладите, особено е пострадало населението на Прищина, Феризович (по късно Урошевац), Джаковица, Призрен и други градове. В Австрия преобладава мнението, че Сърбия е взела прекалено много.

Сръбския опозиционер Димитрийе Туцович е предупредявал, че е „направен опит за умишлено убийство над цяла една нация”, което е „престъпно деяние” за което „трябва да се отговаря”. Туцович се съпротивлява на териториалната експанзия на Сърбия и се залага Косово заедно със Сърбия равноправно да влезне в Балканската федерация: „Безграничната омраза на албанския народ към Сърбия е първия позитивен резултат от албанската политика на сръбското правителство. Другия, още по-опасен резултат е, укрепването в Албания на двете най-заинтересовани велики сили”.

Туцович има предвид Италия и Австро-Унгария, като последната при добър повод 1914 година напада Сърбия, за да я заеме през 1915. Драстичното влошаване на отношенията с албанците скъпо е струвало сръбската армия и бежанските колони през 1915 година при изтеглянето им през Косово и Албания, запомнено като „албанска Голгота”.

Обаче в необикновеното преплитане на обстоятелствата след Първата световна война Сърбия се намира на страната на победителите и са ѝ признати не само териториалните разширения от Балканските войни, но и правото да създаде велика югославска държава. Въпреки че сърбите се бият Косово да стане част от Сърбия, то е станало част от Югославия.

Колонизация на Косово в Кралство Югославия

Сърбия получи Косово, но и воденичен камък на шията за развитието си (Лъв Троцки, кореспондент от балканските полесражения 1912)

След края на Първата световна война, Косово принадлежи на новосъздаденото Кралство на Сърби, Хървати и Словенци. Косово става сръбска колония, и в него е заведено военно управление. Сръбските политици нямат никакъв план за Косово, който да вземе предвид и интересите на албанското население. Преобладава мнението, че албанците трябва да се изселят и на тяхното място да се населят сърби.

Между двете световни войни, белградското правителство провежда обемна програма за колонизация с цел промяна на етническата структура на Косово в полза на сърбите. Предимство при населяването имат бившите войници и служителите в четническите отряди. До 1941 година на Косово са населени около 60 000 колонисти, често пъти на имотите отнети от албанците. Над 90% от колонистите са сърби от разни краища на Югославия (включително и черногорци). Отнемането на къщите на албанските селяни за заселване на колонистите предизвиква омраза към тях което оставя трайни последици върху отношенията между сърби и албанци.

Колонизация по области

Аграрно представителство	Брой заселени
Урошевац	15 381
Джаковица	15 824
Призрен	3 084
Ипек	13 376
Митровица	429
Вълчитрън	10 169
Всичко	58 263

С колонизацията са създадени и цели нови населености на Косово и Метохия, каквито са: Косово поле, Обилич, Херцегово, Девет Юговичи, Лазарево, Сврачак, Ново Руйци, Старо Гацко и много други.

Паралелно със сръбската колонизация е протичал процес на насилствено изселване на албанското население. По данните на Историческия институт в Прищина, от 1919 до 1940 година са изселени общо 255 878 мюсюлмани от Югославия в Турция от които 215 412 са албанци.

Албанските бунтовници, качаци, са се борили против създаването на сръбска власт на териториите населени с албанци. Качаци е имало навсякъде по горите и планините и години наред са имали истинска власт по селата. Политическото крило на качаците е бил Косовския комитет, който се е залагал за отделяне на областите където албанците са мнозинство от Кралството на Сърбите, хърватите и словенците и обединение с Албания. Най-известните качаци са били Азем Бейта и съпругата му Шота Галица, които са герои за албанското население на Косово в борбата срещу държавния терор. Белградското правителство е предприемало най-строги мерки срещу разбунтувалите се албанци: техните имоти са отнемани и разделяни на колонистите, семействата са им интернирани и са наказвани цели села които са им помагали. Отнемането на земята е довело до бунтуването на цели села. Селата от които е оказвана съпротива армията е завзимала с разорителни артилерийски действия. Според данните от Историческия институт в Прищина между 1919 и 1938 година армията е запалила и унищожила 320 албански села.

Трийсетите години на миналия век преобладава мнението, че постепенната колонизация на Косово не е ефикасна. Васо Шалетич, доверено лице за колонизацията, е смятал, че албанците незабавно трябва да се изселят в Турция и че „заселването на сърбите сред половин милион албанци е било грешка. Югославските власти 1935 година провеждат среща на няколко министерства и на Генералния щаб на които е направен проект „за изселване на неславянското население от Сърбия” в Турция. Турция в началото на 1936 година е изразила готовност да сключи споразумение за изселване на 200 000 жители „които по манталитет са сродни на турците и лесно ще се асимилират в Турция”.

1937 година сръбския академик Васо Чубрилович за правителството на Стоядинович е направил проект за бързо решаване на „албанския проблем” с масово етническо прочистване на Косово: „Арнаутите не могат да се отблъснат само с постепенна колонизация... Единствения начин и единственото средство е бруталната сила на една организирана държавна власт, за което ние винаги сме били над тях”.

Професор Васо Чубрилович подробно е разработил методите за етническото прочистване, което включва създаване на масова психоза, даване на оръжие на колонистите, изпращане на въоръжени четници, държавна репресия, арести, обществени работи, съкращаване на одобрения за работа, отпускане от служба, сечене на гори, разрушаване на гробища, пожари и пр.

От 9 до 11 юли 1938 година в Истанбул е проведена работна среща между Югославия и Турция за подготовка на споразумението за изселване на албанците. Страните са се разбрали в срок от шест години да разселят 40 000 албански семейства от Косово, Македония и Черна Гора в пустите области на Анадолия.

Според споразумението, фамилиите могат да наброяват и над 100 души, така че 40 семейства са могли да наброяват няколко милиона души. Член 2 от конвенцията е предвиждал цялостна експатриация на албанците от много градове сред които са: Призрен, Урошевац, Прищина, Качаник, Гнилане, Прешево, Ипек, Изток, Митровица, Джаковица, Вълчитрън, Дреница и други.

Иво Андрич, посланик на Кралство Югославия в нацистка Германия, за нуждите на правителството на Милан Стоядинович, през януари 1939 година е направил проект за разделение на Албания между Югославия и Италия. Андрич е доказвал, че асимилацията и изселването на албанците ще стане по лесно след премахването на Албания.

„С разделението на Албания ще изчезне притегателния център за албанското малцинство на Косово, което, в тази

нова ситуация, по-лесно ще се асимилира. Ние евентуално бихме получили още 200 000 – 300 000 албанци, но те повечето са католици и техните отношения с албанците мюсюлмани никога не са били добри. Въпроса с изселването на албанските мюсюлмани в Турция също би станал под нови обстоятелства, защото не би имало никакви по-силни акции които да пречат.

Тогавашната комунистическа партия на Югославия е била против изселването на албанците в Турция, отнемането на земята им и провеждане на терор над тях. Комунистите са считали, че присъединението на албанските краища ще доведе до стълкновение с албанците и са подкрепяли правото им на самоопределение.

Ратифицирането и прилагането на югославско-турската конвенция не е станало поради финансови проблеми, албанската кампания срещу изселването, и избухването на Втората световна война. Със Втората световна война са анулирани резултатите от десетилетната колонизация на Косово. Колонизацията, която е опит да се поправи „историческата несправедливост“ за етническата загуба на Косово, не само че не е успяла, а се е оказала многократно вредна за сърбите на Косово.

Етническо разделение на Косово във Втората световна война

Трябва да се настоява сръбското население по-скоро да се изсели от Косово... Сръбските колонисти трябва да се убиват (окупационния премиер на Албания Мустафа Круя 1942)

След окупацията и разделението на Югославия 1941 година, Италия присъединява най-голямата част от Косово към окупираната Албания, освен северната част която Германците присъединяват към окупираната Сърбия и по-малката югозападна част която завзема България. Италианците се представят на Косово като освободители, въвеждат албанския език в управлението и училищата и разрешават използването на албанското знаме. От албанците създават квислингови формирования. Прогоните на сърбите, особено колонистите, е било сурово. Сръбските и черногорските колонисти са прогонени обратно в Черна Гора и Сърбия, много са избити, техните имоти са ограбени, а къщите запалени. Четническите части на Коста Печанац за избити сърби са правили отмъщения срещу албанското население в пограничните села.

В началото на войната косовските партизански отряди главно са от сърби и черногорци, защото албанците не искат възстановяване на Югославия, в която са били потискани. Първите албански партизански отряди са формирани през есента 1942. Косовските партизани Боро Вукмирович и Рамиз Садику са загинали през април 1943 година, но по-късно стават символи на братството и единството. През януари 1944 е проведена Буянска конференция на която Народноосвободителния отбор на Косово взема решение за присъединението на Косово към НР Албания. По средата на 1944 се стига до по-масово партизанско въстание и се формират седем косовско-метохийски бригади.

Решението на косовските партизани за присъединението на Косово към НР Албания все пак не е проведено. След изтеглянето на германските войни, през ноември 1944 година на Косово влизат югославските партизани. Десетина дни след като югославските части пробиват на Косово, през декември 1944 година избухва масов бунт на албанците които това изживяват като повторна „окупация“ на Косово. Върховния щаб на НОВЮ изпраща над 30 000 войници за потушаването на „балисткия бунт“. В потушаването на косовската съпротива са участвали и две бригади на Народноосвободителната армия на Албания съгласно договора между Броз и Ходжа. Най-тежките борби са водени в Дреница, след това в Урошевац, Гнилане и Митровица. Много албански партизани пов-

торното присъединяване на Косово към Сърбия изживяват като заличаване на техните борби и предателство от страна на ръководството на народно-освободителното движение.

Следвоенния (на Ранкович) период във ФНРЮ

На 8 февруари 1945 на Косово е заведено Военно управление, през март е потушена главната съпротива на косовските албанци а борбите са продължили и през следващите месеци. След налагането на югославски контрол над Косово, следва стихийно завръщане на изгонените сръбски и черногорски колонисти и отмъщения. Заради това новата власт на Демократична Федеративна Югославия, на 6 март 1945 година взема решение за временно забраняване на завръщането на колонистите, което е било в сила до гласуването на Закона за ревизия на колонистките отношения през август същата година, след което около 3 352 „бивши колонисти“ получават правото да се върнат на Косово и Метохия, докато 306 заселници които са загубили правото за завръщане, са пренасочени към Войводина.

На 9 юли 1945 година новата скупщина на Косово и Метохия взема решение за провъзгласяване на Автономна Косовско-Метохийска област, заявявайки, че населението иска тази област да се присъедини към „федерална“ Сърбия като нейна съставна част. Скоро след това,

на третото заседание на АВНОЮ, на 7 август 1945 година, Косово е присъединено към Народна Република Сърбия. Професор Йован Джорджевич изтъква, че автономията на Косово не е създадена от Народна Република Сърбия, а още е от самото начало е категория на Конституционното право на Югославия, която автономия е предвидена и гарантирана от съюзната конституция. Между Косово и Сърбия няма йерархия на правата и двойна отговорност: всички органи на Косово самостоятелно упражняват правата си и отговарят за работата само на избирателите си, тоест на Скупщината на покрайнината и Областния отбор.

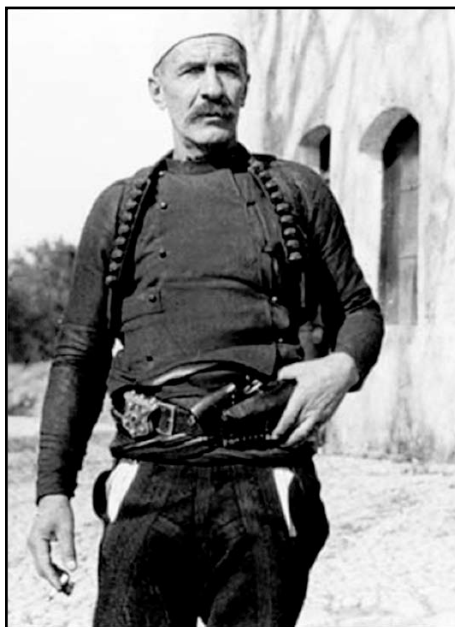
И след 1945 на Косово действат организирани групи балисти, които не признават решението за присъединение на Косово към Сърбия. Срещу тях са

ангажирани частите на ОЗНА и УДБА които имат фактическа власт над Косово. Положението на албанците в нова Югославия драстично се влошава след резолюцията на Информбюро 1948 година, когато много албански интелектуалци са арестувани и ликвидирани с обвинение, че са шпиони на Енвер Ходжа. 1951 година отново се актуализира въпросът с изселването на албанците и се стига до възстановяване на преговорите с Турция. Изглежда че държавна сигурност е упражнявала натиск върху албанците да се декларират като турци на преброяването. Само за пет години на Косово се забелязва невероятно повишаване на броя на лицата които се декларират като турци от 1 315 (преброяване от 1948) на 34 583 (преброяване от 1953).

Държавна сигурност на Косово е била съставена от сърби и черногорци и се е отнасяла към албанците като към недовърчив елемент. Службата за държавна сигурност на чело с Александър Ранкович през 1955-1956 година на Косово провежда акция за отнемане на оръжие и систематично обискване на домове с острота която превишава границите и се превръща в терор над населението. Под изговор че търсят оръжие, органите на държавна сигурност са измъчвали хиляди хора, от които стотина са починали от мъченията. Репресивната политика към косовските албанци продължава до смяната на Александър Ранкович през 1956 година.

Развитието на косовската автономия във СФРЮ

В младостта си вярвах, че Югославия може да оцелее като федерална мултиетническа държава на равноправни народи. Бях искрено привързан към проекта Югославия по Консти-

туцията от 1974 година. Някак се гордеех, че Югославия се различава от всички други страни от строгите комунистически режими, без каквато и да е свобода и с бедни граждани. Ние, гражданите на Югославия, във всяко отношение живеехме по-добре. Мислех, че в рамките на такъв проект може да бъде добре и за моя албански народ (косовски политик Азем Власи)

Шефът на югославската сигурност Александър Ранкович е сменен на брионския пленум 1966 година. Същевременно, с конституционните изменения от 1966 година на покрайнините е признат статус на „конституционен елемент на федерацията”, с което Косово получава елементи на държавност. Въпреки че албанците са мнозинство в покрайнината, сърбите и черногорците държат несъразмерно голяма част от държавните и партийните функции, включително и контрол над местната полиция и силите на сигурността. На 27 ноември 1968 година стават масови студентски демонстрации на Косово, тръгнаха от Философския факултет в Прищина. Едвам след това, албанците получават известна автономия, включително и право на обучение на собствен език. През ноември 1968 година името на покрайнината е променено в социалистическа Автономна покрайнина Косово, с което Метохия (манастирско имение) е изхвърлено от името.

С Конституцията на СФРЮ от 1974 година Косово получава широка автономия и статус на федерална част във СФРЮ. С получаването на истинска автономия, сърбите и черногорците престават да бъдат властващо малцинство. Албанците превземат водещи постове, и сменят много сърби и черногорци в политическите тела, управлението и работните организации. С прилагането на принципа на етническата представителност, според който процента на заетите от една националност трябва да отговаря на етническата структура, много сърби и черногорци губят работата си. При това, на Косово се връщат много албанци прогонени по време на Кралството, а освен това съществува и икономическа миграция от Албания защото в Югославия се живее по-добре. Изправени пред опасността да останат без работа, често пъти във вражеска среда, сърбите започват масово да напускат Косово. Според някои преценки (New York Times, 12 юли 1982), през 1970-те години от Косово са се изселили 57 000 сърби. През тия години много сръбски манастири се оплакват за нанесени вреди от страна на непознати лица, незаконно сечене на горите и подобни проблеми.

Протести на албанците и искове за република

След смъртта на Тито, сред албанците които представляват абсолютно мнозинство на Косово (77,4% според преброяването от 1981) се разпространява опасението, че Косово отново може да попадне под сръбско управление. Преобладава мнението, че това може да се предотврати само ако на албанците се признае статус на народ и собствена република която никак вече няма да може да попадне под властта на Сърбия. Студентите от Университета в Прищина през март 1981 година започват мирни протести, които наскоро стават общонародни, искайки равноправно положение с останалите славянски народи в Югославия, които имат свои републики. Под мотото „Косово Република”, те искат Косово да стане седма република на югославската федерация и югославските власти да престанат да се отнасят към тях като към национално малцинство (народност), а да ги признаят като народ.

Югославските власти посрещат албанските искания с изпращане на армия срещу протестиращите. В последвалите безредици са убити няколко десетки албански студенти и ученици, което тогавашният режим прикрива от обществеността. След кървавото потушаване на демонстрациите се стига до голямо разделение между сърбите и албанците – сърбите искат отнемане на автономията на Косово, а албанците искат държавност. Заведен е един вид военно управление над Косово. Албанците са изложени на репресии и масови арести. Стига се също и до насилие над сърбите. През следващите години много албански интелектуалци са осъдени на дългогодишни затвори, главно поради това, че искат Косово да стане република.

Протести на косовските сърби и кампанията за гено-

цид

След албанските демонстрации 1982 година, косовските сърби (начело с Коста Булатович, Мирослав Шолевич и други), започват да бунтуват срещу „перфидните натисци от позиция на държавата”, а център на движението е град Косово поле, някогашната сръбска колония. Същевременно, в Сърбия започва антиалбанската кампания, чиято централна тема е „геноцида” над сърбите на Косово и които изселването на сърбите представят като планово етническо прочистване което провежда покрайнинското ръководство. През април 1982 година 21 свещеник на Сръбската православна църква, сред които и няколко бъдещи епископи (Атанасия Йефтич, Ириней Булович, Амфилохийе Радович) отправят на най-високите църковни и държавни органи „Апел за защита на сръбското население и неговите светини на Косово и Метохия”, в който се говори за „планов геноцид над сръбския народ” и актуализира косовския завет. 1983 година църковният вестник „Православие” публикува фейлетон на Атанасийе Йефтич „От Косово до Ядвно”, който описва случаите на „брутално и животинско изнасилване на сръбски жени, момичета, старици и монахини от разгълнатите албанци, а страданията на сърбите сравнява със страданията в НДХ. Пишейки за албанците, църковните автори изтъкват злодеянията на албанците, описвайки ги като насилници и осквернители.

1985 година, принадлежащите към „сръбското движение на съпротивата от Косово”, изпращат на държавните органи петиция, в чието писане участват и Атанасийе Йефтич и Добрица Чосич, в което казват, че в покрайнината владеят „великоалбански шовинисти” които са „окупирали част от Югославия” и провеждат геноцид над сърбите. Югославската власт не гледа благосклонно на тия обвинения, а ги смята като на израз на великосръбски национализъм. През тия години сърбите от Косово протестират в разни градове, а на 26 февруари 1986 година стотина от тях нахлуват в съюзната скупщина искайки завеждане на извънредно положение и отнемане на автономията на Косово.

1986 година е публикуван влиятелния Меморандум на САНУ който демонстрациите на албанските студенти нарича „неофашистка агресия” и твърди, че на Косово се провежда „физически, политически, правен и културен геноцид над сръбското население”. Никой, освен сръбските автори, проблемите на Косово не нарече геноцид. По-късно, експертната комисия на ООН оцени Меморандума на САНУ като „средство за разпространяване на антиалбански чувства”. Според доклада на Human Rights Watch, „сръбските медии 1980 година нарочно разпространяват дезинформации за злодейства над сърбите на Косово, включително изнасилване на сръбкини и са водили кампании за омраза с цел да се разпространи негативна представа за албанците”.

Възхода на Милошевич и отнемане на автономията на Косово

Ситуацията на Косово не се подобрява с желаната и обещаната скорост, създава опасна атмосфера където всяка изговорена дума срещу сръбския национализъм е национализъм. Страстните думи могат да донесат само огън (Драгиша Павлович)

През април 1987 сърбите организират митинг в Косово поле срещу „антисръбската дискриминация” която провежда преобладаващото албанско ръководство на покрайнината. На вълната на етническите стълкновения, на повърхността изплува Слободан Милошевич, изразявайки подкрепа на косовските сърби на предварително подготвения сблъсък с покрайнинската полиция („Никой не смее да вибие!”), печелейки по този начин симпатиите на черквата и на националистическите кръгове на Сърбия. Разбирайки откъде духа вятъра, Милошевич сменява комунистическата риторика с националистическа. Благодарение на проблемите на косовските сърби, Милошевич скоро превзема властта в Сърбия, елиминирайки по-умерените конкуренти, Драгиша Павлович и Иван Стамболич от Съюза на комунистите на Сърбия.

След свързването с движението на косовските сърби, Милошевич ги използва като сили за митинги за своята „антибюрокраична революция”, с която провежда особена

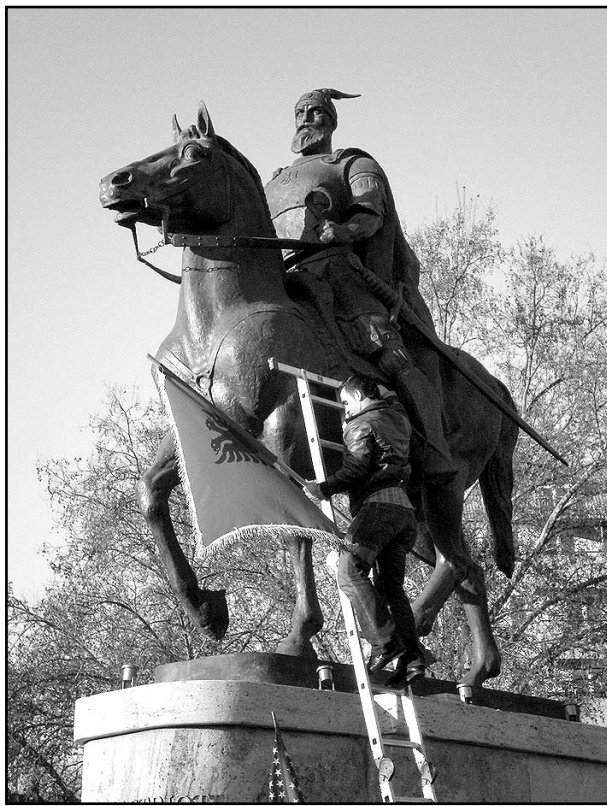
анексия на покрайнината и насилствено отнема автономията на Косово. ЮНА завежда извънредно положение на Косово, а полицейските части задушават генералната стачка на косовските миньори които са против отнемането на автономията. Арестувани са стотици лица, а косовското ръководство насила е сменено. По време на гласуването на конституционните изменения, сградата на Косово е била обиколена с танкове. На 23 март 1989 година косовския парламент в атмосфера на обсадно положение и, често се изтъква, без кворум, приема конституционните изменения с които Косово губи първоначалната си автономия. В демонстрациите които последват на 28 март 1989 година, полицията, според данните на Human Rights Watch, убива 24 лица.

Триумфа на Милошевич се увековечава на 28 юни 1989 на Газиместан при отбелязването на 600 годишнина от Косовската битка. Милошевич в своя говор нарича Косово сърцето на Сърбия, което по-късно става широко приет политически лозунг. Пред около 300 000 души той заявява, че и „въоръжени битки не са изключени“ което днес се тълкува като обява на югославските войни: „отново сме пред битки и в битки. Те не са въоръжени, въпреки че и такива не са изключени“.

Говора на Милошевич означава края на югославската идея, а той от комунистически се превърна в национален лидер на Сърбия. По повод газиместанския триумф на Милошевич, Ругова (1989) каза почти пророчески думи: „Газиместан е една шовинистическа манифестация. Сърбите не са се борили сами срещу турците, в битката са участвали и албанци, и хървати, и босненци. Това събитие е значително за всички югославски народи. Моето впечатление е, че в Югославия има сили които желаят терористически акции на Косово. Мога само да предупредя сърбите, че винаги когато някой малък народ, а и сърбите са малък народ, се е опитвал да наложи своята власт на Балканите, това е приключвало с неговата лична трагедия“.

Пасивната съпротива и развитието на паралелните институции

Като отговор на противоконституционното съкращаване на автономията, Парламента на Косово на 2 юли 1990 година донесе Конституционна декларация, с която Косово се провъзгласява за Република, равноправна с останалите югославски републики. Сърбия реагира така, че на 5 юли разпуска косовския парламент и сменява редакторите на главните албански медии на Косово. Прекратени са финансовите средства на косовските институции, между другото и на Академията на науките и изкуствата на Косово (юли 1992). След това, косовските албанци започват с изграждането на паралелни институции. На 7 септември депутатите на разпуснатата Скупщина тайно се събират в Качаник и приемат новата конституция на Република Косово. Избират правителство в сянка и Скупщина. През септември 1991 година косовските албанци провеждат и неофициален референдум за независимост. Въз основа на референдума, непризнатата Република Косово е провъзгласена за независима от Югославия. Всъщност, тя не функционира като независима държава, а като паралелна система на властта. През целия период на Милошевич на Косово паралелно действат институциите на Република Сърбия под название „Автономна покрайнина Косово и Метохия и институциите на косовските албанци под название „Република Косово“.

По време на 1990-те Косово става полицейска държава под управлението на Белград. След като белградските власти превземат покрайнинските институции, стотици хиляди косовски албанци са уволнени от държавните институции и обществени фирми. Властите на Милошевич затварят повечето училища на албански език и прекратяват плащанията на албанските преподаватели в средните училища. Стига се до интернационализация на косовския въпрос. Косовските албанци започват изграждане на собствени паралелни институции, каквито са образование, здравеопазване и данъчна система. Албанските ученици и студенти посещават часове в частни къщи, празни фирми и изоставени училищни сгради. Властта на Милошевич не разрешава развитието на паралелни институции на Косово и сръбската полиция непрекъснато нахлува в образователните и други институции на косовските албанци. Принадлежащите сили на държавна сигурност рутинно малтретират, привеждат и бият преподавателите, студентите и управителите на албанските училища. Полицията непрекъснато

нарушава основните човешки права а произволните арести и мъчения стават редовно явление. Косовските албанци, повече от всички граждани на Сърбия, понасят терора на режима на Слободан Милошевич.

Водача на косовските албанци, Ибрахим Ругова, е известен със заговарянето на ненасилствената съпротива на режима на Милошевич, заради което бе наречен „Балкански Ганди“. Между 1991 и 1995 година, докато войната беснееше в Хърватия и Босна и Херцеговина, преобладаващото албанско население на Косово упражняваше пасивна съпротива, отказвайки участие в политическите структури на Сърбия, не излизайки на избори и бойкотирайки преброяването на населението. В разгара на войната, Демократичния съюз на Косово отхвърля предложенията на хърватското и босненското ръководство да открие още един фронт срещу Сърбия.

До 1995 година стратегията на ненасилствената съпротива има широка подкрепа на албанското население. Обаче, след края на войните в Хърватска и Босна, ненасилствената стратегия е подведена под въпрос а сред албанците нарастват все повече ония които заговарят въоръжена съпротива.

Косовската война и изселването на населението

1996 година, дотогава неизвестната Армия за освобождение на Косово, започва терористични нападения срещу представителите на сръбските власти на Косово и техните сътрудници в албанските среди. Нападенията срещу сръбската полиция и гражданите продължават и през следващата 1997 година. В своите съобщения АОК критикува „пасивната“ съпротива на лидера на косовските албанци, обещавайки, че ще се бие до освобождението на Косово от сръбската власт. В края на 1997 косовските албанци обявяват областта Дреница за „освободена територия“ заради силното присъствие на силите на АОК.

През 1998 година АОК се масовизира и започва партизанска война със сръбските сили за сигурност. В областта на борбите сръбската полиция и специалните сили за сигурност неселективно и сурово отмъщават на цивилното население. На 5 март 1998, специалните полицейски части, преследвайки водача на АОК Адем Яшари в село Долни Преказ, изравняват със земята семейната къща на Яшари-

те, избивайки двайсетина бойци, няколко старци, 18 жени и десетина деца по-млади от 16 години. Клането в Преказ и други безразборни убийства извършени по това време в областта Дреница, радикализират косовските албанци и масовизират редиците на Армията за освобождение на Косово, която прераства в масова въоръжена съпротива срещу белградската власт. Много дотогавашни привърженици на политиката на ненасилие на Ругова, се обръщат към въоръжената борба.

Борбите между специалните части на МВР на Сърбия и АОК която държи под контрол значителна част от Косово, по средата на 1998 прерастват в Косовска война. От август 1998 сръбските сили за сигурност започват широка офанзива срещу Армията за освобождение на Косово. По време на тия сблъсъци, Югославската армия и МВР на Сърбия използват „прекомерно и безразборно използване на сила“ (според присъдата на МКСЮ) в резултат на което са унищожени села, разселено население и смърт на гражданци. Аrogантното използване на държавно насилие, клане на гражданско население и етническо прочистване което извършват сръбските сили, са официален повод за НАТО бомбардировките на Сърбия през март 1999. Всъщност, Милошевич и няма друг избор освен да предаде или да не предаде Косово на неговите жители.

Милошевич обаче избира да промени населението на Косово. След като НАТО бомбардировките започват, Милошевич ангажира всичката разполагаема държавна сила за прогонване на косовските албанци. По време на НАТО ударите от 24 март до 10 юни, сръбските полицейски, военни и паравоенни части започват „пространна кампания на насилие (МКСЮ) срещу албанското население на Косово, извършвайки насилствено депортиране и масови прогони на етническа основа, извършвайки масови убийства, грабежи, изнасилвания, разрушаване на религиозни обекти и цели селища. МВР на Сърбия се опитва да скрие кланетата на косовските албанци, извозвайки труповете им във вътрешността на Сърбия, където са хвърляни в Дунав или заравяни в масови гробници. По време на тия брутални държавни акции за етническо прочистване, 862 979 регистрирани албански бежанци за кратко време напускат Косово (сведения на УНЦХР-а). На изгонените граждани при напускането на страната, граничните власти незаконно отнемат и унищожават личните документи извършвайки масово заличаване на идентичността им.

„Резултати от акцията: разбити и последните големи групи. Ликвидирани са около 2 000 много повече отколкото в която и да е предишна операция. Напуснали страната 900 000. Останали терористи 1 000, останали гражданци 300 000 (Военен дневник на полицейски генерал Обрад Стеванович)

Въпреки на вид „окончателното решение“ на косовския проблем, след 78 дни НАТО бомбардировки, Сърбия е принудена да се оттегли от Косово. През тия дни прогонените албанци се завръщат на Косово, но около 100 000 сърби напускат територията. Много от останалите сърби са били нападнати от завърналите се разгневени албанци, а тяхното имущество е унищожавано и разграбвано. В следващите години броя на сърбите и другите неалбанци разселени от Косово нараства на 200 000. Ония, които са останали, са лесна плячка за АОК която отвлеча и убива сръбските гражданци, а едно от най-известните престъпления което се приписва (засага още без съмнение епилот), е убиване на хора заради органите им и тяхното продаване на черния пазар.

Управление на ООН и обявяване на независимостта

Ако официална Сърбия беше по-умна, тя още през 1981 година щеше да приеме иска за Косово Република. Ако беше направила това, може би и днес щеше да съществува демократична и конфедерална Югославия в която щяха да живеят почти всички сърби (словенски политолог Антон Беблер)

След края на бомбардировките Сърбия губи контрола на Косово. Според резолюцията 1244, Косово остава в състава на СР Югославия, но под контрола на Обединените нации, тоест, силите на КФОР. Сърбите на Косово от привилегировано малцинство стават обезправено малцинство. През март 2004 година избухват насилствени безредици, по време

на които албанските демонстранти нападат сръбската общност на Косово. За два дни етнически сблъсъци, са убити 19 гражданци (11 албанци и 8 сърби), унищожени са стотици сръбски домове и около 35 православни църкви. Над 4 000 сърби са изгонени, при което някои селища остават напълно без сърби.

През февруари започват преговори за статуса на Косово. Международния посредник, финландския политик Марти Ахтисари, предлага план за „контролирана независимост“, който сръбската страна отхвърля, а албанската приема. Сърбия предлага статуса на Косово да бъде регламентиран като статуса на Хонгконг в Китай или Оландските острови във Финландия, но косовските албанци отхвърлят всяко предложение което включва Косово да остане в състава на Сърбия.

В договор със западните сили, Косово на 17 февруари 2008 едногласно обявява независимост със всичките 109 присъстващи депутати, докато 11 сръбски депутати бойкотират гласуването. Това решение Правителството на Сърбия още същата вечер провъзгласява като незаконно и от тогава сръбската дипломация интензивно работи срещу косовската независимост.

Без оглед дали Сърбия иска или не, по-голяма част от Европа днес признава Косово за най-младата европейска държава. Косовските институции имат власт над най-голямата част от Косово, освен северната част, която е под контрола на сърбите. Докато пиша това, барикадите са на северно Косово. Белград и Прищина още не могат да постигнат никакъв договор.

Резюме

След като след балканските войни Косово накратко става част от Сърбия, избухва Първата световна война. След Първата световна война Косово става част от Югославия, нейн постоянен проблем и една от съществените причини за нейното разпадане.

Югославския период на косовската история за съжаление е бил много насилствен. По времето на по-голямата част от югославския период, на Косово владее извънредно положение или военно управление. Когато всичко се сметне, най-малко насилие има по времето на косовската автономия, от смяната на Ранкович 1966 до безредиците 1981 година. Този период 1970-те е под знакът на широка автономия и гласуването на Конституцията от 1974 година. Дори и периодът на жестока кампания за геноцид през 1980-те изглежда почти наивен в сравнение с последвалите събития когато наистина започват масовите убийства.

Главните демографски тенденции през югославския период са планово заселване на сърбите по време на Кралството и стихийното им изселване по време на СФРЮ. Сърбите днес процентно са много по-малко отпреди 100 години. Като мнозинство, сърбите се задържат само в северната част където са били мнозинство и в началото на века. Те са малцинства дори и в градовете настанали с колонизацията, каквито са Обилич и Косово поле. От много места са напълно изгонени.

Сега накъде?

Както видяхме, косовския проблем не е от днес или от вчера, той съществува откакто Косово влиза в нашата държава. Много сърби с които съм говорил биха искали косовския проблем да се реши така, че Косовските албанци да изчезнат оттам. Аз смятам че това не е реално, а преди всичко не е хуманно.

Дали е решение отново да завоюваме Косово? Завоювали сме го вече няколко пъти (1912, 1918, 1944, 1989, 1999) но просто не знаехме какво да правим с него. През 20 век Белград опита всички насилствени методи: постепенно разселване, масови прогони, военно управление, колонизация... Но, заради такава политика редовно страдаха косовските сърби, по правило всяка вълна от белградско насилие, довеждаше до влошаване на положението и изселването на косовските сърби.

Новите удбаши в Скопие заболяха от българофобия

Гаврите на Скопие с историческата ни памет ще продължат, докато София срамно мълчи.

Наскоро бившата югославска република Македония отбеляза 20-годишнината от обявяването на своята независимост. Тържествата в Скопие се превърнаха в невъздържан изблик на необяснима грандомания, в агресивен антибългарски шовинизъм, наследен от Коминтерна, от сърбоманите и Титовите главорези от зловещата тайна политическа полиция УДБА. Речите на височайши персони на централния площад пред не по-малко грандоманския и парвенюшки паметник на Александър Македонски бяха апотеоз на най-грубо фалшифициране на историята и борбите за освобождение от турско робство на това свидно парче от тялото на Родината- лолка на българщината, където сега властват новите удбаши.

Недвусмислени заплахи срещу София и Атина се преплихтаха с призови за прекрояване на границите и нескрити апетити към нашия Пирински регион. От екраните на тамошната телевизия не слизаха разни "корифеи" с научни титли, включително и от Скопската академия на науките, които промиваха мозъците на аудиторията с поредните си фалшификати за

"многовековната история на Македония", за нейните "небългарски" корени - поток от нагли лъжи и смехотворно преиначаване на фактите. Но нямаше нито една дума за това, че онези видни личности, поборници за освобождението от робството, общественици, духовници, създатели на книжовни школи, писатели, политици, изследователи, които сега там си присвояват нагло, бяха писали и умирали през вековете като българи. Цялата тази агресивна вакханалия продължава години наред, съпроводена със срамното, безхарактерно мълчание на нашите правителства и

неотдавнашните шумни тържества в западната ни съседка са само своеобразна кулминация от усилията на разни овластени българофоби да откъснат сънародниците ни там от техните истински корени. И всичко това става на фона на някакво изумително по своята мегаломания строителство край бреговете на Вардар, сред които се издигат и паметниците на Светите братя Кирил и Методий, Даме Груев и Гоце Делчев, Свети Наум, на българският цар Самуил и дори на римския император Юстиниан Първи, обявени от Скопие за "македонци".

Антибългарската параноя, неизлечимата клеptomания към нашата история и парвенюшката грандоманщина у властите в Скопие намериха шумен израз по време на неотдавнашните тържествата, отбелязали 20-годишнината от обявяването на независимостта на Македония. Войнствени речи, призови за прекрояване на границите, недвусмислени заплахи към съседите огласяха централния площад на столицата, където се извисява помпозният 22-метров паметник на Александър Велики, на цар Самуил, римския император Юстиниан Първи, светите братя Кирил и Методий, свети Наум, Даме Груев, Климент Охридски, обявени от днешните наследници на Титовите удбаши за "македонци".

В петдесетминутна реч премиерът Никола Груевски самонадеяно обяви: "Няма да променим конституцията и името си, нито ще приемем идеи, които биха застрашили идентичността на нашата нация и език... Нека идват предизвикателствата, не бягаме от тях, ние сме храбри, няма София да решава бъдещето на Македония"... Многолюдно шествие премина през не по-малко помпозната Триумфална арка с шовинистични изображения на път към новия "Музей на македонската борба", където бе отнесена Декларацията за независимостта от 1991 година. При освещаването на музея бе прочетено стихотво-

рението на Никола Вапцаров "Предсмъртно", преведено на измисления "македонски" език. В него освен оръжия и документи, ще могат да се видят и 109 восьмични фигури на българи, "помакедончени" от скопските клеptomани. Между тях са Яне Сандански, Даме Груев, Мара Бунева, Тодор Александров, Григор Пърличев, дори Титовият главорез и българоубиец Лазар Колишевски.

Навсякъде тук личат белезите на една почти вековна мракобесна политика срещу целостта на държавата ни, разпокъсана заради чужди интереси до такава степен, че днес отвсякъде граничим с наши етнически територии. Тази политика бе прилагана още от злощастния за нас Берлински конгрес на т. нар. велики сили през 1878 година, през Балканската война, създаването на Югославия и антинационалните ултиматуми на командвания от Йосиф Джугашвили Сталин Коминтерн през трийсетте години. Тогавашият му технически секретар Ото Куусинен пише в един фамозен доклад, че слабостта на секциите в комунистическия интернационал била "недооценката по националния въпрос". Това означавало нова програма на партиите по въпроса. По-късно

двама полуграмотни поляци приготвят резолюция, в която четем, че "империалистическите държави", между които определят и България, прикривали "националното подтисничество" и за да се предотврати бъдеща война, трябвало да се създаде "македонска нация". Това отприщва вълна от дивашки репресии срещу всички българи, които не желаят да се откажат от родовия корен. Между десетките хиляди жертви са и дейците на Македонската тайна революционна организация, подложени на нечовешки изтезания и дори заравяни живи. Техният палач юристът Ве-

лимир Прелич загива на Каменния мост в Скопие, прострелян от патриотката Мара Бунева, която на същото място се самоубива. За съжаление тази безродна коминтерновска политика се провежда и от овластени персони в София след 1944 година, комунистически функционери като Георги Пирински (баща на сегашния депутат със същото име от БСП) пише саморъчно в документ, предназначен за американското ФБР, че има югославска националност и "раса македонска"...

Агресивната антибългарска паранояна предишни и днешни управници Скопие е само ехо и продължение на тази политика за разпокъсване и асимилиране на части от нашия народ. Не секват директните или косвени нападки и клевети срещу нас. Цели звена от тамошната академия на науките, политици, професори от различни вузове се занимават с това да фабрикуват арогантни лъжи, да преиначават, фалшифицират и крадат историята ни, поток от такава книжнина залива страната, за да промива мозъците на хората - от ранна до преклонна възраст. Серия от т. нар. симпозиуми се организират непрестанно със същите цели, какъвто бе и този в Тетово през миналата година. Някакво сборище със специално подбрани, съмнителни лингвисти, които се упражняваха в българофобия и правеха любезни поклони на домакините. Някои си проф. Андрию Гудсийд открил съществуването на "македонски" език като общувал с хората в Тетово, твърдеше набеденият изследовател. Подобна нему персона от Сардиния - Клеър Уолис, твърди, че в страната й се пазели местните диалекти. "А какво да кажем пък за цял език като македонският, който е от изключителна важност", възкликва в инфангилен порив въпросната дама. Обобщение на казаното по време на това антинаучно сборище направи Вероника Караева от Тетово: "Македонският се третира като другите световни езици, какъвто е да речем английският. Нашата

национална идентичност е безспорна”, отсича безапелационно тя в същия инфантилен унес. Приблизително по същото време “македонската национална идентичност” бе обсъждана и на друго сборище - в манастира “Свети Атанасий” в Лешок, където велики българи възрожденци, царе, духовници и създатели на книжовни школи като Климент Охридски, например, високопарно бяха обявени за “македонци”. Овластени люде в Охрид пък измислили екзотичен начин, за да се краде от нашата история. Те предложили да се създаде туристическа полиция, която да санкционира и дори да прогонва екскурзоводи на групи, които си позволявали дързостта да говорят истината, че Охрид и целият регион всъщност са българска етническа територия, отнета от нас през годините по стечение на различни обстоятелства. Да напомняме ли, че от 1946 до 1991 година в западната ни съседка действаше (прилагат го и сега) т. нар. Закон за македонската чест, който заплашва със затвор до три години всеки, който се определи за българин. Да не говорим за гробищата на загинали наши войници - десетки от тях бяха вандалски поругавани със зманието и благословията на властите в Скопие, които в дивашката си, сърбоманска омраза към нас не щадяха и мъртвите. Същата ярост наследниците на Тито и неговата УДБА проявиха и когато една видна британска писателка - Мерсия Макдерморт, написала книги за Левски и Гоце Делчев - обективни, придържачи се към историческите факти. Медияте в Белград и клакьорите им край Вардара вдигнаха шум до небесата, тиражирайки всякакви нелепости - една от тях бе, че правителството в София е платило на авторката, за да издаде изследванията си. Отговорът на Макдерморт бе незабавен и достатъчно красноречив: “В българските банки няма толкова много пари, за да платят на всички, писали през вековете, че Македония е българска”... За разлика от нея правителствата в нашата столица, включително и сегашното, странно млчат пред непрестанните гаври на Скопие с нашата историческа памет и национално достойнство. С костите на стотиците хиляди сънародници, избити зверски от Титовите глаторези или загинали за освобождението и за присъединяването на тази изконна част от земята ни към Родината. Затова гаврите ще продължат, а управляващите в София, без да се допитат до обществото, с отблъскващ конформизъм (по-точно е мазохизъм) ще продължат да предлагат подкрепата си за Македония и Сърбия като потенциални членки на ЕС и НАТО.

Над 130 хиляди българи са избити от Титовите удбаши

В продължение на почти един век българите в Македония са подложени на най- жестоки репресии, за да се откажат от своя родов корен. В бивша Югославия при управлението на Йосип Броз Тито глаторезите от неговата тайна политическа полиция (УДБА) затварят в концентрационни лагери и избиват десетки хиляди българи заедно със семействата им, заради отказа им да се определят като “македонци”. Особено усърден в това отношение е небезизвестният Лазар Колишев, подменил фамилията си на Колишевски. Кариерата му по онова време е стремителна: секретар на Централния комитет на Македонската компартия, по-късно ръководи първото правителство на републиката, застава начело на Съюза на комунистите във федерацията, а след смъртта на Тито оглавява Председателството на СФР Югославия. Името му се свързва с едни от най-големите зверства срещу българите в Македония. Още в края на 1944 година Тито и неговите палачи извършват масово клане във Вардарско, 1200 човека са избити навръх големия християнски празник Коледа. Списъкът на жертвите е подготвен от Колишевски. Вълна от репресии залива района на Струмица, Гевгели, Велес, Скопие, Щип, Куманово. През същата година по нареждане отгоре са убити 72 български офицери, 1000 наши войници са затворени и изтезавани в Скопското кале, после оставени да умрат от студ и глад. За кратко време загиват 23 хиляди невинни хора, заради нежеланието им да се македонизират. Други намират смъртта си в лагерите Добой и Идризово, студенти от т. нар. Струмишка петорка са застреляни от агентите на УДБА по същите причини. Избиват се цели семейства заедно с децата, като труповите на много от тях са хвърлени в Охридското и Преспанското езеро, по хълмовете на Галичица край Тешово. Трагична участ имат и българите от Егейска Македония, преселени във Войводина. Те отказват да подпишат декларация, че са “македонци”, подлагат ги на всевъзможни репресии, после натъквани като животни в товарни вагони ги разселват около Кочани, Щип, Гостивар, Велес, обречени на гибел. Сатрапът Лазар Колишевски обявява, че основната му зада-

ча е да води “решителна борба с всички сепаратистки сили, които не признават самобитността на македонския народ, с всички агенти на великобългарския шовинизъм”. В резултат са създадени специални съдилища, които пълнят затворите с хиляди българи, които предпочитат смъртта пред това да се отречат от своя родов корен. Статистиката от всичко това е ужасяваща: над 130 хиляди наши сънародници са преследвани, инквизирани, избити без разлика на пол и възраст. Междувременно границите с нашата страна са затворени, телефонните връзки - прекъснати, създаден е дори “санитарен” кордон от заселени по границата сърби. По този начин искали да предотвратят всякаква възможност двете части на един и същ народ - българския, да се съединят или просто да общуват. По-късно отцугателят и сърбоманският послушник Колишевски ще признае: “син съм на родители българи, чувствам се и се уещам българин, запазил съм си бита и езика български”...

Данаил Татарчев, бизнесмен от Битоля, пред “Атака”: Образователната система в Македония промива мозъци с фалшификати

Някога Тито и неговите сърбомани затваряха десетки хиляди българи в концлагери, за да ги македонизират. Днес наследниците им, политици и персони с професорски титли, включително и от Скопската академия на науките, прилагат друг инструментариум за промиване на мозъци. Част от него е образователната система, организирана по начин, който обслужва груби антибългарски тенденции и фалшифицирането на историята. В учебниците няма почти нищо за революционните борби на българите от Македония за освобождение от игото на султанска Турция, за ВМРО, за водачите на това патриотично движение, които ясно са изразявали своя български произход. Съдържанието на тези учебници просто копира историческата книжнина от времето на Тито и неговия последовател в Македония Лазар Колишевски, в която всеки ред е антибългарски. Пресичат се всякакви опити за снабдяване с допълнителна и обективна литература, книгите, които от време на време проникват от София, се забраняват, защото били “антимакедонска пропаганда”. Всичко е направено по Титовия сърбомански модел, историята се пренаписва и преиначава съобразно с него, за това работят цели екипи в Академията на науките и в други звена. Науката бяга от обективната историческа истина и я изкривява, обслужвайки политическите амбиции на властите в Скопие. Нали със същите цели по изкуствен начин бе създадена една нова “азбука” и “македонски” език. Естествено е, че резултат от това е появата на “изкуствена”, фалшифицирана история и несъществуваща македонска нация. Има пълно информационно затъмнение, а подрастващите изучават невероятно преиначени факти от миналите столетия, създадени в лабораториите на кумровечката школа от изпращи “интелектуални” мозъци. (Кумровец е родното място на Йосиф Броз Тито - б. Д. А.) На децата им се казва: “Прадядо на нацията е Александър Велики, дядо й е цар Самуил, нейният баща е Киро Глигоров”... Нерядко се организират разни поръчкови “симпозиуми”, където се говори за съществуването на “древен македонски език”. Медияте в Македония неспирно заливат ефира с поток от клевети срещу София. Ако четете тамошните вестници или включите радиото и някои телевизионен канал, ще ви облъчат с една грубо тенденциозна пропаганда основно в две посоки - сърбизиране и “македонизиране” на населението. Слушаме сръбска чалга, гледаме филми от времето на бивша Югославия, павилионите са наводнени от сръбска преса-вестници и списания. Понякога се появява и нещо с български “етикет”: някакъв долнокачествен турбофолк и чалга, а за вестници и списания няма смисъл да говорим - над тях тегне строга забрана. Отделно са полицейските и съдебните репресии, икономическият рекет и заплахите срещу хората, които имат куража да обявят българското си самосъзнание. Вижте какви етноси попадат в анкетните карти, когато правят преброяване на населението - там има всякакви, “македонци”, цигани, албанци, но българи няма. Неотдавна се стигна до там, хората в Македония, които имат на колите си български регистрационни табели, да бъдат преследвани от властите по най-различни начини, дори чупеха табелите и колите. Натискът срещу гражданите с българско самосъзнание е многогосочен, те трябва да се чувстват едва ли не като хора второ качество. И това става в страна, която иска подкрепата на София за влизането си в Европейски съюз и НАТО.

Димитър В. АВРАМОВ

Ще има ли нов национален подем?

Валентин Стоянов

Погълнати от рутината на модерното ежедневие, често губим поглед върху дългосрочните тенденции

Валентин Стоянов, главен експерт към парламентарната Комисия по икономическа политика, енергетика и туризъм, специално за Actualno.com

От нас самите зависи в каква посока ще тръгне България.

Погълнати от рутината на модерното ежедневие, често губим поглед върху дългосрочните тенденции, които определят развитието на България и българщината през вековете. Оттук произтичат и много от проблемите на съвременната ни държава, както и неспособността (или нежеланието ни) да погледнем дори няколко десетилетия напред в опит да разберем какво развитие ни предстои. Настоящата статия е опит за обобщение на това как се е развила българщината от Възраждането до днес, както и лично мнение за това, което може да ни очаква като нация и държава в бъдеще.

Век на относителен възход

Каква е „голямата картина“ през последните две столетия. В началото на XIX век започва подем на българската национална идея, който историците наричат „Възраждане“. Официалното стартиране на този период се датира към началото на 60-те на XVIII век, когато е написана История Славянобългарска, но всъщност предпоставките за Възраждането са много и комплексни. В хода на XVIII и XIX век, особено след края на смутните кърджалийски времена, българският народ бележи демографски подем и „колонизира“ етнически голяма част от Балканите.

Разбира се, тук се включват както Мизия, Тракия и Македония (в тяхната цялост), така и Поморавието, части от днешни Албания и Косово, оформени са големи български общности в Бесарабия, Влашко и Анадола. Османската империя се разпада след поредица от войни, част от населението ни търси спасение в чужди земи, но въпреки това демографският подем на българския народ е значителен, като за това свидетелстват и сведенията на десетки западни дипломати, учени и пътешественици. Създадена е Екзархията, която обхваща около два пъти по-голяма територия от тази на съвременната българска държава. С огромни усилия са изградени наченки на образователна система, която е един от най-значимите примери за силата на гражданското ни общество, защото само с дарения и лични усилия са положени основите на българското училище и читалище. Развива се модерно национално самосъзнание и започва осъзната и целенасочена борбата за независимост от Османската империя.

Активизираната международна обстановка довежда до Освобождението, а само седем години по-късно идват Съединението и успешна война със Сърбия. През 1908г. трибутарното Княжество България обявява формална независимост. Националната идея е в подем, водена от няколко поколения възрожденски българи. Този устрем, започнал преди повече от век, е пресечен драматично през лятото на 1913 г. и окончателно прекратен с Ньойския договор. Периодът на възход е свършил и България навлиза във век на относителен упадък. Скоро се навършват 100 години от загубата на Междусъюзническата война и дистанцията на времето предлага възможности за сериозен анализ. Дори

и да изглежда в някаква степен романтично и опростено – такава е генералната история на този век на български национален подем.

Век на относителен упадък

След края на Първата световна война страната ни навлиза в коренно различен период, характеризиращ се с ерозия на националната идея. Подем бележат леви идеологии и националният nihilизъм. В македонския спектър на обществото определени групи прегръщат илюзорната идея, че комунизмът и Съветският съюз могат по някакъв начин да решат националния въпрос в полза на българщината. Последното, разбира се, никога не се случва, нещо повече – събитията се развиват в противоположна спрямо българските интереси посока, тласнати от директивите на Коминтерна. Братоубийствата през 1923-а и 1925-а също са инспирирани от Коминтерна и от други външни фактори. Превратът от 19.05.1934г. пък е едно от най-големите за България падения през XX век. Извършен с активното съдействие отново на Коминтерна, но и на Белград, метежът води включително до забрана на ВМРО и така се стига до най-ниската точка на борбата за опазване на българщината в Македония и Източна Сърбия. Националното предателство и nihilизмът са пуснали дълбоки корени и сеят метастази във всички сегменти на българското общество. Проблясъци през следващите години има само в началото на 40-те, когато България по дипломатически път си връща Южна Добруджа и далновидно отказва да прати войски на Източния фронт.

После идва 09.09.1944г. и настъпва най-тежкият за националната идея период. Насилствената македонизация в Пиринско вече е достатъчно позната на българската общественост събитие. А преди две десетилетия не беше така. Има обаче много други факти от онова време, които се премълчават или не получават необходимата гласност. Системното изстребване или прогонване на огромната част от българския елит все още не е достатъчно добре анализирано. Това е и едно от най-пагубните за националната идея събития с изключително тежки последици. Концлагерите, Възродителният процес, сервилната външна политика са различни проявления на една философия, довела до ерозиране на нацията и отслабване на България.

Под диктовката на Големия брат политиката на защита на българщината в съседните страни напълно отсъстваше. В същото време вътре в България се създаде изкуствено противопоставяне на етнически и религиозен принцип, което в крайна сметка доведе до изселване на стотици хиляди наши сънародници от турски произход и ги отблъсна от България. Да, това беше огромна грешка, от която страната загуби много. Негативните последици не са просто в стопански, демографски и социален, а най-вече в чисто човешки аспект, защото страната безвъзвратно изгуби част от своето население, а с това – и част от потенциала си за развитие.

През цялото това столетие на относителен упадък, започнало с националните катастрофи от началото на XX век, българското етническо землище непрекъснато намалява. Огромна е трагедията на тракийското население през 1912-1913 г. Македония става арена на въстания, войни и чужда пропаганда, които нанасят силен удар върху българщината. Северна Добруджа губи вековния си етнически облик. В отстъпление е и националната идентичност на общностите ни в Съветския съюз, Румъния и Албания, а Поморавието е напълно заличено като територия с българско население и вече дори отсъства от националното ни съзнание като традиционна българска територия. Всичко това ясно илюстрира свиването на българското етническо пространство до неговото най-тясно ядро и изчезване на

вековната му „периферия“ в различни части на Югоизточна Европа.

Колкото и да не ни се иска, това представлява голяма картина на националното ни развитие през последното столетие.

Съвременната перспектива

С навлизането в XXI век все повече би следвало да си зададем въпроса накъде отиваме. На пръв поглед има много негативни фактори, както е демографската криза. Някои от традиционните български общности в близката чужбина силно ерозират. Много млади хора напускат България и планират живота си зад граница. Деиндустриализацията е факт. Икономиката на страната е сред най-неконкурентните в Европа. Всичко това води до някои песимистични изводи и допълнително създава катастрофични представи и светоусещане сред българското общество, които пък се раздухват допълнително от медийната машина. Истината е, че две десетилетия след началото на демократичните промени България далеч няма тези позиции и успехи, на които толкова се надявахме в началото на Прехода.

От друга страна обаче трябва да подчертаем, че има тенденции, които могат да дефинират едно ново и значително по-добри позиции за България и българщината след близо век на почти постоянно отстъпление. Членствата в Европейския съюз и НАТО са безспорни успехи на крехката ни демокрация. Трябва да се стремим към засилване на ролята ни и в двете организации, защото само по този начин гласът ни би могъл да бъде чут.

Наред с това в момента има реални шансове за стратегическо използване на прословутото „благоприятно географско положение“. През територията на България минават половината от 10-те трансевропейски транспортни коридора и приоритет номер едно за страната би трябвало да е изграждане на адекватна и цялостна инфраструктура по тези трасета. Касае се не само за магистрали, но и за различни проводни, железници, летища, пристанища и т.н. Това е фундаментална предпоставка за привличане на стокови, капиталови и човешки потоци именно през територията на България (в конкуренция с редица други страни), което би довело до икономическо стабилизиране, а едновременно с това би дало и допълнителни гаранции за националната сигурност. Липсата на адекватна инфраструктура е и причина територията ни често да бъде заобикаляна (включително от инвеститори), което пък означава огромни пропуснати ползи за страната и третостепенно геополитическо положение.

Същото в най-голяма степен важи за реализиране на няколко от големите енергийни проекти, които се предвиждат на наша територия. Добре развит и диверсифициран енергиен сектор, транзитни такси от пренос на суровини и привличане на енергийни трасета, инфраструктурата по които контролираме, би трябвало да са стратегически императив за България. Нека не забравяме, че страната ни е консуматор на сигурност и наша основна цел би следвало да бъде увеличаване на тази сигурност и съответното засилване на позициите ни в регионален и по-широк мащаб. Всичко това играе решаваща роля за укрепване на националната идея в един свят на непрекъснати, динамични и радикални промени. От геополитическа гледна точка съвсем не сме без шансове, които чакат реализация.

Едно важно уточнение. Измерителите за силата на която и да е държава и национална общност винаги са били в повече или по-малко константни през хилядолетията. Касае се най-общо за степен на стопанско развитие, за отбранителни способности, за количество и качества на човешкия капитал. От тази гледна точка е сравнително лесно да се определи върху какво трябва да се фокусира една държава, за да бъде по-сериозен фактор и да има по-благоприятни перспективи за развитие. Същото важи и за България и това е част от голямата

картина, която би следвало да вижда политическата ни „класа“ отвъд баналния цикъл на четиригодишните управленски мандати.

В тази връзка е важно и привличане на членовете на българските общности зад граница към един общонационален съзидателен процес. По-активна политика по отношение даване на българско гражданство е само един от инструментите за постигане на тази цел. Подобен процес обаче е много по-комплексен и включва интензивни контакти в стопанската, обществено-политическата и културната сфери. Разбира се, нацията трябва да бъде разглеждана в нейната етническа и религиозна цялост и по никой начин да не се стига до процеси на дезинтегриране или дискриминиране на отделни нейни части. През вековете българската национална идея винаги е била силна с приобщаването и способността си да обединява, а не с „отродяването“ на отделни общности и робуването на предрасъдъци. Така е било още в Средновековието, така разсъждава Апостола, така действат нашият народ и при спасяването на сънародниците ни от еврейски произход по време на Втората световна война.

Ако погледнем историческите генезиси и на съседни народи, ясно се вижда каква огромна роля за национален възход е изиграло приобщаването на различните общности, включително на много представители на българската, за съграждане на съседни нам държави. От тази гледна точка е много важно да бъде преосмислено вроденото чувство за „елитизъм“ на етнически „чистия“ българин спрямо представители на различни етнографски, диалектни и конфесионни общности на наша територия, които нито са по-малко български, нито по-малко желаят просперитет на общата ни родина.

С надежда

Всяка страна, всяка национална общност има една голяма и водеща цел през вековете. Ако си зададем въпроса коя е нашата първостепенна цел през цялото ни досегашно историческо развитие, отговорът не е съвсем лицеприятен. „Оцеляване“! И наистина, ако помислим трезво, българският народ е бил под чуждо владичество през половината от историята си, борейки се именно за оцеляване в един наистина труден регион. Когато самото съществуване на държавата не е било под въпрос, идва ред на следващата по важност голяма цел, която се състои в разширяване на българското влияние. Геополитическите принципи и големите сили, които движат човешкото развитие, са на практика константни.

Затова трябва да осъзнаем, че „голямата картина“ е сходна и в днешно време. Затова е важно да запомним, че защитата на националните интереси е важна и днес – в епохата на глобализацията, масовата култура и световната експанзия на една икономическа и политическа парадигма. Който се поддаде на илюзията, че националните интереси вече нямат значение, със сигурност се обрича (и заслужава) да заеме третостепенна позиция и да принесе в жертва своя суверенитет. Последниците от това все още ги чувствате особено след периода 1944–1989 г. и никога не трябва да забравяме какво струваше той на българската нация и държавност.

Едно трябва да е ясно. От нас самите зависи в каква посока ще тръгне България. Ние решаваме дали да продължи едновековния периода на относителен упадък и отстъпление или да навлезем в нов възходящ етап от развитието си. Нихилистичното отношение към държавността и нацията ни накланя везните по-скоро в първата посока. Трябва обаче да помним, че в своята история България има и много победи, както и много успешни примери за това, че с обединение и формулиране на ясни национални цели бихме могли да се развиваме възходящо и да се справяме с всички големи предизвикателства по хилядолетния път на страната ни.

Белград – първата европейска столица Judenfrei /без евреи/

„Ние лъжем, да, лъжем себе си за утеха на другите; ние лъжем за милост, ние лъжем, за да се преборим със страха, за да се поощряваме и да се скрием от чуждото нещастие. Ние лъжем за любов и честност. Ние лъжем в името на Свободата. Лъжата е черта на нашият патриотизъм и доказателство за вродена остроумност.

Лъжата е творческо въображение, находчивост.”

Добрица Чосич - Първи Президент на Съюза Република Югославия

Ангел Пелтеков

„Лъжата е черта на нашият патриотизъм” – това са точните думи изречени от експрезидента на СРЮ, които най-много подхождат за мота на темата – как фашистка Недичева Сърбия изби евреите си в Белград и получи почетното звание на Третия Райх - Юденфрай. А сърбите претендираха за Ubermenchen (Висша раса) на славяните.

Комунистическото правителство на Тито, пееше мантрата, че Българските татаро-фашистки окупатори са завладели Югославия и са

подложени на огън и меч евреите, циганите и малцинствата. Днешните управници продължават да пригласят. Във в-к „Вечерне новости” от 20 декември 2011г. чета:

„Посланикът на Израел в Сърбия Джозеф Леви заедно с общинските ръководители и военните организации вчера в Пирот откри мермерен паметник посветен на страданията на пиротските евреи по време на българската окупация на 12 и 13 март 1943 година. По средата на март 1943 година българските окупационни власти са арестували 178 еврей, сред които много жени, деца и старци и са ги предали на германските власти. От Пирот са транспортирани в българското пристанище Лом на Дунава а оттам в Треблинка, откъдето никой не се е върнал.”

Тук ще представя факти от историята и ще разберем кой изби евреите в Югославия и какво се случи с евреите в Царство България.

Дружеска среща между „антифашиста” Павле Караджорджевич и Хитлер

За да разберем кой е окупатор и кой агресор, трябва да знаем – кой пръв нападна с войските си. На 2 април 1941 г. Югославска военна част вероломно /без обява на война / напада и завладява граничния пост при Калотина. Задачата на българската армия по това време е да пази границата ни с Турция. Българските войници, без да претърпят загуби,

се оттеглят на едно възвишение в близост до границата.

На 6 април 1941 г. Югославски самолети Do-17 бомбардират индустриалния квартал на София и град Кюстендил. В София загиват 8 души. При бомбардировката на Кюстендил загиват 58 и са ранени 59 граждани. Вечерта в интервала 20:05 - 21:40 часа, британската авиация извършва бомбардировки над България. Самолети Bristol Blenheim бомбардират Петрич и Хотово, а шест самолета Vickers Wellington хвърлят бомби над София и околните села. При бомбардировката на столицата загиват 18 и са ранени 28 души; разрушени са 14 сгради и избухват три пожара /из дневника на Богдан Филов/.

Трябва да напомня, че по време на вероломното нападение над България, началник на военновъздушните сили и главнокомандуващ на кралската югославска армия е г-н Душан Симович – позорно избягал след това в Англия на „изхранване” през цялата война. Между другото, историята показва следното – от т.нар. Правителство в изгнание на кралство Югославия, освен, че е на „уговяване” четири години в Англия, няма никаква полза след края на войната. Длъжностите свързани с кралството в последвалото комунистическо правителство са премахнати, а всичко останало е заето от комунистите на Тито.

От всичко това става ясно, че Версайските окупатори – първи нарушават Ньойският диктат и се опитват да завладеят България, като бомбардират мирно население. По този начин, чрез сръбски провокации идва Втората световна война на Балканите.

България не се поддава на тези - провокации и не напада. На 6 април 1941г., Германия напада Кралство Югославия и Гърция. Немските самолети бомбардират Белград, а армията започва да извършва операции по принципите на Блицкриг /светкавична война/. Югославската войска капитулира на 17 април, а на 21 април капитулира Гърция. Хърватските войници отказват да воюват за измислената – страна Югославия. Македонските войници също се предават и са освободени от плен, чрез съдействието на Българската войска.

Българската войска съдейства за освобождаването на 12 000 македонски войници пленени от Третия Райх, служили в Югославската войска!

След пълния разгром на югославските кралски военни сили и бягството на крал Петър II в Лондон, част от територията на бившето Кралство Югославия е окупирано от силите на Вермахта. Версайлска Югославия мигом се разпада на съставните си държави. След разпада на държавно-правният субект Кралство Югославия, Западните покрайнини и Вардарска Македония практически остават под немска окупация. Хитлер предлага тяхното администриране на България.

Факт, който Югославската пропаганда не може да обясни на македонците е – защо цялата административна власт

на Македонија остава да дејства, след като е влязъл „бугарскиот фашистички окупатор“. А отговорот е прост – в Македонија и Западните Покраинини българите са освободителите от Версайско-Сръбският шовинизъм, а не окупаторите.

Фактите – със Заповед на скопският областен управител Антон Козаров, се въвежда българско управление в Скопска област.

ЗАПОВЕДЪ

№ 1.

ИЗВЕЩАНИЕ
НА
ОКРУЖНИ
КОМАНДИ

ОБЯВИВАМЪ НА НАСЕЛЕНИЕТО ОТЪ СКОПСКАТА ОБЛАСТЪ, ЧЕ ОТЪ ДНЕСЪ – 26 АПРИЛЪ 1941 ГОДИНА ВЪ РАЙОНА НА СЕЩАТА СЕ УСТАНОВЯВА РЕДОВНА ГРАЖДАНСКА, АДМИНИСТРАТИВНА И ОБЩИНСКА ВЛАСТЪ НА ЦАРСТВО БЪЛГАРИЯ. –

РАЙОНА НА СКОПСКАТА ОБЛАСТЪ ОБЕМА НАСЕЛЕНИТЕ МЕСТА ДО ЕДНА ГРАНИЦА СЕВЕРНО СЪ ГРАДОВЕЪ ВЛАДИЧИ ХАНЪ, ВРАНИ И ПРЕШЕВО СЪ ОКОЛИТЕ ИМЪ, ЗАПАДНО РЕКА ВЛАДАРЪ СЪ ГРАДОВЕЪ СКОПИЕ ВЕЛЕСЪ ДА СТАРАТА ГРЪЦКА ГРАНИЦА, БИНО БЪРВИ ПО ТАЗИ ГРАНИЦА И ДОСТИГА ГРАНИЦАТА НА ЦАРСТВО БЪЛГАРИЯ.

ВЪ ТАКА УСТАНОВЕНАТА ОБЛАСТЪ ОТЪ ДНЕСЪ ВЛИЗАТЪ ВЪ СИЛА ВСИЧКИ ГРАЖДАНСКИ И АДМИНИСТРАТИВНИ ЗАКОНИ НА ЦАРСТВО БЪЛГАРИЯ.

ВСИЧКИ ГРАЖДАНСКИ, АДМИНИСТРАТИВНИ И ПОЛИЦЕЙСКИ ВЛАСТИ ДЕЙСТВУВАЛИ ДО ДНЕСЪ ПРЕСТАВАТЪ ДА ФУНКЦИОНИРАТЪ, ОСВЕНЪ АКО БЪДАТЪ НАТОВАРЕНИ СПЕЦИЈАЛНО ОТЪ ОБЛАСТНАТА ДИРЕКЦИЈА ДА ПРОДЪЛЖАТЪ ДА РАБОТЯТЪ.

НАРЕЖДАМЪ ВСИЧКИ ОКОЛИНСКИ УПРАВИТЕЛИ, ПОЛИЦЕЙСКИ НАЧАЛНИЦИ И КЪМЕТОВЕ, КОИТО СЪ ПОЛУЧИЛИ НАЗНАЧЕНИЕ ИЛИ СЪ НАТОВАРЕНИ ДА ПРОДЪЛЖАВАТЪ СВОЯТА РАБОТА, ДА ЗАЕМАТЪ СВОИТЕ ДЪЛЖНОСТИ, ДА УСТАНОВЯТЪ БЪЛГАРСКАТА ВЛАСТЪ И ЗАКОНИ ВЪ СВОИТЕ РАЙОНИ.

ПРИКАНВАМЪ НАСЕЛЕНИЕТО ДА ЗАПАЗИ ПЪЛНО СПОКОЙСТВИЕ, РЕДЪ И ДА ПРОДЪЛЖАВА СВОЯТА СТОПАНСКА ДЕЙНОСТЪ, КАТЪ ДА БЪДЕ ПЪЛНА И БЕЗРЕЗЕРВНА ПОДКРЕПА НА УСТАНОВЕНАТА ГРАЖДАНСКА, АДМИНИСТРАТИВНА, ПОЛИЦЕЙСКА И ОБЩИНСКА ВЛАСТЪ.

Скопие, 26. април, 1941 год.

СКОПСКИ ОБЛАСТЕН ДИРЕКТОРЪ: п./Ант. Козаровъ

Верно,

на Скопската областна дирекция, Секретаръ:

Заповедта на Антон Козаров

Четем: “В така установената област от днес влизат в сила всички и административни закони на Царство България.” Македонците сами се задължават да спазват законите на Царство България, без юридически Македонија да е присъединена към Царство България! Практически Македонија и Западните Покраинини остават под немска окупация от 1941 до 1945 г., с българските административни закони за управление. А старите административни структури в Македонија остават да дејстват. След капитулацијата на Југославија, в Сърбија на 1 мај 1941 година е формирано времено правителство начело с шефа на Белградската полиција Милан Ачимович.

Създаден е и „граждански комисариат за Сърбија“, – првиот орган на сръбската гражданска администрација. На 21 мај 1941 г. е образувана Независимата држава Сърбија /НДС/. Правителството на Ачимович приема најважниот закон за унищожаването на евреите и циганите в Сърбија на 30 мај 1941 г. – „Наредба, која се односи за Јевреје и Цигане“. С приемот на тази наредба, сърбите започват да унищожават еврејското и циганското население.

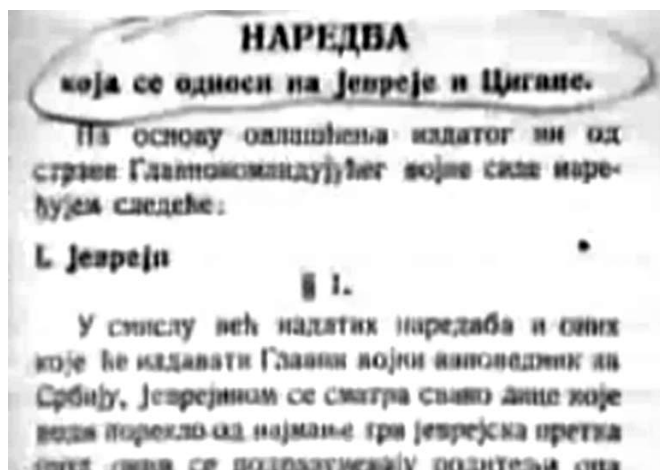
В член први е записано – *що е евреин?*

Виждаме записано определението за евреин дадено вече от главнокомандващият войската на Сърбија и предстои да биде дополнено. Понятието евреин е определено от главнокомандващият сръбската войска като *хиприд /Mischlinge/.*

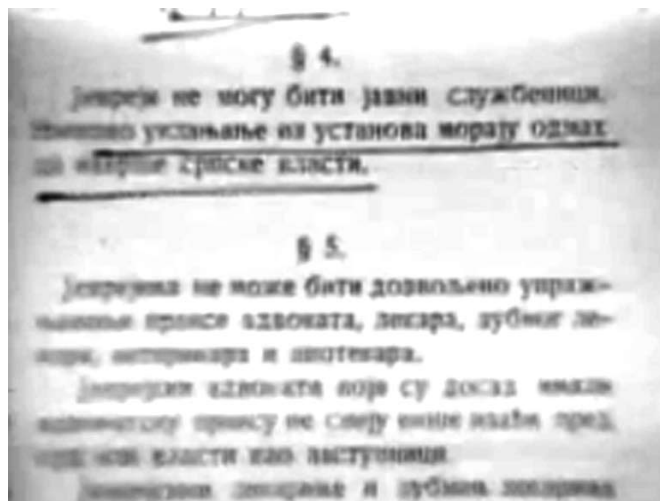
Член 2. предвижда евреите да се регистрират в СРЪБСКАТА ПОЛИЦИЈА.

Член 3. предвижда евреите да носат жълти ленти с надпис „Евреин“.

Член 4. Евреите не можат да са државни служители. Отстраняването от длъжност се извршува незабавно от сръбските власти.

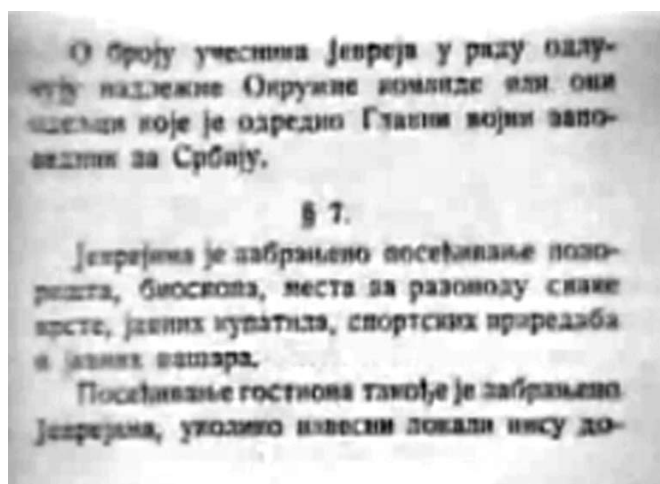

Забележете, че отстраняването на евреи от државна работа се извршува незабавно от СРЪБСКИТЕ власти. Не от германците, не от българите /а то и няма как да са българите, защото през 1941 г. все още Правителството на Сърбија не е поканило българската войска в Сърбија/, а от СРЪБСКИТЕ ВЛАСТИ.

Член 5. забранява на евреите да практикуват професии като адвокат, лекар, зъболекар, ветеринарен лекар и фармацевт.

Член 6. За възстановяване на щетите от войната, всички евреи от двата пола на възраст от 14 до 60 години се подлагат на принудителен труд.

Член 7. забранява на евреите посещението на театри, кина и всякакъв вид забавления, обществени пливни басейни, спортни игрища, и пазари. Разрешени са само посещението на някои ресторанти, специјално одобрени и специјално

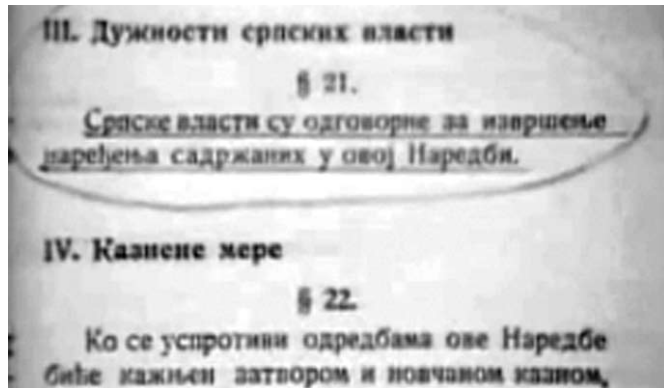
обозначени от властите на Сърбия.

Член 9. – евреин не трябва да излиза във времето между 20 до 6 часа.

Член 18. – циганите са третираны като евреи.

Член 20. предвижда, циганите трябва да носят жълти ленти с надпис „цигани“.

Един от важните членове е член 21. В него се регламентират **ЗАДЪЛЖЕНИЯТА НА СРЪБСКИТЕ ВЛАСТИ.**

Член 21. **Србските власти са отговорни** за изпълнение на договореностите, от тази Наредба.

И накрая член 22 предвижда наказание затвор, глоба или при тежки случаи смърт при нарушаване на тази Наредба.

Така Сърбия изцяло приема да спазва Нюрнбергските закони срещу евреите изготвени от Вилхелм Шукарт и оповестени на Седмия конгрес на НСДАП в Нюрнберг, провел се между 9 и 16 септември 1935 г.: “Принципът на” чиста “нация обхваща всички сфери на обществения живот в Сърбия, в които държавни служители, преподаватели, ученици и студенти, трябваше да докажат, че са сърби. Нюрнбергските расови закони намират и място в официалните документи на Правителството на Недич. По повод на заетостта в държавните служби, се изисква кандидатите да предоставят доказателства, че са от националност сърби и семействата им нямат “еврейска или цигански кръв”.

За изпълнението на тази наредба е взето решение изграждане на концентрационен лагер – БАНИЦА в Белград от немският комендант, като решението е съгласувано и одобрено от министър председателя Милан Ачимович. Техническата поръчка по изграждане на концлагера е възложена на управителя на Белград и шеф на полицията в града, Драгомир – Драги Йованович. Т.е. Градската администрация на Белград, общината на Белград съвместно с полицията се ангажират лично в създаването на концлагера.

За управител на концлагера Баница е назначен Комендант на жандармерията в селата Гостице и Ужице – Светозар Вуйкович. Негови помощници са Георги Космаяц и Бошко Бечаревич. От фамилиите на евреите в концлагера

Евреи, носещи куфари и кошници, събрани за депортиране от Зренянин, Сърбия.

Вижда се, /според американският музей на холокоста/, че евреинът с кошницата е с лента на ръката, като си е предписано със Србските закони и го води србски войник?!

Баница, може да се съди за обхвата на действие на србските фашистки служби.

Наред с известните белградски еврейски фамилии Албано, Грис, Финци, Пиаде, Конфино, Сабитай, Русо, Гозес, Соломон, Амар, Бенвенисти, Кон, Кабилио, Нафтали, Анаф, Мор, Мунк, и др. се забелязват и фамилии от Банат, лекарите – Фараго от Петровград /Зренянин/, Лоза от Србска Црня, Милер от Ковин, Ауспич от Вършац.

Изключително важен факт е, че документацията в концлагер Баница е водена на ВУКОВАТА АЗБУКА . В България и тогава и сега се ползва Българската азбука на Кирил и Методий.

Изключително важен факт е, че документацията в концлагер Баница е водена с използването на ВУКОВАТА АЗБУКА . В България и тогава и сега се ползва Българската азбука на Кирил и Методий.

Охраната на Концлагер Баница е поверена на Србската Държавна Стража.

На 29 август 1941 г. в Сърбия е формирано ново правителство, т.нар. „Правителство на националното спасение” с премиер – армейски генерал Милан Недич, командващ Пета Югославска армия в Скопие, преди операция Ауфмарш 25.

Веднага след образуване на србското правителство, Недич създава държавно охранително формирание. Това формирание става известно като Србска Държавна Стража /СДС/. За пръв командир на СДС е назначен Иван Тришич и в началото на 1942 г. числеността на формирането достига 17 000 души.

Освен това, с указ на Милан Недич на 15 септември 1941 г. е създадена Србска Доброволческа Команда /СДК/ с командир полковник /по-късно – Оберфюрер от SS/ Константин Мушитски – бивш адютант на югославската принцеса Мария Румънска.

По-късно СДК е преобразувано в Србски Доброволчески Корпус, а през 1944 г. формирането влиза в системата на SS под името Србски Доброволчески Корпус на SS (*Serbisches Freiwilligen-Korps der SS*) . Идеолог на СДК SS е основателят на Движение „Збор” – Димитрия Лютич. В началото на 1945 г. формирането достига 10 000 души.

Църковните дела на фашисткото формирание са поверени на Србския Православен свещеник Алекси Тодорович.

Формирането съществува до 5 май 1945 г., когато близо до Триест се предава на англичаните.

Србски Доброволчески Корпус на SS, на Оберфюрер К. Мушитски

Девизът на СДК SS е - „ С вярата в Бог, за Краля и Отечеството!”

Формиранията в Сърбия са въоръжени с немско оръжие.

Ако сумираме всички политически и доброволчески сили разбираме, че в Независима Сърбия има над 30 000 души Србски фашистки сили, докато немските окупатори са едва 3400 души. При 10-кратно превъз-

Първите трима подписали се са епископи на Сръбската православна църква.

На 30 януари 1942 г., митрополит Йосиф, глава на Светия Синод на Сръбската църква, официално забранява покръстването на евреи от сръбски свещеници. По този начин блокира средствата за спасяването на еврейския живот???

На 24 декември 1941 г., Бъдни вечер, Богдан Филев е уведомен от външния министър Иван Попов, че германското правителство след уговорка с правителството на Милан Недич, иска от България да се изпратят три дивизии в Сърбия, които да заменят немските в Поморавието. България от своя страна, поставя условие на Правителството на Недич, от тази територия да бъдат изведени четниците на подпалвача на Босилеград през Първата Световна Война, Коста Пекиянац.

Четниците на Пекиянац помагат на немците и Недич при убийства на евреи, цигани и партизани.

Недич и окупационните немски власти удовлетворяват условията на България и Българската армия ПРИЕМА ПОКАНАТА НА НЕЗАВИСИМАТА ДЪРЖАВА СЪРБИЯ, за опазване на реда в Сърбия от комунистите на Тито. На 31 декември 1941 г., трите български дивизии (6-а, 17-а и 21-а) започват да заемат предварително определените им територии, като са поставени под командването на генерал Бадер.

През 1943 г. тази зона е разширявана още два пъти - след като СС дивизията "Принц Ойген" е изпратена за участие в операция "Вайс", български войски заемат зоната под нейн контрол, и през юли 1943 г., когато 25-а дивизия заема зоната контролирана от 297-а дивизия на Вермахта.

Границите на заетата територия са конкретизирани с директиви на фюрера. Така България влиза и в Крагуевац – градът, в който през 1835 г. Неофит Рилски издава първата печатна книга на новобългарски език.

Така Недичева Независна Сърбия се превръща в една съвършена машина за избиване на евреи и цигани. Ето защо Хелзинкския комитет за правата на човека в Белград в доклад от 2006 г. посочва историческия факт, а именно: **“По време на Втората световна война, евреите в Сърбия загиват бързо, не само в ръцете на германските окупационни власти, но и в ръцете на Правителството на национално спасение на Милан Недич, Лютичевци, жандармерията и специални полицейски части, чиято ефективна работа, допринесли за факта, че още през август 1942 г., Белград, е обявен за Първата Европейска столица, прочистена от евреи (Judenfrei).”**

Д-р Харалд Търнър, шеф на нацистката гражданска администрация на Сърбия, се похвали, че Сърбия е единствената страна, в която е решен “еврейския въпрос”. Търнър смята, че този успех е постигнат с помощта на сърбите. Така изключително бързо, 94% от над 16 000 евреи от Независима Сърбия са унищожени със решаващото сътрудничество на сръбското правителство, Православната църква в Сърбия, Сръбската Държавна Стража, Сръбската полиция и сръбската общественост.

Тези успехи на Независимата Държава Сърбия дават възможност на Милан Недич на 19 септември 1943 г., да направи официално посещение при Адолф Хитлер в Берлин. Сърбите в Берлин издигат идеята да се обяви, че **сърбите са “Ubermenchen” (Висша раса) на славяните.**

Среща между Милан Недич и Адолф Хитлер – 19 септември 1945 г.

October 1941, the rabidly antisemitic “Grand Anti-Masonic Exhibit” opened in occupied Belgrade, funded by the city of Belgrade. The central theme was an alleged Jewish-Communist-Masonic plot for world domination. Newspapers such as Obnova (Renewal) and Nasa Borba (Our Struggle) praised this exhibit, proclaiming that Jews were the ancient enemies of the Serbian people and that Serbs should not wait for the Germans to begin the extermination of the Jews. A few months later, Serbian authorities issued postage stamps commemorating the opening of this popular exhibit. These stamps, which juxtaposed Jewish and Serbian symbols (but did not contain Nazi symbols), portrayed Judaism as the source of world evil and advocated the humiliation and violent subjugation of Jews.

Serbia as well as neighboring Croatia was under Axis occupation during the Second World War. Although the efficient destruction of Serbian Jewry in the first two years of German occupation has been well documented by respected sources, the extent to which Serbia actively collaborated in that destruction has been less recognized. The Serbian government under General Milan Nedic worked closely with local Nazi officials in making Belgrade the first “Judenfrei” city of Europe. As late as 19 September 1943, Nedic made an official visit to Adolf Hitler. Serbs in Berlin advanced the idea that the Serbs were the “Ubermenchen” (master race) of the Slavs. ©

Сърбите – Висша славянска раса

Какъв е изборът на Независимата държава Сърбия?

Тук разбираме, че Независима Недичева Сърбия избира Живота – Немския Национал-социализъм, а не смъртта – Болшевизма.

А какво е положението с евреите в България?

С Крайовския мирен договор от 7 септември 1940 г., между Царство България и Румъния, Добруджа е върната на България. За да разберем дали има избити евреи в Царство България, трябва да се съобразим и с факта, че Добруджа вече е част от царство България и това е потвърдено преди войната от всички сили участвали в Първата Световна война.

На 20 януари 1942 г. в Берлин, край езерото Ванзее във вилата Марлир се провежда среща с представители на министертвата и други властови структури на нацистка Германия т.нар. Ванзейска Конференция. На тази конференция е прието решение за начините и способите за привеждане в ход на „Окончателното решение на еврейския въпрос“ — програма за геноцид над еврейското население на Европа, за която понастоящем се използва термина „Холокост“.

На тази Конференция е посочено и колко е броят на евреите в Европейските страни и колко е общият брой на евреите в Европа. От оригиналният лист на Конференцията разбираме следните неща:

Броят на Евреите в Европа е 11 000 000;
Броят на Евреите в Царство България е 48 000;
Броят на евреите в Сърбия намалал вече на 10 000;
Броят на Евреите в Гърция е 69 600;

Става ясно, че евреите в Западните Покрайнини и Македония са включени към Сърбия / Иначе броят на евреите в България щеше да е по-голям /;

Става ясно, че броят на евреите в Тракия и Егейска Македония е включен към Гърция / Иначе броят на евреите в България щеше да е още по-голям/;

За Хитлер съществуват Царство България с 48 000 евреи, Сърбия с 10 000 евреи и Гърция с 69 600 евреи. Т.е. окупатори в тези страни са германците, а не българите. А какво си е „мислел“ Хитлер според Великосръбската пропаганда, това е съвсем друг въпрос.

8. Хващаме в една от лъжите на Великосръбската пропаганда, за която ни предупреждава Добрица Чосич – „Лъ-

жата е черта на нашият патриотизъм и доказателство за вродена остроумност.”

Land	Zahl
A. Altreich	131.800
Cosmork	43.700
Cosmgebiete	420.000
Generalgouvernement	2.284.000
Bialystok	400.000
Protektorat Böhmen und Mähren	74.200
Estland	
- judenfrei -	
Lettland	3.500
Litauen	34.000
Belgien	43.000
Dänemark	5.600
Frankreich / besetztes Gebiet	165.000
Unbesetztes Gebiet	700.000
Griechenland	69.600
Niederlande	160.000
Norwegen	1.300
B. Bulgarien	48.000
England	330.000
Finnland	2.300
Irland	4.000
Italien einschl. Sardinien	58.000
Albanien	200
Kroatien	40.000
Portugal	3.000
Rumänien einschl. Bessarabien	342.000
Schweden	8.000
Schweiz	18.000
Serbien	10.000
Slowakei	88.000
Spanien	6.000
Türkei (europ. Teil)	55.500
Ungarn	742.800
USA	3.000.000
Ukraine	2.934.484
Weißrussland einschl. Bialystok	446.484
Zusammen: über	11.000.000

Оригиналният лист на конференцията във Ванзее с броя на евреите в Европа.

Срещу България е посочено 48 000 евреи; Сърбия - 10 000 Гърция - 69600

В България, подобно на Независима Сърбия също е приет антиеврейски закон известен като „Закон за защита на нацията”, който идентичен с „Наредба, која се отнася за Евреје и Цигане”. Но докато сръбският народ и Сръбската църква съдействат на фашистите за унищожаване на евреите, то в Царство България, въпреки че Българският народ и Българската Екзархия са в схизма, наложена от Цариградската Патриархия през 1872 г., се противопоставят на Хитлер и не допускат нито един еврей да бъде унищожен.

Сега ще представим факти срещу най-голямата лъжа, която сръбските наследници на фашизираните четници са написали във в „Вечерне новости” :

„По средата на март 1943 година българските окупационни власти са арестували 178 евреи, сред които много жени, деца и старци и са ги предали на германските власти. От Пирот са транспортирани в българското пристанище Лом на Дунава а оттам в Треблинка, откъдето никой не се е върнал.”

Забележете, че никой не е представил никакви доказателства, нито снимков материал за **транспортирането на евреите от българското пристанище Лом до културната столица на Райха – Виена.**

Всъщност част от евреите на Сърбия, Западните покрайнини на Вардарска бановина и гръцка Тракия, са транспортирани в българското пристанище Лом на река Дунав.

Каква е съдба на евреите – ние научаваме от Световно известният сайт на ЯД ВАШЕМ.

Четем следното:

В Лом евреите са били качени на четири малки кораби, „КАРАГЕОРГИ” и „ВОЙВОДА МИШИЧ”, на 20/03/1943, и „САТУРН” и „ЦАР ДУШАН” на 21/03/1943. Кораби отплавали от Лом между 20-22/03/1943, достигайки Виена 10 дни по-късно. На 26/03/1943, евреите са били взети от Виена през Катовице, до концентрационния лагер Треблинка. Тази информация е базирана в детайли в книгата „История на евреите в България” от Naim Keshles, Тел Авив: DAVAR, 1971 г. (иврит). Едва ли има сърбин, които ще отрече, че Карагеорги не е сръбски монарх!

Едва ли има сърбин, които ще отрече, че Цар Душан не е сръбски цар!

Едва ли има сърбин, които ще отрече, че героят от Първата Световна война – Войводата Живоин Мишич / Војвода Живојин Мишић – 1855-1921 г. / не е сърбин ?

Сега да видим и какви разобличителни снимки са приготвили евреите за Сръбските кораби, които са превозили всички евреи от Гърция и Югославското Кралство към

Виена?!

Лом, България, депортиращата баржа „КАРАГЕОРГИ” НА Дунава, март 1943 г.

И накрая Сърбите и македонистите трябва да знаят, че според евреите – Скопие се намира през 1943 г. в Югославия, а не е Българска територия, тъй като е завзета от Германия и НИКОЙ И НИКОГА / МЕЖДУ 1941 И 1945 Г. / не е подписвал документ за присъединяване на Западните покрайнини, Вардарска бановина и гръцка Тракия, към България. България само администрира тези област.

Ето фактите – ЕВРЕИ ТВЪРДЯТ, ЧЕ СКОПИЕ ПРЕЗ

Skopje, Yugoslavia. Jews awaiting deportation, March 1943.

1943 г. Е НА ТЕРИТОРИЯТА НА ЮГОСЛАВИЯ.

Превод – СКОПИЕ, ЮГОСЛАВИЯ, евреи в очаква-

не на депортирането.

На 8 март 1943 г. Димитър Пешев научава от делегация на свои съграждани от Кюстендил, че съгласно подписаната тайна спогодба с Третия Райх близо 50 хиляди евреи от старите предели на България ще бъдат депортирани в лагерите на смъртта в Полша (Auschwitz). Кюстендилската делегация е съставена от депутата Петър Михалев, търговеца Асен Суичмезов, учителя Владимир Куртев и адвоката Иван Момчилов. На 17 март Пешев иницира остро протестно писмо до министър-председателя Богдан Филев против депортацията, което е подписано от общо 43 народни представители. Заради това на 26 март той е свален от поста си, но безпрецедентният факт, че парламентът дискутира тайните планове за депортацията на българските евреи, допринася за тяхното осуетяване.

Димитър Пешев има почетното гражданство на Израел!

Делото на Димитър Пешев е почетено с дърво на негово име в Гората на праведниците в Ерусалим.

Българската Екзархия участва активно в спасяването на евреите в България.

В писмо до Правителството Светият Синод изразява неодобрението си: "Българската православна църква не може да споделя принципите, какъвто е например расисткият, чрез който може да се създаде омраза и да се вършат насилие и жестокости. Тя не може да приеме началото, че някои раси трябва да бъдат лишени от човешки права на живеене".

Доростолски и Червенски Михаил смята, че ще бъде в духа на евангелската мисия и в традициите на "нашата църква да се застъпи енергично за тия злепоставени люде". Врачански Паисий задава въпроса, "може ли светата ни Църква да стои равнодушна, без да повдигне глас за защита на това обезправено малцинство". И отговаря: "Духът и повелята на Евангелието ни задължава да сторим това". Същи са становниците и на Сливенски Евлогий, търновски Софроний, Неврокопски Борис: Българската църква не може да споделя расистки принципи и не може да не припомни на управниците на България, че с каквато мярка мерят, с такава ще им се отмери и че нейно свято задължение е да предпази народа от Божия гняв.

Главният равин на София - изчезва ненадейно. Всъщност е укрит от софийския владика Стефан, който публично декларира, че „Бог е определил съдбата на евреите и затова човешките нямат право да измъчват евреи, нито да ги преследват“

Пловдивският митрополит Кирил по повод арестуването на 9 март 1943 г. на около 200 пловдивски евреи телеграфирал на царя, че ако не бъдат освободени незабавно арестуваните, престава да бъде лоялен гражданин и ще действа по начин, който намери за добре. Митрополит Кирил застава до пленените в Пловдив евреи през 1943 г., казвайки им „Където отивате вие, там съм и аз!“

На своя сесия, проведена на 19 ноември 2001 г. израелският мемориален институт "Яд Вашем" го удостоява с почетна грамота, медал и званието "Праведник на света" за неговия принос за спасяването на българските евреи през 1943 г. "Името му ще бъде вписано завинаги върху Почетната стена в Алеята на праведните" [в Йерусалим] – се казва в грамотата, издадена на 12 март 2002 г.

През 2003 г. се навършиха 125 г. от рождението на Екзарха. По този повод през септември в родното му място Широка лъка се състояха тържества и бе открит негов бюст-паметник. На тях присъства бившият израелски посланик в България Емануил Зисман както и Аврам Шарон, заедно с 43 свои сънародници от Израел. Аврам Шарон оценява заслугите на екзарх Стефан с думите: "За българските евреи и за народа на Израел, екзарх Стефан е символ на спасението, еманация на българската толерантност. Народът на Израел и евреите по цял свят никога няма да забравят това и ще са винаги дълбоко признателни на своите спасители." Животът и заслугите на екзарх Стефан I дават повод на Емануил Зисман в прочувственото си слово да заяви: "Ако хуманизмът беше критерий, България трябваше да приема Европа, а не обратното."

Широка лъка – Благодарствен надпис за спасяването на евреите в България от Израел към Екзарх

Стефан I

На 25 януари 2000 г., в сградата на Съвета на Европа в Страсбург, наред с бюстовете на основателите на Обединена Европа е поставен и бюст на ДИМИТЪР ПЕШЕВ, а

През 2000 г. в София е учредена фондация на името на Димитър Пешев. Съгласно нейния устав, председател на фондацията би трябвало да бъде председателят на българското Народно събрание.

Пешев рид на остров Ливингстън в Южните Шетландски острови, Антарктика е наименуван в чест на Димитър Пешев. Международната фондация „Раул Валенберг“ из-

сича медал с неговия лик.

Откриване на бюста на Димитър Пешев в Двореца на Европа, Страсбург

Много ясно се вижда, че Димитър Пешев е почитан в Израел като спасител на евреите в България.

"Праведник на света" е най-високото признание за морал и човечност, което Институтът за холокоста присъжда на личности с особени заслуги за спасяването на евреите. Пешев, Момчилов и Суичмезов го получават през 1973 г., а Михалев - през 1991 г. Удостояването на македонският войвода Куртев със званието „Праведник на света“ е отнело доста време заради факта, че след войната той е бил арестуван и убит без присъда от комунистическите власти. От "Яд Вашем" е трябвало да се уверят дали това не е било заради сътрудничество с профашисткия царски режим. Установено е било обаче, че Куртев е загинал, защото е бил деец на ВМРО.

Със съдействието на израелското посолство у нас следниците му получиха медала и диплома на "Праведник на света". В началото на 2011 г. името на Владимир Куртев е прибавено към тези на още 19 българи на стената в

Мемориална плоча на Димитър Пешев в квартала на Тел Авив - Яфо

Градината на праведниците на света в "Яд Вашем".

Почетна грамота за Димитър Пешев от Визентал Център

„Центъра Симон Визентал днес изрази задоволство, че българският Праведник неевреин Димитър Пешев, играе в основна роля в спасяването на българските евреи - 50,000 от депортиране в нацистките лагери на смъртта през 1943 г.

„Центъра Симон Визентал иска да изрази своята благодарност и преклонение пред участниците в създаването на музей в чест на г-н Димитър Пешев, един от великите герои в периода на Холокоста. Г-н Пешев играе решаваща роля в предотвратяването на депортиране в нацистките лагери на смъртта на 50,000 българските евреи. Всъщност тези невинни хора щяха да бъдат изпратени на смърт от българските власти. Един от важните уроци на Холокоста е вземането на решения и готовност за активно противодействие на злото. Тези черти са ясно демонстрирани на времето от Димитър Пешев. Неговият героизъм трябва да бъде модел за всички нас. Ние можем да го смятаме и за голям герой на нашето време. Нашата надежда е, че този музей ще помогне да покажем наследството на хуманиста Димитър Пешев, както и забележителните дела на българската общественост.“

Едва ли мога да допълня нещо повече от това, което

казват самите евреи за Димитър Пешев и за това, колко евреи са спасени в България.

Ако списъкът на Хитлер от Ванзее съдържа 48 000 евреи за избиване, то Списъкът на Димитър Пешев съдържа 50 000 спасени евреи, т.е. 48 000 плюс новородените.

Ако списъкът на Шиндлер съдържа 1200 спасени евреи то Списъкът на Пешев съдържа 50 000 спасени евреи.

Списъкът на Пешев съдържа 50 000 спасени евреи!!! А колко спасени евреи съдържа Списъкът на Недич, Списъкът на Оберфурер от SS Константин Мушитски, Списъкът на Коста Пекаянац, на Драги Йованович, на Светлозар Вуйкович, на Георги Космаяч, на Радко Младич, на Радван Караджич, на Дража Михайлович ...???

Ако митрополит Кирил казва на евреите в България - „Където отивате вие, там съм и аз!“, то какво им казват на евреите сръбските свещеници - Светител Николай (Велимирович) Охридски и Жички, какво казва главата на сръбския Свети Синод - митрополит Йосиф?

Какво казва Сръбския Православен свещеник Алекси Тодорович на Оберфурер Константин Мушитски и на сръбските войни от Сръбския доброволчески отряд на SS?

И за да не отиде в забвение казаното и за да не бъдете излъгани от тези сръбски „герои“ ние го пишем тук, за да остане в историята!

**Пирот 21.12. 2011, Прес
Пострадали – възпоменание на
жертвите на българските окупационни
власти по средата на март
1943 година**

**Открит паметник на пиротските
евреи**

**Посланикът на Израел в Сърбия
Джозеф Леви заедно с общинските
ръководители и военните организа-
ции вчера в Пирот откри мермерен
паметник посветен на страданията
на пиротските евреи по време на бъл-
гарската окупация на 12 и 13 март
1943 година.**

**Страданието символично е пред-
ставено със счупена Давидова звезда,
която е поставена в Еврейската ули-
ца, някогашната еврейска махала, а
автор е архитектът Ненад Живков-
ич.**

**По средата на март 1943 година
българските окупационни власти са
арестували 178 евреи, сред които
много жени, деца и старци и са ги
предали на германските власти. От
Пирот са транспортирани в българ-
ското пристанище Лом на Дунава а
оттам в Треблинка, откъдето никой
не се е върнал.**

**-Сърбите и евреите са жертви на
своите истории които трябва да
помним и непрекъснато да припом-
няме – каза Леви.**

**Венци и цветя на паметникът по-
ложиха и представители на еврей-
ската община от Ниш.**

А.Ц.

Съобщение за медиите на ДСБ

На 08. 09. 2011г. в центъра на Босилеград бе направена поредната антибългарска провокация – полагане на венци и цветя по повод 8 септември „Ден на освобождението на Босилеград от българския фашизъм“!

Венците положиха представителите на Съюза на бойците, Съюза на военните инвалиди, Сръбската радикална партия, Пенсионерската организация, Министерството на вътрешните работи – полицейско управление Босилеград и Гимназия Босилеград пред паметната партизанска чешма построена специално за тази цел с разрешение на кмета на Босилеград Владимир Захариев и общински пари на няколко крачки от паметника на Левски.

Под формата на отдаване на почит „на падналите за свобода“(!?) бе отправено обидно антибългарско и антиевропейско послание не само срещу България, но и срещу всички национално осъзнати българи в Сърбия които споделят националните и европейски ценности и се борят за правата и интересите на българското малцинство. Използвайки едно исторически фалшифицирано „освобождение“ организаторите и участниците в отбелязването на 8 септември, нанесоха обидна на сънародниците ни и приятелите в България които оказват медицинска, образователна и друга подкрепа на българите от Босилеградско. С тия показни антибългарски прояви, носителите на крайния великосръбски национализъм и комунизъм, подкрепени от органите на МВР, създават атмосфера на потисничество и страх в която е невъзможна демократизацията на политическия живот и възстановяване на правата на българите в областта на образованието, свободата на словото и пр. Тази атмосфера най-добре обслужва интересите на сегашната еднолична общинска власт на кмета Владимир Захариев, която с катастрофалните си управленски неуспехи, вече десет години опустошава община Босилеград.

Демократичния съюз на българите остро осъжда това неморално и лицемерно поведение на общинското ръководство в Босилеград, което използва братските чувства и хуманитарната и медицинска помощ от България за издигане на падналия си рейтинг. По същото време, пилее общински пари финансирайки организации и сдружения които обиждат България като „фашистка“ страна която била „окупирала“ Босилеград прикривайки истинските окупатори!?

На фона на всеобщата обществена мизерия и грубо нарушаване на универсалните човешки права и свободи, кмета Владимир Захариев обяви по медиите, че на 21 септември ще направи почетни граждани на Босилеград премиера на България Бойко Борисов, началника на военномедицинска академия генерал Стоян Тонев, министър Симеон Дянков и председателя на Държавната агенция за българите в чужбина г-н Росен Иванов.

Демократичния съюз на българите, като организация която почти две десетилетия безкомпромисно отстоява правата и интересите на българите в Западните покрайнини, предупреждава държавното ръководство на Р България да не допусне да бъде изманипулирано и да не се превърне в съучастник на политиката на консервативния и антиевропейски великосръбски национализъм на Воислав Коцуница която систематично нарушава националните и граждански права и свободи на българите в Босилеград чийто представител в Босилеград е кмета Владимир Захариев.

Драголюб Иванчов

Освобождение

“От културна гледна точка нацизмът и комунизмът не представляват нищо друго освен модерни варианти на варварството.”
Збигнев Бжежински

Докато гледам крещящо розовия пластмасов венец с бяла лентичка на която пише „Слава борцима за слобода – хвала – ОО СУБНОР – Босилеград“ подпрян до партизанската чешма на два метра от паметника на Левски в Босилеград по повод 8 септември, който, според комунистическата версия на югославската партизанска история се слаеше като „Ден на освобождението на Босилеград от българския фашизъм“, мисля си за комунистическите деформации в начина на мисленето граничещи се вече не само с глупостта, а направо – с лудостта.

Мисля си и за силата на пропагандата която, промивайки съзнанието на хората, не само ги лиши от всякакъв морал, но и от способността логически да разсъждават.

Що за морал е това, от една страна да построиш паметник на Апостола на българската свобода и веднага до него – паметна чешма на „жертвите на българските фашистки окупатори“?! Единия ден да полагаш венци и цветя за слава на „бойците за свобода“(!?!), а на другия ден с чиста съвест да се качиш на рейса и да отидеш във Военно-медицинската академия в София за да се лекуваш при същите тия „фашистки окупатори“ използвайки привилегиите, че си българин в чужбина и то за сметка на българския данъкоплатец?! Или да изпратиш детето си или внучето да се учи в България, пак за сметка на българския данъкоплатец, а тука, в Босилеград, да пропагандираш великосръбската (и антибългарска) идеология и да се правиш на сръбски бабаит от който вече и самите сърби биха се отвратили и засрамили?!

Мисля си за бедственото положение в което сме изпаднали и в съзнанието ми се натрапва поговорката която нашите селяни често използват: „какъв ти е умът, такъв ще ти е и домът“. Излиза, че в крайна сметка сами сме си виновни за всичкото зло което с някакъв странен и необясним мазохизъм продължаваме да си наанасяме.

Светът около нас драматично се променя, а нашите склеротични комунисти все още следват малоумните лозунги „И след Тито – Тито“! Да, точно там е проблемът. По време на прехода и разпадането на бивша Югославия построена върху основите на фалшифицираната юго-комунистическа история не бе направена толкова необходимата детитовизация на обществото!

Може би, ако истината за Тито, за Сталин, за Димитров бе станала достояние на широката общественост, неговите последователи, поне сега на стари години, щяха да си седнат по папуци и терлици в къщи и да преосмислят наивните си младежки увлечения.

Но това е друга тема.

За нашата тема е интересно, как така за половин век неприскосновена комунистическа власт и тлъсти привилегии за сметка на „участието си в народно-освободителната война“ босилеградските „бойци“ не смогнаха сили да напишат история за своето участие в партизанското движение в Босилеградско. Не защото не искат, а защото не смеят да напишат истината. Те добре си знаят колко са постни

ОТ КОГО?

биографиите им в това отношение, и с изключение на трийсетината страници спомени на контроверзния Васко Дукатски, друг, поне от тая страна на границата, не се нае да напише нещо на тая историческа тема. И по времето на социалистическа Югославия, и по времето на разпадането ѝ, и днес, те нямат интерес от истината. Държавата бе построена върху основите на исторически фалшификати и всяко човъркане по тия фалшификати води до нови сривове.

Да честваш „освобождението“ на Босилеград от „българския фашизъм“ по времето когато даже вече и 9 май не се отбелязва като Ден на победата над фашизма, когато се водят сериозни научни дискусии дали комунизмът или фашизмът е нанесъл по-голяма вреда на човечеството, когато десетки градове в Сърбия престанаха да отбелязват датите на „освобождението“ си, босилеградските комунисти продължават да утвърждават една спорна историческа дата, не с цел да се установи историческата истина, а да се използва като средство за борба срещу българското национално самосъзнание на останалите тука българи.

Какво всъщност се е случило на 8 септември 1944 година в Босилеград та самопровъзгласилите се „бойци“ от СУБНОР, Съюза на военните инвалиди и Сръбската Радикална партия (!) продължават да се мъкнат по партизанските чешми и сборища, да заекват над фалшивите реферати и да полагат венци и цветя? Какво всъщност почитат те?

Документите от тоя период сочат, че Босилеградският партизански отряд „Георги Сава Раковски“ с командир Васко Дукатски е формиран едва през юни 1944г. по идея на БКП и по нареждане на Главния щаб на Народоосвободителната въстаническа армия и I Въстаническа оперативна зона. Личния му състав наброява 20-30 души и едва в края на есента се увеличава на стотина души главно необучени младежи. В момента на създаването му в него се намират само 4 души от Босилеградско, останалите са от вътрешността на България. Провел е няколко операции срещу местните кметства с цел да убива служебни лица, да се добере до оръжие и да запали общинските архиви. В началото на септември Съветската армия приближава границите на България и вече е ясно, че „фашизмът“ ще бъде заменен с „диктатура на пролетариата“. На места в България органите на държавната власт водят преговори с Отечественния фронт. През август 1944 година става ясно, че Западните покрайнини отново ще останат в Югославия и се поставя въпроса за предподчинение на Босилеградския партизански отряд към югославското командване. С тази цел Васко Дукатски е сменен от поста командир на отряда и на негово място е назначен сърбинът Душан Милентийевич. В София вече е направен деветосептемврийския преврат и страната се управлява от Отечественния фронт на чело с Кимон Георгиев. Васко Дукатски преговаря с околийския управител на Босилеград Бекярев за предаване на властта. 36 пехотен Оряховски полк завръщаш се от Крива Фея отказва да се подчини на Босилеградския партизански отряд. След преговорите с Васко Дукатски на 10 септември 1944 година Босилеградския партизански отряд предвождан от Душан Милентийевич влиза в Босилеград без бой. Редовите български части отказват да се подчинят на Отечественния фронт и се отправят към Страцин за борба срещу изтеглящите се германски части. Властта в Босилеград е в ръцете на учредения комитет на Отечественния фронт в състав Васко Дукатски, Евстрати Илиев, Асен Стамболийски, Павел Тасков, Стойне Харалампиев, Любен Йорданов, Кирил Божков и Димитър Цеков. Проведен е митинг на който се слави победа, но никой няма смелост да съобщи на босилеградчани, че те отново ще останат в границите на Югославия.

Един от съвременниците, Райчо Милев Стоев в книгата си „Босилеградски партизански отряд „Георги Сава Раковски“ пише: „Народът на Босилеградско в деня на победата беше излъган. Излъгани са и неговите синове, поели пътя на партизанската борба с Босилеградския отряд.

Босилеградско, освободено от фашизма, загуби обединението си с отечественофронтовска България. След няколкодневен престой в Босилеград, отрядът в състав около 100 партизани, изцяло с оръжието си е превозен на камиони до Кюстендил, където се включва в състава на III народноосвободителна бригада на Атанас Русев... У Босилеградското население се таи надеждата, че като се освободи Югославия, двете страни, така както са заявявали партизаните, ще се разберат помежду си – никой няма да владее чужди земи... Колкото повече фронтът отива на запад, толкова повече става ясна съдбата на българите от Босилеградско – старите империалистически граници се запазват. Това предизвиква масово изселване на босилеградчани. Стотици семейства оставят родните си места, вземат каквото могат и докато все още границата е отворена, преминават в България. В продължение на 2 месеца кюстендилската гара е задръстена от преселници.

На другия край, в Цариброд през октомври 1944 се провежда митинг, на който партизанските командири държат пламенни речи: „... Населението в Цариброд и околността е смутено – заяви г. Миндов, от слухове – че Цариброд ще остане „под сръбско робство“ и пр... може ли да се повярва, че Червената армия, армията на Англия и Америка, и армията на маршал Тито, които се борят за свобода и правда ще оставят царибродчани в робство? На знамената на всички тези армии личи принципът на самоопределението на народите...“

Всичките тия наивни надежди нямат нищо общо с „диктатурата на пролетариата“ която скоро ще потопи България в кръв в името на „най-хуманният комунистически строй“. Босилеградско е обречено и босилеградчани поемат пътя на изгнанието. Така продължава до 17 март 1945 когато Околийския управител на Кюстендил комунистът Драган Кортенски издава наредба № 19 с която нарежда на местните кметове и на началниците на гарите да спират и връщат обратно бежанците от Босилеградско!

Днешните партизански чествания в Босилеград едва налучкват датата – на 8 септември 1944 в Босилеград нищо не се е случило. Формално, партизаните влизат в Босилеград на 10 септември. Тогава властта в София е в ръцете на Отечественния фронт. „Освобождението от българския фашизъм“ е мантрата с която десетилетия наред се демонстрираше фалшив югославски патриотизъм, втъпяваше се чувство на вина и срам и убиваше националното самосъзнание на десетки хиляди българи в Западните покрайнини. Това продължава и днес.

Зверствата на фашизма все повече бледнеят пред зверствата на комунистическия режим. Наложеного от сръбската жандармерия „братство и единство“ на югославските народи доведе до смъртна омраза между тях и потоци кръв в последната война. Утопията за комунизма се срива.

На какво се дължи този мазохистки порив да отдаваме почит на личностите и събитията които ни обрекоха на национално робство, материална беда и духовна нищета? Вероятно на глупостта и моралната деградация предизвикана от систематичното промиване на мозъците и унищожаването на християнските добродетели от страна на комунистическите комисари.

Иван Николов

140 години от рождението на Гоце Делчев

Един от най-видните български революционери, водач и идеолог на Българските македоно-одрински революционни комитети, известни по-късно като Вътрешна македоно-одринска революционна организация е Гоце Делчев. Той е роден на 4 февруари (23 януари стар стил) 1872 г. в гр. Кукуш (днес Килкис в държавната територия на Гърция), Южна (Егейска) Македония. Родолюбивото българско семейство на Никола и Султана Делчеви има седем деца, четирима синове - Георги, Милан, Димитър и Христо, всичките революционери и три дъщери Ружа, Велика и Елена. Гоце завършва българската екзархийска прогимназия в Кукуш и продължава образованието си в Солунската българска мъжка гимназия „Св.св. Кирил и Методий“. В гимназията Гоце Делчев заедно с Дамян (Даме) Груев, Гьорче Петров и Борис Сарафов създават таен революционен кръжок.

Младите родолюбиви българи от острата под чужда власт български земи се насочват към военно образование. Те мислят, че най-полезни за отечеството ще бъдат като офицери. През 1891 г. Гоце Делчев постъпва във Военното училище в София. Той усвоява добре военната подготовка, но само месец преди дипломирането си, поради участие в социалистически кръжок, е изключен от училището. Случилото се не разколебава неговата решителност да се бори за свободата останалите под чужда власт българи в Македония и Тракия. През есента на 1894 г. Гоце Делчев е назначен за екзархийски учител в Щип, където преподава български език до 1896 г. В щипското българско училище вече е учител Дамян Груев, един от основателите на организацията 1893 г. и участник в Ресенското събрание август 1894 г., което се приема като Първи конгрес на ВМОРО. В Ресен е прието далновидно решение, насочено към използване на създадената образователна структура на Българската екзархия, за изграждането на революционната организация. Гоце веднага се включва активно в организационната дейност. Той се заема с организирането на пограничните пунктове за връзки с Княжество България, в Кочериново, Рила, Кюстендил, Дупница и други, а също така на нелегални канали към вътрешността на Македония. През лятото на 1896 г. Гоце участва в Солунския, приет като втори конгрес и заедно с Гьорче Петров изработва програмата и устава на *Българските Македоно-Одрински революционни комитети*. От есента на 1896 г. той е учител в Банско и активно организира комитети на организацията в Пиринския край. От декември 1896 г. вече е задграничен представител на организацията в София. Гоце е избран за главен четнически инспектор и с помощта на български офицери през 1897 г. започва работа по създаването на четнически институт, въоръжената сила на организацията. Започва подготовката и изпращането на четници и воеводи в Македония и Тракия. Начело на първите агитационно-организационни чети са войводите Михаил Апостолов Попето от с. Горна Диканя, Радомирско, Марко Лерински от Котел и Христо Чернопеев от с. Дерманци, Ловешко. Като главен ревизор на четите Гоце извършва няколко обиколки в Македония, Одринска Тракия и Родопите. През зимата на 1900 г. той пребивава в Бургас и организира фабрика за производство на бомби, а през март 1901 г. обикаля Одринска Тракия. През 1902 г. отново заедно с Гьорче Петров участва в изработването на нова програма и устав Тайна-

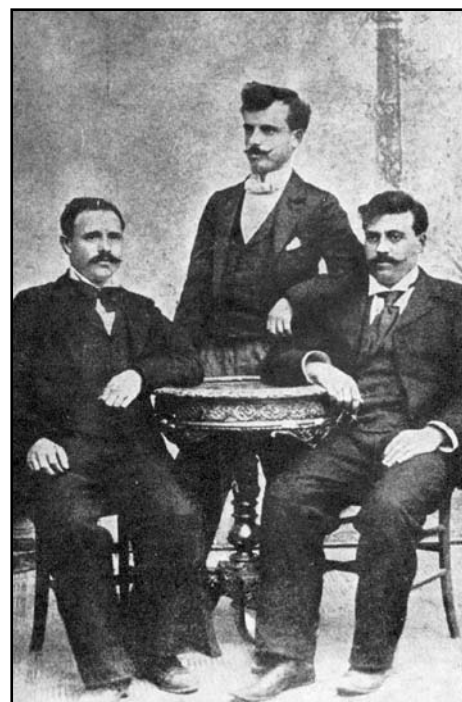

та македоно-одринска революционна организация, която си поставя за цел привличането „на всички недоволни в Македония и Одринско, без разлика на народност“ за извоюване на пълна политическа автономия.

Солунският трети конгрес през 1903 г. се провежда без участието на Гоце Делчев. На този конгрес е взето решение за вдигане на масово въоръжено въстание през пролетта на същата година. Гоце Делчев заедно с Дамян Груев и други революционни дейци, които са против прибързани решения, като се подчиняват на взетото решение, успяват да се отложи обявяването на въстанието през лятото на 1903 г. Променя се и приетата тактика, вместо масово въстание, да се води партизанска война в планинските райони, като участие вземат преди всичко сформирани въоръжени чети. В началото на май 1903 г. четата на Гоце Делчев е път за среща с ръководителите на Серския революционен окръг. През нощта на 3 срещу 4 май четата е блокирана от многобройна турска потеря в село Баница, Серско. Води се героично сражение цял ден, в което загиват Гоце Делчев и няколко четници. Неговата смърт е изключително тежка загуба за националноосвободителното революционно движение на българите в Македония и Одринска Тракия.

Османската власт разрешава погребение на загиналите четници и те са погребани в двора на църквата на с. Баница. През 1913 г. гръцката армия опожарява с. Баница и прогонва жителите му. Паметен знак на обществено признание е поставен едва на 3 май 1943 г. В присъствието на видни общественици и на трите сестри на Гоце Делчев е поставена бяла мраморна плоча с надпис: *„В памет на падналите бойци в с. Баница на 4 май 1903 г. за обединението на Македония към майката родина-България и за вечен спомен на поколенията: Гоце Делчев от гр. Кукуш, апостол и войвода; Димитър Гуцанов от с. Крушово-войвода. Стефан Духов от с. Гърлис-четник; Стоян Захариев от с. Баница-революционер; Димитър Палянков от с. Броди-революционер. Заветът им бе – Свобода или смърт!“*. След 1944 г. паметната плоча е премахната и до сега лобното място на апостола и войводата, националният герой Гоце Делчев е без никакъв паметен знак.

Йордан
Колев

КИЦ – Календар на събитията

На 23-25 май 2011 година КИЦ „Босилеград“ с покровителството на българския евродепутат от групата на Прогресивния алианс на социалистите и демократите Кристиан Вигенин реализира посещение на Европейския парламент в Брюксел по повод 24 май, Ден на българската култура и на Славянската писменост. Петима босилеградски граждани имаха възможността да се запознаят с работата на Европейския парламент и да разгледат околностите на Брюксел.

Александър Димитров представи КИЦ „Босилеград“ на Седмата световна среща на българските медии която се проведе от 25 до 29 май 2011 година в Холандия. Разноските по пътуването и нощувката пое Парламентарната група на Герб в Европейския парламент по инициатива на Андрей Ковачев. Организатор на срещата беше Българска телеграфна агенция. Официалното откриване се състоя в Хага, а работната част в град Хилверсум който е медиен център на Холандия и Западна Европа. Акцентите по време на форума бяха поставени върху икономиката на медиите, финансирането им у нас и в чужбина, държавата като медиен собственик, монополите, конкуренцията, рекламата в медиите, авторското право и свободата на словото.

02 до 05 юни се проведе четиридневна екскурзия в организация на КИЦ и Гражданско сдружение за развитие на туризма из България, Македония, Албания и Черна гора. 28 екскурзианти, посетиха всички по-известни културни и исторически паметници в Скопие, Тирана и Подгорица.

През месец юли успешно приключи кандидат-студентската кампания за набиране на кандидат-студенти от вътрешността на Сърбия и от общините Босилеград и Цариброд по конкурс на Министерството на образованието, науката и младежта на Р България, разписан по Постановление № 103/93. Културно-информационния център „Босилеград“ проведе подготвителен курс по български език и Българска история и всекидневно беше на разположение на кандидат-студентите и техните родители за консултации и подготовка на документите за кандидатстване. В Цариброд кандидат-студентската кампания се проведе в Гимназията.

Кандидатстваха рекордните 105 кандидат-студенти и специализанти от които всички взеха кандидат-студентските си изпити и в последвалите три класирания всички получиха шанса си да следват в България.

Народното събрание на Република България и КИЦ „Босилеград“ реализираха традиционна 10-дневна летна почивка за 50 деца от Босилеград, Сурдулица и Враня от ученическа възраст в българския курортен център Равда, край Бургас. КИЦ „Цариброд“ също организира петдесетина ученици от Цариброд и Пирот. Народното събрание на Р България през последните 15 години редовно финансира такива почивки с които се стреме да посрещне и да покаже внимание и грижа към подрастващите българи в чужбина. За много босилеградски ученици това е единствения шанс да отидат на море.

Министерството на образованието на Република България, чрез българското посолство в Белград, за втори пореден път пое разноските за 10-дневен ученически лагер в Национален детски екологичен комплекс Ковачевци. Двайсет ученици от Босилеград имаха възможността да прекарат активно да почиват в комплекса по програма която им изработи възпитаникът на Национална спортна академия „Васил Левски“ и треньор на Олимпийския клуб в Босилеград

Желко Насев. Престоя бе използван за спортна подготовка на децата и учениците която много им помогна на турнира по повод Малка Богородица в Босилеград.

В началото на октомври, в рамките на кандидат-президентската кампания, кандидат-президентът на Р България Ивайло Калфин посети Босилеград и в КИЦ „Босилеград“ се срещна с представители на българските организации и граждани които го запознаха с проблемите на българското малцинство в Сърбия. Родители на приетите студенти в България се оплакаха от изискванията за високи такси при изваждането на документи за постоянен престой в Република България.

Г-н Калфин декларира политическите си и европейски определения за защита на българите в чужбина включително и на българите в Западните покрайнини. След срещата в КИЦ „Босилеград“ г-н Калфин се срещна с кмета на община Босилеград и посети църквата в с. Извор. В състава на делегацията бяха още депутатката от БСП г-жа Мая Манолова и бившият консул в Ниш г-н Георги Юруков.

На 5 октомври 2011 бе поредното откриване на изложбата „Босилеград – преди и сега“ в Банско по повод празника на общината. Изложбата бе експонирана в Дома на Вапца-

ров, а на нейното откриване освен персонала на Дома, дойдоха тогавашният кмет на общината Александър Крваров, представители на културни организации, партии, учители и ученици. Изложбата пробуди значителен интерес и любопитство сред банскалите и предизвика съпричастност и солидарност към българите в Босилеград.

От 14 до 16 октомври се проведе традиционна тридневна есенна екскурзия из България по маршрут: София – Плевен – Ловеч – Троян – Велико Търново – Трявна – Габрово – Шипка – Пловдив. 38 екскурзианта сред които и една паралелка ученици от Основното училище в Босилеград. Разноските по екскурзията за учениците бяха поети от Народното събрание. Те имаха възможност да посетят сградата на Народното събрание и спектакъла „Звук и Светлина“ във Велико Търново.

По повод Деня на Народните будители 1 ноември в Двореца на културата в Перник бе открита изложбата „Босилеград преди и сега“. След експониране на 24-те големи пана за миналото и настоящето на Босилеград бе проведена съвместна литературна вечер на Пернишки и Босилеградски поети и писатели. Босилеградчани се представиха с творчеството на Иван Николов, Радко Стоянчов и Анета Иванова – Радко Стоянчова.

Деня на Западните покрайнини 8 ноември бе отбелязан с възпоменателна културна програма – концерт на известния български изпълнител Ивайло Диманов и поета Красимир Кунчев.

На събитието присъстваше консулката на Р България в Ниш Антония Велева и културното аташе към българското посолство в Белград Иво Кашканов.

След уводните слова на Иван Николов за значението на Деня на Западните покрайнини, проф. Григор Велев председател на Българската академия на науките и изкуствата изнесе лекция за съвременните измерения на Западнопокрайнинския въпрос в контекст на българската национална доктрина.

От 11 до 13 ноември с любезното съдействие на община Банско и кмета Александър Краваров 9 души от Босилеград имаха възможността да се приключат към голямата

поклонническа група която редовно посещава Атон – Света Гора. Българите от Босилеград имаха рядката привилегия да посетят, разгледат и да се докоснат до духовния живот на българските монаси в манастира Зограф заедно със сънародниците си от България.

На 23 октомври 2011 година бе открита изложбата „Босилеград преди и сега“ в Пловдив, в Стария град – Балаба-

новата къща. Изложбата събра пловдивските почитатели и приятелите на българите от Босилеградско които високо оцениха постановката на изложбата. След един месец изложбата, с богата културна програма, бе представена и в Раднево, градът който винаги е бил опора и спомоществова-

тел на Културно-информационния център в Босилеград при провеждането на културни мероприятия.

На 28 декември КИЦ „Босилеград“ и Столична община организираха Коледна програма и след която дядо Коледа раздаде около стотина коледни подаръка на босилеградските ученици от I до IV клас.

КИЦ „Босилеград“ отбележи 1 февруари Ден на жертвите на комунистическия режим в България. С минута мълчание бе отдадена почит на жертвите на комунистическия режим. Пред около четиридесет посетители Иван Николов направи обзор за катастрофалните последици от комунистическия режим в световни размери, България и Сърбия. Гост на вечерта бе Иво Сапунджиев, управител на читалище „Зора“ от Кюстендил който също изнесе лекция за комунистическия режим в България и за съвременните геополитически процеси в Европа и на Балканите.

Да подадеш ръка на младите!

Сговорна дружина планина повдига! Да, днешната сговорна дружина, би трябвало да съчинява съчетание от морал, честност, човеколюбие, решителност, доблест, през който младежката невинност да се превръща в нравствено поведение. Нея най-добре я разпознаваме по делата ѝ.

Преди две години Олимпийски клуб Босилеград разшири дейностите си като започна спортно и културно обучение на деца и юноши от 9 до 14 годишна възраст. В продължение на две години, членовете на Олимпийски клуб Босилеград редовно обучаваха младежите с цел - многостранно развитие на личността. Но самото развитие не може да бъде пълноценно ако няма къде да се изяви. Затова на 11.08.2011 год. беше открит I турнир за “Младежката купа на Босилеград”. 30 деца имаха възможност да покажат своите качества и умения. Разделени в 3 отбора (“Победа”, “Силата на огъня” и “Олимпийска дружина”) те се състезаваха в 4 вида спорт и културни прояви. През петте дни групите бяха напътствани от членове на клуба. По програмата, те сутрин играеха по два мача, а вечерно време посещаваха културни програми организирани от всяка група отделно. Основното, което програмата съдържа беше писане и четене на есета и стихотворения (на теми: приятелство, честна игра, олимпийски идеали, аматьорство и хуманност) и част където те показваха своите актьорски способности. По време на мачовете, въпреки голямата неизвестност и напрежение, децата и юношите показваха добра спортна култура, блатородство, добродетелство, честност и олимпийски дух - което е и самата цел на мероприятияето. Полагайки големи усилия децата и юношите стигнаха до равенство, така че всеки спорт имаше различен победител. В баскетбола спечели групата на “Олимпийска дружина”, по отношение на волейбола най-добре се представи отбора “Силата на огъня” и във футбола най-голям резултат имаше отбора на “Победа”. На окончателните резултати, които щяха да определят комплексния победител на турнира, въздействие оказва леката атлетика: 30м глатко бягане, скок от място, хвърляне на копие и голе. Крайните резултати бяха с по една точка разлика, а комплексен победител на турнира стана отбора на “Олимпийска дружина”. Отборите бяха наградени с купи, признания за усилието, връчени от член на клуба - Александър Неделков, г-н Иван Николов и Желко Насев. По традиция, тазгодишния победител ще получи комплексната купа, ръчна изработка от дърво на Драган Николов, на следващия достоен победител.

От делата на Олимпийски клуб Босилеград разбираме, че той представлява една сговорна дружина, понеже всичко това прави от сърце, без принуда и безкористно, влагайки лични средства и усилия в делата си. Средствата не са голямото дело. Най-голямото дело е именно благородната идея – да подадеш ръка на младите!

*Силвия Николов, Габриела Митев
Членове на Олимпийски клуб Босилеград*

ВЪРНИ СЕ УТРЕ

Ако си тръгнеш някой ден,
Върни се утре.
Бавно отплуват дните,
а ти се върни утре.
Ако си тръгна някой ден,
от чужда любов увлечена,
потърси ме утре.
Може да съм забравила
телефона така познат,
а ти ... опитай пак.
Потърси ме утре.
Ако останеш някога сам,
без дом, без приятел,
без вино и хляб,
гаже без песен,
потърси ме пак.
Ако си тръгнем някой ден,
нека се върнем утре.
Светът е така студен,
без да го има Вълшебното утре.

КОГАТО УМИРАМ

Суетната Вечер отново намята
своя светлинен гирлян.
Този път ще кръжа със небето
по мълчаливия звезден път.
Земята облича лунна греха
и отплува далече, далече.
Ще и помахам леко с ръка,
ще помахам на тебе, любов и мечта,
на моето тленно тяло,
на всички премерени думи,
на стария грохнал град,
на брезата отсреща,
на умната черна птица,
на калната улица близка.
И ще тръгна в просънница
по лунната сребърна джрия,
най- после свободна,
най – после щастлива.

ЕДИНСТВЕНО

Тя си тръгна по шумната улица,
толкова нежна и истинска.

Не поуска, не плака, не моли,
просто вятър целуна очите и.

И разплака се стария град,
две канки дъждовни отрони.
Колко ли влюбени тръгват си
тази Вечер в различни посоки?

Може това да е стара история,
може би друг е вървял под дъжда,
без да иска, да плаче, да моли,
и все пак за мен ти ще си
единствена, моя история.

МОЯТ ГРАД

По улиците ти събирам отломки
от живот,
развалини от свят отминал, не
просто
отшумял, а побеген и срилат.
Познавам всеки твой площад, но не
по име.
Не аз избирах имената им различни,
а щом ги чух, на преходността им се
усмихнах.
На кой площад с изкуствени цветя
в ръка
преминах весел, а после запалих
свещ,
осъдих те и те погнах?
Не ме осъждай. Аз страдах.
Не само ти се промени, аз също.
Не, не, не станах по-богат.
И все така съм неизвестен, необи-
чан.
Като бездомно куче
по улица „Безименна„ се скитам.
Не ме застреляха на някое кръсто-
вище
заради пари по-смъртоносни
от самата смърт дори.
Да, аз съм жив! И още мога да оби-
чам!
В развалини, ранен, но те обичам,
мой град и мой живот.
И аз съм победител!

НЯМА

Не, няма да е за последен път.
Смирена страст и път
и много птици отлетели,
и падащите снегове на ранен стуг.
И образа във сиво огледало,
в което рисувам своя страх,
Очите в черно, устата в кръв.
Пътуването, дълго продължило,
а няма да намеря път назад.
Лъжата с истината сягата,
в която вярвах и не вярвах сяпо.

Разбрах, не си Спасителя.
Душа, но в храм от път и кръв.
И няма моя хаотичен свят
с докосването на ръката ти

да се превърне във любов.
Ще се сбокуват дните с нощите
и тайно ще строят годините.
И в гимна есен като лист отронен
ще литне, ще се рее спомена
за кратките ни срещи минали.
Но няма да е за последен път.
.....
Не, няма. Няма, няма.
да обичам за последен път.

ОМАГЪСОНО ВИНО

И звучи в тишината душата ти,
и блести, и привлича ме спомена
за нощта, когато ми даде да пия
омагъсано вино.
Замълчи, като нежност край теб
да премина.
Само насън да отпня.
В тайна нощ омагъсана
като искра мимолетно
проблеснала.
И блести, и привлича ме спомена
за нощта, когато ми даде да пия
омагъсано вино.
Замълчи, като нежност край
теб да премина.
Отвори, ето вятър тихо откряна
вратата ти, ето звезда се отрони
и блесна в прозореца.
Отвори, замълчи, дай ми
пак от теб да отпия
омагъсано вино.

РИБАРСКИ ГРАД

Ах, как мечтаех да съм с тебе!
И под клепачи спуснати
видях вълна да се целува с пясъка,
видях море и ние двамата плувахме
сред кислород и водорасли.
Видях шумен пазар и минахме
покрай палитрата му пъстра.
Видях рибарски град и тръгнахме по
уличките стари, които го една
опираха в блестяща люсна синева.
Видях платно да се изгубва в тишина-
та
и аз за първи път не завидях на свобо-
дата му.
Видях изкусни пръсти да оплитат
паяжината на покривките,
видях смокинови слънца,
затворени в бурканите
и вкусих ароматните им сълзи.
Опирахме се в дървените къщи,
изваяни от сол и красота...
мълчахме... и се прегръщахме...
и всички улички в света
Все бяха път към щастие то.

Ще мога ли сега да ти простя
за този ден неслучил се?
Ще искам ли?

Лилия Джунова

Кмет за съклет

*Що имала късмет,
Стамена, Стамена,
майка ѝ болна
легнала, легнала...
(нар. лесен)*

*На Петровден, на събора,
под Църнок на край света,
добръмча военен камион,
и нарипаха цигани
цяла чета,
начело с кмета!
Оркестъра на Нанко Драган –
кой бумка с тъпан,
кой тропя с барабан,
кой с тръбата
„Марш на Дрина” кара,
та гужняка ще си изкара;
друг пък с кларинета,
цеди лиги точно –
в шията на кмета!*

*Откакто те избрахме
та прогледахме,
и видяхме власт що значи:
та заплата ни назначи,
та нашите черни жени,
куниха шарени премени!
Полицията не закача,
за кокошки и градини,
за бакър и ламарини,
сега нащо мешере,
е по-силно от
вашето мевере!*

*Един поднася му ракия –
хайде кмете нека е ерлия,
сръбската демокрация;
друг пък от родата,
подпира му брадата
и в устата
му налива топла бира,
да не се нервира!
Нанко Драган с тъпана*

*не се ражда берекет;
откъде го довеяха
самовилите и ветрищата –
сипа ни вода в огнищата!*

*Наказала го света Петка
като си направим сметка –
аз и мой Стоян тая година,
докараме до проишлячина!
А вие с мазните оросиши
що се влачите,
веднага да се загачите,
и да се оправяте на жетва,
защото жито нема
за клетва!
Пияни ще ми забивате
тука рънѐ,
а нивите обраснаха
с шипци и трънѐ,
и по гумната вълци вият
а децата не умеят –
един пирон да забият!*

*На поляната под баира,
стоварени каси бира,
краставици и домати
и инсекти крилати,
на рояци облитат
тавата с каймата!
Под джанката дими скара,
а до нея на тревата
кръстато седи кмета
с членовете на съвета –
и циганки с дайрета,
около него
тресат задници
и деколетета!*

*Народа кръсти се и дзвери –
кмета с педя
задника им мери,
и целият потен и горд
е изпаднал във възторг –
„Да живее Коцунница,
благодарение на мене
и общинския съвет,
сто на сто увеличихме
циганския наталитет!*

*Един играе,
друг нее,
трети крещи като скот:
„Кмете, кмете,
те това е живот!*

*на веселбата дава тон,
трет внимателно го снима
с мобилен телефон,
да го качи на интернет,
да види цел свет
ние какъв имаме кмет!*

*Друг пък от махалата
си отвори устата –
и къоркютук
почна напук:
„Да си турите ред на кмето,
оти му е лош адето –
щом изпратим жената
в общината
да иска брашно,
става страшно –
веднага рипа,
да я пипа
и целува със слад –
да му гледа на власт,
а при мене ако се вести,
не ще да опести!
Да се знае,
ако не си затрае –
секирата ще играе!”*

*Подочу ги баба Гуна
и размаха бастуна:
„Е, па от тоя кмет,
ме хвана съклет –*

*За домакини
да се оправите,
и да си гледате
овчиците и кравите,
а не да се лигавите,
да оправяте държавите!”*

*На жените да турите ред –
пред телевизора
мухи да не лапат,
чужди мъже да не зяпат,
да не харчат пари
за червила и цигари,
и да се не правят
на хубавици
със силиконови цици!
Зарежете тая оправия –
изпратете мъжете
по майстория,
а тука кмето,
да ви кара адето!”*

*Кмета утеша баба Гуна,
че политиката е вуна –
във Сърбия
нема оправия,
от тая година – вика,
водим българска политика
и във столицата София,
ще се лекуваме от сърбомания –
на Военно-медицинска академия!*

ISSN 2217-7647

9 772217 764006

